

Mihaela Corina Nicolae

AVENTURI ÎN AFRICA

- roman pentru copii -

Ediția a II-a revizuită

Târgoviște, august 2022

Mihaela Corina Nicolae

AVENTURI ÎN AFRICA

- roman pentru copii -

Ediția a II-a revizuită

Ilustrația copertei: Bogdan Drăgoi

Toate drepturile rezervate

Editura *Bălașa Doamna* pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NICOLAE, MIHAELA CORINA

Aventuri în Africa : roman pentru copii/ Mihaela

Corina Nicolae - Târgoviște : Editura Bălașa Doamna, 2022

ISBN 978-606-95385-4-8

821.135.1

*În memoria părinților mei, care m-au încurajat neîncetat să
pășesc pe acest drum.*

CUPRINS

Cuvânt înainte

Capitolul I. Răsare soarele

Capitolul al II-lea. Familia

Capitolul al III-lea. Noi și ceilalți

Capitolul al IV-lea. Prima durere

Capitolul al V-lea. Lecții de supraviețuire

Capitolul al VI-lea. Vânătoarea

Capitolul al VII-lea. Primejdii

Capitolul al VIII-lea. Oamenii

Capitolul al IX-lea. Libertatea

Capitolul al X-lea. Apune soarele

CUVÂNT ÎNAINTE

Dragii mei cititori,

Personajul principal al acestei cărți s-a născut, deopotrivă, pentru voi, cei împătimiți de lectură, dar și pentru cei care abia acum pășiți în lumea cărților.

Cartea reprezintă mai mult decât o poveste cu un pui de leu, din îndepărtatul tărâm al Africii. Este o poveste despre copilărie și familie. Despre bucuria de a trăi în mijlocul celor dragi, dar și despre nefericirea de a fi, uneori, departe de aceștia. Povestea din carte oferă, din plin, imaginea relației părinți-copii, a încrederii pe care aceștia o au, unii în alții, a experiențelor și a descoperirilor, care pot fi înțelese și apreciate, doar la o anumită vârstă.

Cu siguranță, vă veți bucura de fiecare clipă petrecută în compania micuțului Munge și vă veți dori ca aventura lui să nu se încheie niciodată. Dar, pentru că toate poveștile se termină cu „și-au trăit fericiți...”, și aceasta se va sfârși la un moment dat, într-un fel sau altul. Rămâne ca voi să descoperiți acest lucru.

Autoarea

CAPITOLUL I

RĂSARE SOARELE

„Africa... Răsare soarele. Primele clipe ale vieții mele. Cu ochii abia deschiși, privesc în jur. Văd o minge uriașă de foc. Aud foșnete și zgomote amestecate. Simt ceva moale și cald, lipit de fața mea. Mi-e teamă de tot ce e în jur. Sunt singur?”

Astfel îmi amintesc primele clipe ale existenței mele. Asta e ceea ce am gândit atunci, demult, în prima mea zi din viață. În Africa...

Nimeni nu poate iubi acest ținut și întinsele sale câmpii mai mult decât mine. I-am înțeles farmecul, cu mirosurile, cu ierburile foșnitoare, cu ploile și turmele nesfârșite, încă din prima clipă a nașterii mele.

Văzând soarele născându-se dintr-o mare de flăcări, am știut că mingea aceea uriașă de foc va fi parte din viața mea, mereu dătătoare de lumină, de căldură și siguranță. Am adorat locurile în care aveam să trăiesc aventuri și să iau lecții de viață. Am simțit că sunt deja adoptat de aceste ținuturi și am înțeles că acolo îmi voi petrece întreaga existență. Am știut că le voi iubi pe toate, rând pe rând: fluviul Zambezi, câmpia Serengeti și că nimic nu mă va despărți de ele.

Dintru început a curs în sângele meu Africa...

CAPITOLUL AL II-LEA

FAMILIA

„Prima zi... Învăț multe chiar de azi. Iat-o pe mama mea, Lewea. Îi simt mângâierea blândă și căldura. Ce norocos sunt! Ooo! De necrezut! Ea îmi spune că ființele acestea, de lângă mine, la fel de neajutorate, mici și drăgălașe, sunt surorile mele: Nbala și Membe. Ce bine că nu sunt singur! Eu sunt cel mai mic și port numele râului Munge.

Ce blândă e mama! Și ce frumoasă! Simt așa o căldură în sufletelul meu... O iubesc nespuse de mult. Sunt așa de fericit! Am lângă mine pe cei ce mă ocrotesc, iar ținutul în care am fost adus pe lume e cel mai frumos de pe pământ. Cred. Căci nu am văzut încă niciun alt loc.”

Acestea erau gândurile mele atunci, demult, când de-abia primisem viață. Au urmat zile și săptămâni liniștite, în care am învățat să descopăr și să numesc ACASĂ locurile acelea minunate în care m-am născut.

La început, universul meu a încăput într-un mic spațiu, acela al culcușului în care se aflau doar mama și surorile mele. În primele zile nici nu-mi puteam deschide ochii. O știam doar pe mama, al cărei miros învățasem să-l recunosc și, uneori, simțeam mișcând lângă mine niște făpturi, pe care, mai târziu, când am putut vedea, am învățat să le numesc surori. Am reușit, înainte de a-mi folosi ochii, să-mi folosesc celelalte simțuri: încercam să disting, mai ales noaptea, zecile de zgomote din jurul meu, iar apoi să diferențiez mirosurile amestecate, pe care le adulseam continuu.

Apoi, după ce ochii mei au putut întrezări câte ceva, am văzut cât de frumoasă este mama și am înțeles repede că cel mai important lucru din centrul micului meu univers este ea, cea care ne înconjură permanent, zi și noapte, cu căldură și blândețe.

Abia ca adult, privind în urmă, la acel an de copilărie, am priceput cu câtă dăruire și devotament ne-a îngrijit singură, în primele săptămâni și cât de greu trebuie să-i fi fost. Era mereu atentă să nu fie prin preajmă vreun prădător, care ne-ar fi putut face rău, avea tot timpul grijă să ne hrănească, să ne ocrotească, iar noaptea să ne lase să ne lipim de ea, ca să nu ne fie frig.

N-am știut niciodată cum s-a descurcat să-și obțină hrana, care îi era necesară cu atât mai mult acum, că ne avea pe noi. N-am știut cum a reușit să vâneze în unele nopți, mai ales că era singură și nu îndeajuns de refăcută după nașterea și îngrijirea permanentă a trei pui.

Se știe că leoaicele vânează mereu împreună și se ajută una pe alta, dar mama a fost nevoită, o perioadă de timp, să se descurce fără nimeni alături. Nu-mi dau nici astăzi seama cum. Dar a făcut acest lucru primele luni, pentru ca noi să nu suferim niciodată de foame și să avem întotdeauna tot ce ne trebuie. Abia când ne-am mărit puțin, ne-a putut duce în mijlocul familiei, pentru ca toți membrii acesteia să ne cunoască și, abia acolo a avut parte de puțină odihnă și ajutor, din partea surorilor, mătușilor, verișoarelor, care au contribuit la creșterea noastră.

Pe măsură ce zilele treceau, universul meu devenea din ce în ce mai mare și nu le mai cuprindea doar pe mama și pe surorile mele. Învățasem să cunosc și alte lucruri din jur: pe câmpia pe care ochii mei, de-abia mijiiți, nu o puteau cuprinde

îndeajuns, cu ierburi când joase, când înalte, mă strecuram mereu pe nesimțite, ca să sar deodată în spatele uneia sau alteia dintre surorile mele și să ne rostogolim mai apoi, într-o încheștare, în mușcăături blânde, în joacă și fără supărare. Nbala, prima dintre noi, frații, îmi ținea mereu piept, cu vitejie și, uneori, mă arunca pe spate, lăsându-mă, pentru câteva clipe, lipsit de apărare. Membe, mezina, era încă firavă și nu-i făceau plăcere jocurile mele, prea brutale și, pentru ea, de neînțeles.

Iubeam acea nesfârșită câmpie, unde petreceam zilele de sub soarele fierbinte, la umbra tufișurilor, fie moțâind alene, fie jucându-ne, fie privind cu mirare tot felul de creaturi ciudate pe care le vedeam în fiecare zi, în zare, despre care mama ne promisese că ne va spune mai multe, când vom fi alături de familia noastră.

Iubeam mingea aceea uriașă de foc, răsărind dintr-o mare de flăcări, răspândind lumină și căldură, însângerând mereu orizontul. Respiram prospețimea dimineților, simțeam freamătul vieții, sorbeam miile de mirosuri ce se amestecau, auzeam bătăile inimii ce pulsa în ritmul alert al zilei, acea inimă lângă care avea să bată mereu și a mea: inima Africii.

Deși acele timpuri îndepărtate nu se vor întoarce niciodată, sunt păstrate în sufletul meu și, dacă închid ochii, parcă simt și acum mirosul inconfundabil al mamei, lângă care mă trezeam zilnic, căldura ei binefăcătoare în nopțile reci, răbdarea cu care ne învăța, zilnic, tot mai multe și mai multe lucruri.

Îmi aduc aminte că, de multe ori, noaptea, noi, frații, rămâneam singuri, pentru scurte perioade de timp. Mama nu ne spunea niciodată unde dispărea, ci doar ne cerea cu fermitate să ne pitulăm în iarba înaltă și să nu ne mișcăm până

la întoarcerea ei. Ascultam tremurând foșnetele câmpiei și, departe, foarte departe, auzeam zgomote de neînțeles pentru mine la acea vârstă, întotdeauna finalizate cu întoarcerea mamei, pe care cu toții o întâmpinam cu bucurie și cu îmbrățișări.

Odată, a adus cu ea hrană și, lăsând-o pe pământ, ne-a spus:

– Astăzi veți primi ceva nou. La început, poate vi se va părea că are un gust diferit de tot ceea ce ați încercat până acum, dar, veți vedea că nu e chiar așa rău cum credeți.

Ne-am apropiat toți trei de acel ceva ciudat – despre care, mai târziu, am aflat că se numea carne – și l-am mirosit timp îndelungat. Niciunul dintre noi nu îndrăznește să mănânce, pentru că nu ne era nimic familiar și nu știam cum să procedăm. Până la urmă, văzând că nimeni nu avea curajul să înceapă, mama a mâncat ea prima, arătându-ne că nu e nicio primejdie, ba chiar că totul e foarte bun. Abia atunci am gustat și noi. Nu semăna deloc cu laptele cu care eram obișnuiți, ba, mai mult, trebuia să facem și efortul de a rupe cu dinții și apoi să mestecăm timp îndelungat. Încet-încet, am descoperit că ceea ce am primit era destul de interesant; era ceva care putea, din când în când, să înlocuiască laptele nostru zilnic.

Din acea seară, mama a început să ne aducă, la fiecare câteva zile, ceea ce numea ea carne. Ne sfătuia mereu cu blândețe să mâncăm, cât mai mult și cât mai bine, pentru că – zicea ea – nu se știe niciodată în savană dacă găsești suficientă hrană atunci când ai nevoie. De unde lua această hrană? Încotro se ducea noaptea când ne părăsea câteva ore? Nu știam, dar ea ne promisese că ne va explica atunci când vom mai crește.

Dacă noaptea stăteam cuminți în așteptarea mamei, ascunși în ierburile înalte, ziua dormeam mult, iar când ne trezeam, ne jucam mereu. Asta îmi plăcea cel mai tare. În timp ce mama se odihnea, epuizată după efortul de peste noapte, Membe, Nbala și cu mine alergam fericiți, de colo-colo. Aproape tot timpul ne atingeam cu lăbuțele, lovindu-ne ușor de tot, în joacă, ne cățaram unii pe alții, cădeam, ne rostogoleam, făceam tot felul de giumbușlucuri, care stârneau uneori zâmbetul mamei, când se trezea din somn și ne privea. La acea vârstă nu aveam cum să știm cât de importante erau acele jocuri, căci ele nu doar întăreau legăturile de rudenie dintre noi, ci, mai ales, modelau calitățile noastre de vânători înnașcuți, de care urma să avem nevoie mai târziu, ca adulți.

În unele zile, mergeam împreună cu surorile mele, câțiva metri mai încolo de mama și descopeream noi teritorii. Miroseam iarba, bucurându-ne de mângâierea blândă a acesteia și simțeam pe la urechi și pe bot vântul, care o culca uneori la pământ, iar alteori doar o unduia grațios.

Ascultam fiecare zgomot al naturii, de la sunetul copitelor unor animale ce ronțăiau mai departe de noi iarba, fâlfâirea aripilor unor ființe ciudate ce pluteau în aer, până la foșnetul frunzelor prin care mici creaturi se strecurau în drumul lor spre cine știe unde. Aveam la dispoziție un uriaș univers – credeam noi – și ne bucuram de fiecare lucru nou pe care îl găseam, de fiecare aromă, sunet sau culoare cu care făceam cunoștință zi de zi.

Curând, am devenit tot mai siguri pe noi. Învățam mereu alte și alte noi lucruri. De la o vreme, Nbala, mai în joacă, mai în serios, mă mușca sau mă lovea cu laba, împingându-mă și repezindu-se mereu prima să mănânce. Numai dojana blândă a mamei o putea potoli. Oricum, mie nu-mi plăceau în mod

deosebit momentele acelea, care însemnau un mare efort pentru mine, așa că preferam să mă tolănesc lângă mama, să îi simt căldura și să adorm liniștit.

În acele zile din viață, universul meu era conturat de câmpia nesfârșită și de soarele arzător, de prezența mamei și a celor două surori, între diminețile senine și nopțile cu mii de zgomote neînțelese. Atunci m-am convins că mă născusem în cel mai frumos loc din lume, care avea să devină, cu trecerea anilor, parte din sufletul meu.

Trecuseră multe săptămâni și viața noastră, a celor patru membri ai familiei, curgea firesc, fără prea mari schimbări. Credeam că așa va fi la nesfârșit și mă bucuram permanent de tot ceea ce mi se oferea. Nu puteam totuși să nu observ că, de la o vreme, Nbala nu mă mai putea învinge la jocuri, nici nu mă mai putea împinge de la mâncare, pentru ca ea să se hrănească prima cu bucăți din prada adusă de mama. Crescusem mai înalt decât surorile mele, eram mai puternic. Cu toate astea, când mă speriam – cel mai adesea de foșnetul înspăimântător în bătaia vântului, al ierburilor tot prea înalte pentru mine – tot la mama alergam repede, ca să mă ascund și să simt pe obraz atingerea ei caldă, care mă liniștea numaidecât. Deocamdată, eram doar un pui.

Într-o zi, însă, am înțeles că ceva important avea să se petreacă. Mama ne-a întrerupt joaca și a început să ne vorbească pe un ton serios despre ceea ce înseamnă, în lumea animalelor, să fii leu.

– Leul este numit „regele” animalelor, a spus ea cu mândrie. Și voi nu trebuie să uitați niciodată asta.

– Regele? Ce este acela un rege, mamă? am întrebat eu.

– I se spune așa, pentru că este un animal foarte puternic, cu o statură impunătoare, cu.....

– Ce este aceea „imunătoare”? s-a auzit subțirel glasul Nbalei.

– „Ipunătoare”, nu „imunătoare”! a rostit, plină de importanță, Membe.

– „Impunătoare”, dragele mele! li s-a adresat mama, zâmbind. Adică, cel ce impresionează prin dimensiuni, măreț, falnic. Acum ați înțeles?

Văzând că am dat toți trei din cap, în semn de aprobare, a continuat:

– Statura măreață este completată de o coamă minunată de păr, care-i cuprinde întregul cap, întinzându-se până dincolo de jumătatea corpului. Această coamă, ce îi conferă o distincție apar...

– Dar eu nu am nicio coamă! am strigat deodată, izbucnind în lacrimi și privindu-mi îngrijorat trupul mic și lipsit de podoaba despre care vorbea mama. Și... și... și nu sunt nici imună..., ipună..., impunător! am reușit să articulez printre suspine.

– Scumpul meu, dar abia ai împlinit câteva luni! A exclamat ea, zâmbind. Puii de leu nu pot avea coamă în primul an. Va trebui să ai răbdare pentru a te mândri cu ea, când vei crește. Și apoi, nici eu nu am coamă! Iată! s-a întors mama, ca s-o putem vedea din toate părțile. Și asta pentru că.....

– Dar noi o să avem! Dar noi o să avem! au cântat repede, într-un glas surorile mele, întrerupând-o.

– Nu, nici voi n-o să aveți, a zis ea, cu blândețe. Voi, ca și mine, sunteți femele, iar în lumea leilor, singurii care au coamă sunt masculii. Acesta este un semn distinctiv, care nu se mai întâlnește la niciun alt animal de pe planetă. Coama începe să crească abia după vârsta de trei ani și, pentru a

ajunge bogată și impresionantă, are nevoie de o lungă perioadă.

– Ce păcat, mama, că nu o să avem și noi! au oftat Nbala și Membe.

– Nu vă faceți griji, coama are rolul ei în lumea masculilor. După cum, îl aveți și voi pe al vostru, unul extrem de important. Ca viitoare femele, veți da naștere unei noi generații de lei, veți perpetua specia, veți avea grijă de pui, îi veți învăța tot ceea ce trebuie să știe pentru a se descurca în savană, unde lupta pentru supraviețuire este atât de dură.

– Dar de ce blana ta are o altfel de culoare decât a noastră?

– Leii maturi au blana cafenie sau galben-deschis, pentru a se putea camufla printre ierburile înalte din savană și a nu fi observați de către animalele ierbivore pe care le vânează. Este firesc însă ca, la început, puii să aibă o altfel de blană decât adulții, deoarece, în primele săptămâni sunt extrem de vulnerabili la atacurile altor prădători. Având pete maronii pe blana cafenie, se confundă mai ușor cu mediul înconjurător și, astfel, nu sunt observați de către alte animale de pradă care ar putea să le facă rău.

– Mai spune-ne, mai spune-ne și alte lucruri despre regele animalelor, mama! a rostit nerăbdătoare Membe.

– Vă spun, vă spun imediat, dragilor. Iată! Leul face parte din categoria felinelor, este un mamifer, căci naște pui vii, are.....

– Adică, alte animale nasc pui morți? a întrebat Nbala, cu candoare.

– Nuuu, scumpa mea! a zâmbit din nou, îngăduitoare, mama. Alte animale depun ouă și, din ele, mai târziu, ies puii.

– Vom vedea și noi vreodată cum ies pui din ouă? a vrut să știe Membe.

– Da! Trebuie doar să aveți răbdare.

– Sigur, mama, abia așteptăm!

– Așa... Spuneam că leul este un mamifer, care naște pui.

De obicei, aceștia sunt în număr de doi, dar, uneori, se întâmplă să apară pe lume chiar trei, așa cum, iată, sunteți voi, lucru pentru care mă bucur nespus. Ați observat că până acum am trăit împreună, în aceste prime săptămâni din viața voastră, doar noi patru. Dar, în lumea leilor, după ce puii cresc, sunt duși în mijlocul familiei, ca să fie cunoscuți și de către ceilalți membri. Așadar, dragii mei, astăzi vom merge să cunoașteți întreaga noastră familie și pe tatăl vostru.

– Întreaga noastră familie? am întrebat eu surprins.

– Da, puiul meu, întreaga familie.

– Adică suntem mai mulți, nu doar tu, Nbala și Membe?

– Cu mult mai mulți, desigur, dragul meu. Leii trăiesc întotdeauna în familii mari și cu toții sunt înrudiți. Familia este alcătuită din 10-15 membri, fiind condusă de către un mascul. Toți ceilalți sunt reprezentați de femele, care sunt surori. Ele dau naștere mai multor generații de pui și apoi se ocupă, împreună, de creșterea acestora. Astfel, fiecare femelă care naște beneficiază de ajutorul surorilor sau al verișoarelor ei, chiar și atunci când acestea nu au pui. Deoarece au experiență și le pot învăța pe cele care au mai puțină, acest ajutor este neprețuit, mai ales pentru femelele care nasc prima oară.

– Și pe tine o să te ajute cineva, mama, să ne crești?

– Da, desigur. Surorile, verișoarele și mătușile mele. Le veți cunoaște și voi, astăzi! Femelele sunt extrem de importante în familiile de lei. Ele sunt cele ce vânează,

asigurând tuturor hrana necesară. Când femelele sunt încă pui, au prilejul să- i observe pe adulți în timp ce aceștia vânează și, astfel, să învețe din tehnica lor. Atunci când vor crește, vor putea să vâneze la rândul lor, înțelegând că, în echipă, au șanse cu mult mai mari să prindă o pradă, decât dacă ar ataca-o singure. Atunci când au nevoie de ajutor, pentru doborârea unui animal mai mare, intervine masculul, care are o forță superioară.

Apoi, cu un glas blând, plin de afecțiune și grijă, a adăugat:

– În familia noastră, masculul este chiar tatăl vostru.

– Tatăl? Ce înseamnă „tatăl”? am întrebat eu, plin de uimire, la auzul aceluia cuvânt, pe care nimeni nu-l mai rostise până atunci.

– Este cel care vă va iubi și vă va ocroti toată viața. Cel care vă va apăra și vă va proteja de orice lucru rău, care va lupta pentru voi, cu orice adversar, dacă va fi provocat, până la moarte, pentru ca voi să supraviețuiți. Poate nu va fi atât de tandru și de drăgăstos ca mine, căci masculii nu arată puilor afecțiunea, așa cum o fac femelele, dar, cu siguranță, că îi va păsa întotdeauna de voi și va căuta să vă ofere tot ceea ce aveți nevoie, în orice împrejurare, oricât de vitrege ar fi condițiile în care ar trebui să o facă.

Ce surpriză! Iată că familia mea era cu mult mai numeroasă decât credeam: cuprindea mătuși, veri și verișoare... toți gata să mă ajute și să mă învețe cât mai multe. Și-apoi, cum arăta acest „tată”, despre care mama îmi vorbea? Oare semăna cu ea? Oare cum avea să se poarte cu noi, cei trei copii ai săi?

Pe drumul către noua mea familie, mă încercau sentimente de teamă, dar și de bucurie. Nu știam ce mă așteaptă,

iar în suflet stăruia încă imaginea vieții noastre grozave de până atunci.

– Mamă, de ce trebuie să schimbăm ceea ce pare a fi deja perfect?! am îndrăznit eu să întreb. Totul e minunat, în fiecare zi, așa că, de ce nu poate rămâne la fel?

– Dragul meu Munge, noi suntem singurele din vasta lumea felinelor, care ne creștem puii în mijlocul familiei. Nici ghepardul, nici leopardul, jaguarul ori pantera neagră nu au familii atât de numeroase. Femelele trebuie să stea întotdeauna cu puii, singure și să aibă grijă de ei cu multă trudă, deoarece masculii nu participă niciodată la creșterea lor. Leii se bucură să aibă mulți pui în familia lor mare, iar masculul îi protejează. Femelele din aceeași familie nasc, de obicei, puii cam în același timp, astfel că aceștia nu se hrănesc doar de la mama lor, ci și de la toate celelalte mame. Totdeauna toate leoaicele contribuie la creșterea și îngrijirea puilor. Vezi, de aceea, mergem să-i cunoaștem pe toți cei ce vă vor ocroti în continuare. De aceea schimbăm locul în care am trăit noi patru până acum. Și va fi perfect și de azi înainte, alături de ceilalți, veți vedea. Nu vă faceți griji! ne-a încurajat mama, mereu cu zâmbetul pe buze.

Parcă aș fi vrut să o mai întreb multe alte lucruri, parcă aș fi vrut să-i spun că mie mi-era bine în culcușul de până atunci, că diminețile erau minunate, căci primul lucru pe care îl vedeam era chipul ei drag, dar am renunțat.

– În mijlocul familiei, veți fi mereu ocrotiți și nu va trebui să vă temeți niciodată de nimic, am auzit vocea mamei, care părea să răspundă gândului meu nerostit. Iată, ne apropiem! a zis ea, în clipa când am ieșit din ierburile înalte și am ajuns la loc deschis, cu iarbă mărunță și câțiva copaci răzleți, de o formă ciudată, necunoscută mie.

Am privit cu emoție și bucurie noua noastră familie numeroasă. Surorile mamei, tolănite la umbra unui copac, pentru a se apăra de căldura înăbușitoare din timpul zilei, nu au observat la început sosirea noastră acolo. Le-am admirat de departe, fiind profund impresionat de afecțiunea pe care și-o arătau, atât una alteia, precum și puilor pe care îi aveau în preajmă. Când s-au ridicat și s-au îndreptat alene spre noi, pentru a ne cunoaște, le-am observat capul rotund, cu ochii galbeni, plini de curiozitate, urechile mereu atente la cel mai mic zgomot, labele mari și puternice și mușchii bine reliefați. Toate s-au apropiat și ne-au adulmecat.

– Iată, dragii mei, acestea sunt surorile mele și mătușile voastre, a zis mama. Malua, Sambura, Nguala. Lângă ele stau verișoarele voastre, Lemba, Ngamara, Kairi, Luande, dar și verii mai mari, Yende, Zandi, Guarau. Am și eu câteva verișoare, mai tinere ca mine, a mai zis mama: Zimbwa, Yaundi și Ngambe.

Cu toții ne-au arătat multă afecțiune, fiecare frecându-și capul de capul nostru, apoi atingându-ne ușor cu laba sau lipindu-se cu întreg corpul de noi și chiar lingându-ne. Mi s-a părut că surorile mele s-au bucurat de mai multe mângâieri, dar nu am fost gelos. Am înțeles că, treptat, Nbala și Membe, în anii ce urmau să vină, aveau să fie foarte importante pentru familia noastră, căci, la rândul lor, vor aduce pe lume urmași.

– Trebuie să fii tare fericită, Lewea, cu acești trei pui pe care i- ai adus pe lume! i s- a adresat una dintre surori.

– Da, draga mea, sunt foarte fericită! a răspuns emoționată mama.

– Sunt sigură că ți-a fost greu în aceste săptămâni, a zis o alta, îmbrățișând-o drăgăstos.

– Nu mai mult ca altădată! Și-apoi, nu acesta e rostul nostru? Să îi naștem și să ne asigurăm astfel supraviețuirea?!

– Acum ești lângă noi și te vom ajuta să-i crești! Bine ai venit! au rostit și alte câteva mătuși.

Era timpul ca și ceilalți, verii și verișoarele mele, să ne cunoască. Plini de curiozitate, aceștia s-au apropiat de noi, cu gând de joacă. Deși erau mai înalți și mai puternici decât noi, s-au purtat cu multă grijă și, de câte ori ne rostogoleau, o făceau cu delicatețe și răbdare. Tare mult ne-a plăcut să fim împreună cu ei și ne-am fi jucat la nesfârșit, atât de bine era...

Totuși, din toată această atmosferă lipsea ceva. Cunoșcusem aproape întreaga familie, dar nu și pe tata. Unde era?! De ce nu venea să ne vadă?!

Deodată, o umbră a întunecat cerul. Un cap uriaș, cu o coamă impresionantă, a răsărit deasupra mea și cineva ne-a adulmecat, plin de curiozitate, pe mine și pe surorile mele. Am observat că mama privea cu atenție această scenă. Părea tensionată. Gâtul era întins în direcția unde mă aflam, nările erau umflate și fremătau. Toți mușchii erau încordați. Mama arăta ca și cum ar fi gata să sară oricând și să atace. În acel moment, nu am înțeles de ce, dar, mai târziu, am aflat că nu toți masculii acceptă puii, atunci când sunt mici. Uneori îi ignoră, alteori chiar îi resping, iar mama puilor trebuie să fie foarte atentă ca acesta să nu-i rănească. Dacă i s-ar fi părut că sunt în pericol, cu siguranță că ar fi intervenit. Femelele, deși mai mici de statură decât masculii, își apără cu ferocitate puii, dacă aceștia sunt atacați și, de multe ori, reușesc să îndepărteze pericolul.

Nu s-a întâmplat nimic rău, evident. Noi toți, cei trei frați, am simțit imediat pe obraz o atingere caldă și o mângâiere. Tata ne arăta afecțiunea și arăta înțelegerea

faptului că suntem ai lui, că ne va ocroti și ne va crește, că ne va oferi și ne va învăța tot ceea ce știe el, pentru ca și noi să putem transmite, la rândul nostru, aceste lucruri, mai departe, urmașilor. Văzând scena de tandrețe, mama s-a liniștit și s-a relaxat, așezându-se comod în apropiere.

Am avut un sentiment extraordinar de mândrie că aparțin unei astfel de familii și m-am bucurat tare mult că am fost aduși în mijlocul tuturor, unde aveam să ne petrecem viața de atunci înainte. Învățam să înțeleg și să respect legăturile de rudenie, care aveau să-mi conducă în primii ani existența și mă bucuram nespus că voi avea întotdeauna lângă mine ființe asemănătoare, care îmi vor oferi dragostea lor și mă vor ajuta să mă dezvolt în viitor, ca adult.

Mângâierile tatălui nu au durat mult, căci, așa cum ne spusese mama, masculii din familiile de lei nu sunt la fel de afectuoși ca femelele, dar oricum toți trei am simțit că ne-a acceptat lângă el pentru tot restul vieții. După acest prim contact cu noi, tata s-a îndepărtat puțin și s-a tolănit din nou la umbra copacului unde stătuse și mai devreme, până ca noi să venim acolo.

Din clipa aceea, am știut că prezența tatălui meu va însemna întotdeauna siguranță, liniște, putere și că eu voi fi apărat astfel, de tot și de toate. Că în mijlocul acestei familii nu voi avea de ce să îmi fac griji, că voi crește puternic, că voi învăța tot ceea ce este nevoie, pentru a face față provocărilor vieții.

CAPITOLUL AL III-LEA

NOI ȘI CEILALȚI

Primele săptămâni, alături de noua familie, au trecut cu repeziciune. Mă simțeam grozav. Mama avusese dreptate: ce poate fi mai frumos decât o familie numeroasă?! Mereu aveam de învățat câte ceva de la fiecare dintre ei. Zilele se scurgeau fără încetare, fără ca nimic să ne tulbure tihna.

Fiecare dimineață se năștea din geana de lumină timidă de la orizont, care mai apoi împurpura cerul și revărsa foc peste întreaga câmpie. Auzeam nenumărate triluri de păsări, întâmpinând cu bucurie apariția soarelui și vedeam cum e pe cale să înceapă forfota unei noi zile din Serengeti, în care și eu, puiul de leu, aveam un loc aparte.

Bucuria de a fi alături de tatăl, verii, mătușile mele, emoția de a descoperi în fiecare zi lucruri noi, căldura și blândețea mamei, năzdrăvăniile făcute alături de cele două surori, grija pe care ne-o purtau permanent membrii grupului nostru, toate aveau un farmec nespus, a cărui amintire nu s-a atenuat niciodată pe parcursul anilor ce au trecut de-atunci, atât de puternic mi-a rămas întipărită în suflet.

Am crezut, în primele luni de viață, că pe câmpia aceea minunată, ale cărei linii domoale erau întrerupte din când în când de verticalitatea unor copaci răzleți, care îi dădeau un farmec nespus, pot trăi în armonie toate acele creaturi ce se perindau zilnic înaintea ochilor mei curioși. Mama mă

învățase că fiecare dintre ele are un nume, că fiecare joacă un rol în echilibrul atât de fragil al vieții.

GIRAFĂ: acesta a fost numele pe care l-am învățat în prima zi, când mama ne-a adus să ne cunoaștem marea familie. M-au uimit corpul ei uriaș, pe lângă care tata părea minuscul, petele acelea neregulate, unele mai mari, unele mai mici, care îi dădeau un farmec aparte, dar, mai ales, gâtul incredibil de lung, ce părea că nu se mai sfârșește, cu care ajungea cu ușurință la cele mai înalte ramuri ale copacilor. Niciodată nu am înțeles cum pot să mănânce frunze din arbori care au țepi și care nu le deranjează câtuși de puțin, căci le-am văzut mereu cum fac acest lucru, tacticoase, cu limba aceea lungă și aspră. Erau, fără nicio umbră de îndoială, cele mai înalte animale din savană, având picioarele mai lungi decât orice leu ridicat pe labele din spate. De mai multe ori, am văzut la râu cum, din cauza acestui gât interminabil, girafele se chinuiau teribil să se aplece și să bea apă, făcând un efort și depărtându-și mult picioarele pentru a ajunge la lichidul prețios. Mi-ar fi plăcut să mă joc uneori cu puii lor, dar, curând mi-am dat seama că această idee nu era chiar cea mai potrivită, când am văzut, de la depărtare, cum un astfel de pui a fost ucis, de către câteva femele dintr-o altă familie de lei, mi-am zis că aceste animale sunt o pradă tare ușoară și că pot fi mâncate, oricând foamea îți dă târcoale. Câteva zile mai târziu, am văzut însă o scenă care m-a cutremurat: aceleași femele, rivale familiei noastre, au încercat să omoare din nou un alt pui de girafă. Mama lui însă, pentru a-l apăra, a izbit puternic, cu picioarele, leoaica ce se afla în spatele ei și a aruncat-o departe. Cu greu aceasta s-a ridicat și a plecat de lângă girafă, dar sigur în ziua aceea nu a mai avut puterea să vâneze. M-am îngrozit de forța și violența loviturii și, din ziua

aceea, am evitat apropierea de aceste creaturi maiestuoase, care, deși în mod normal pașnice, nu ezitau să-și apere puii și să se opună forței brute cu care noi leii încercam să le doborâm.

Am descoperit apoi că acele animale extrem de numeroase, grupate în turme, care pasc în depărtare, poartă două nume: ZEBRE și ANTILOPE GNU.

– Cum, două nume?! m-am mirat eu.

– Adică sunt două specii diferite, mi-a explicat mama.

– Și, dacă sunt două specii diferite, de ce stau împreună? am întrebat eu curios. Nu am mai văzut niciodată așa ceva.

– Stau alături, ca să ne îngreuneze nouă, leilor, misiunea, mi-a răspuns ea, zâmbind.

Nu prea am înțeles în acel moment ce a vrut să spună, pentru că nu cunoșteam atunci foarte multe lucruri despre vânătoare. Eu doar vedeam aceste animale păscând iarbă, stând liniștite împreună în grup compact, în număr foarte mare. Abia mult mai târziu am observat că era o tactică, folosită pentru a descuraja prădătorii să le atace și pentru a nu le permite să aleagă un singur animal pe care să-l ucidă.

Mai știam că antilopele gnu aveau coarne ascuțite, de care mi-era frică și că, atunci când alergau cu coama fluturând, păreau destul de înspăimântătoare. Odată, chiar am asistat la o scenă teribilă: o leoaică tânără, neexperimentată, dintr-o familie care abia sosise lângă teritoriul nostru, a fost grav rănită de coarnele unei astfel de antilope încolțite. Multă vreme leoaica aceea nu a mai putut vâna și cred că s-a considerat norocoasă că, în cele din urmă, și-a revenit. Lecția pe care am învățat-o, astfel, mi-a folosit astfel întreaga viață.

Zebrele, în schimb, erau deosebit de frumoase și liniștite. Cu excepția momentelor când masculii, pentru a impresiona

femelele și pentru a-și apăra teritoriul, se ridicau pe picioarele din spate și se ciocneau unii de alții cu putere, lovindu-se cu gâturile, până când unul dintre ei renunța și se retrăgea. Femelele creșteau cu grijă puii, foarte simpatici de altfel. Aceștia, imediat după ce se nășteau, începeau să alerge, să țopăie și să se joace într-un fel care nu semăna cu al niciunui alt animal. Ceea ce mi se părea uluitor la zebre era jocul acela de dungii de pe tot corpul, de pe picioare, de pe cap, de la urechi până la bot. Până și coama era dungată. Uneori mă amețeau acele linii albe și negre, când priveam o turmă întregă și, abia mai târziu, ca adult, am înțeles ce înșelător era, pentru un prădător, acest joc de culoare și cât de bine le apăra împotriva lui. Odată, am privit cum o leoaică tânără și neexperimentată alerga un pui din turma de zebre, dar aceste superbe animale nu au fugit în toate direcțiile, ci, curajoase, l-au apărat pe micul animal, sărind și lovind cu picioarele din spate în direcția felinei. Leoaica a renunțat curând, iar eu am înțeles că și ierbivorele pot avea uneori arme cu care să ne înfrunte pe noi, cele ce numeam carnivore.

În zilele când căldura toropitoare făcea ca văzduhul să ardă și tot ceea ce puteai să faci era să stai tolănit la umbra tufișurilor dese, îmi plăcea să privesc acele grațioase făpturi pe care mama le numea GAZELE. Delicatețea, fragilitatea și frumusețea acestora erau o sursă de uimire continuă pentru mine. Simțurile lor ascuțite le ajutau să se ferească de prădători. Mirosul lor era foarte bine dezvoltat și le vedeam mereu nările fremătând, întotdeauna adulmecând aerul, pentru a ști dacă este vreo primejdie în apropiere. Urechile mari, pe care le mișcau încontinuu, permiteau ca auzul lor să fie foarte ascuțit, tot pentru a depista eventualii prădători. Trăiau în turme, precum zebrele și antilopele gnu, ca să se

poată proteja de carnivore. În timp ce pășteau iarba, ridicau mereu capul, pentru a privi în jur sau pentru a simți vreo eventuală primejdie. Când alergau, le observam, fascinat, plutirea de deasupra pământului și, mai târziu, ca adult, am înțeles că noi, leii, putem curma acest minunat zbor prin aer, cu o singură lovitură de labă.

În acei ani ai copilăriei, unele dintre cele mai impresionante fapte de pe câmpia Serengeti, unde mi-am petrecut întreaga existență, erau, pentru mine, ELEFANȚII. Niciun membru al familiei mele nu se apropia de ei și, multă vreme, intrigat, nu am înțeles de ce. La început, văzând că hrana lor era reprezentată de iarbă și frunze, am crezut că aceste fapte nu sunt deloc primejdioase. Eram uimit de trupurile lor imense – cele mai mari din lumea animală – care se sprijineau pe niște picioare groase ca trunchiurile de copaci. Fascinantă era unealta pe care aceste animale o foloseau ca să își procure hrana și apa, unealtă unică în lumea vietăților și pe care mama o numea trompă. Turmele lor erau întotdeauna conduse de câte o femelă, cea mai în vârstă din grup și, desigur, cea mai experimentată. În timpul sezonului secetos, ea era cea care conducea întreaga turmă spre ținuturile unde iarba și apa se găseau din belșug. Foarte interesant era modul cum întreaga familie participa la nașterea și creșterea puilor. Imediat ce un pui se năștea, toate celelalte femele făceau un zid din trupurile lor, în jurul mamei și al puiului, pentru a-i proteja de potențialii prădători, căci, în acele prime momente, cei doi erau extrem de vulnerabili. Apoi, puiul era ajutat să se ridice și încurajat să pășească. Apoi, luni la rând, toți membrii familiei aveau grijă de el, învățându-l tot ceea ce este necesar pentru supraviețuire, așa cum aveau grijă și de puii mai mari. Copilăria acestora este lungă și durează foarte mulți ani. De

abia după aceea, femelele rămân în continuare în turmă, iar masculii tineri pleacă, pentru a-și întemeia o nouă familie. Multă vreme am crezut că aceste ființe nu reprezintă un pericol pentru nicio vietate, până în ziua când am văzut doi lei care căutau să-și marcheze noul teritoriu și care au fost pur și simplu alungați de câteva femele elefant, ce-și înfoiaseră urechile imense, își ridicaseră amenințător trompele și scoteau sunete războinice extrem de puternice. De atunci, am evitat mereu să-mi intersectez drumurile cu ale unor astfel de turme.

RINOCERUL era la fel de impresionant ca și elefantul. Nu era tot atât de înalt ca acesta, dar avea o statură uriașă, iar corpul părea acoperit cu o platoșă de oțel, atât de groasă și impenetrabilă era pielea sa. Am înțeles repede că viteza cu care aleargă acest animale și, mai ales, sutele de kilograme pe care le cântăresc, sunt tot atâtea avantaje, care le permit să fie lăsate în pace, întotdeauna, de către prădători. Am aflat că rinocerii nu văd prea bine și nu disting de la distanță o eventuală primejdie, în schimb au celelalte simțuri excelent dezvoltate și, cu ajutorul auzului și al mirosului, percep perfect orice primejdie. În plus, cornul din frunte, atât de lung și atât de ascuțit, dezarmează pe oricine are vreo tentativă de a îi ataca. Am văzut că unii rinoceri au și un al doilea corn, de dimensiuni mai mici decât primul, plasat în fața acestuia. În plus, sunt extrem de temperamental și, la cel mai mic semn că cineva le încalcă teritoriul, imediat iau poziție și se reped în direcția din care vine intrusul. De aceea, am fost mereu prudent și am găsit alte surse de hrană, care nu implicau aceste animale masive, prea înspăimântătoare pentru mine la acea vârstă.

La polul opus acestor animale se situa STRUȚUL, nu pentru că nu avea mari dimensiuni, ci pentru că nu făcea parte din familia numeroasă a mamiferelor, ci din cea a păsărilor. Uimitor mi se părea că, deși erau păsări, struții nu zburau, aripile lor – suficient de mari ca să fie folosite în acest scop – ajutându-le doar să-și mențină echilibrul, în timp ce alergau. Cel mai mult mă intriga capul acestor animale, plasat la capătul unui gât extrem de lung: mic, golaș, având de-o parte și de alta ochi proeminenți și terminat cu un cioc puternic, utilizat pentru obținerea hranei. Am sesizat că penele masculilor au două culori: alb și negru, în timp ce ale femelelor sunt gri, puii având o culoare asemănătoare cu mamele lor. Picioarele îmi păreau incredibil de lungi, cu o musculatură perfect adaptată scopului acestora, nu doar acela de a susține un corp uriaș și greu, ci, mai ales, de a-i imprima o viteză demnă de invidiat. Nu am avut niciodată nevoie să le vânez, așa că doar le-am privit din depărtare și le-am admirat iuțeala extraordinară cu care aleargă, probabil fiind, în lumea păsărilor, echivalentul ghepardului din lumea mamiferelor.

Alte păsări din savană, care trăiau în apele stătătoare de pe teritoriul familiei mele, se numeau FLAMINGO. Ce denumire stranie, dar atât de potrivită! Le priveam corpul alungit, ce părea așezat stingher pe picioarele subțiri, dar și ciocul ciudat mare, gros și încovoiat – care făcea ca aceste păsări să pară urâte – fără să le confere deloc grația categoriei păsărilor din care făceau parte. El le era însă util, pentru a separa nămolul din bălțile în care locuiesc de hrană. Nu le-am văzut zburând, de altfel, căci presupun că erau prea grele pentru a face acest lucru. Doar stăteau, cât era ziua de lungă, cocoțate cu corpul lor mare, pe picioarele nesfârșit de lungi și se aplecau continuu, pentru a găsi hrana, în apele acelea

ciudate, de o culoare incertă. Uneori mă intrigau, pentru că le vedeam stând într-un singur picior, din nu știu ce motiv, avându-l pe celălalt pliat sub ele. Probabil că astfel se odihneau, ca și cum și-ar fi indus o stare de somn sau poate, pur și simplu, în felul acesta își conservau energia. Am bănuțit mereu că erau singurele ființe care puteau trăi în bălțile ce emanau un miros ciudat și care, cred că erau toxice, pentru oricare altă creatură în afară de ele.

În celelalte ape, cele curgătoare și foarte adânci, locuiau creaturi la fel de fascinante, dar cu mult diferite de păsările flamingo. Erau uriașe, iar colții, pe care ostentativ îi arătau, când deschideau botul imens, erau, de departe, cei mai mari din lumea animală pe care o cunoșteam. Numele lor, temut de toate ființele din jur, era rareori rostit: HIPOPOTAMII, iar pe teritoriul lor nu putea pătrunde nicio altă viețuitoare. Ei ar fi ucis, într-o clipă, pe oricine ar fi îndrăznit să îl încalce. Aveau corpul uriaș, rotund, picioarele scurte și pielea foarte groasă, aproape lipsită de păr, de culoare brun-cenușie pe spate și mai deschisă pe celelalte părți. Masculii cu colții enormi deseori se luptau, cu orice prilej, pentru a-și arăta superioritatea în fața celorlalți, pentru a atrage femele și a-și întemeia o familie, care să le asigure urmași sănătoși, prin intermediul cărora să își perpetueze specia. Interesant – și intrigant pentru mine, totodată – era faptul că-și petreceau practic întreaga zi în apele în care, alternativ, se scufundau și ieșeau permanent, cu un zgomot asurzitor, pufnind pe nări și stropind totul în jur. Acolo se odihneau, acolo dormeau și am văzut cu uimire cum puteau să se scufunde și să stea sub apă minute în șir. Noaptea ieșeau pe uscat să se hrănească, ierburile fiind preferatele lor. Mâncau până dimineață, când iarăși intrau în apă pentru a se răcori și a dormi din nou până seara.

Am crezut la început, văzându-i de departe, că BIVOLII sunt un fel de antilope gnu – căci semănau puțin cu acestea – și că reprezintă o sursă de hrană excelentă pentru noi, leii. Mai târziu, însă, am înțeles cât de periculoși sunt de fapt, când unul dintre ei, într-o noapte, a ridicat-o în aer, cu coarnele-i cumplit de mari și de ascuțite, pe Nguala, una dintre surorile mamei, aruncând-o cât colo. Rana a fost adâncă și Nguala a zăcut multe zile la rând, până când a fost în stare să se ridice din nou și să meargă după hrană. Abia atunci mi-am dat seama că sunt complet diferite de antilopele gnu, pentru că au o statură impresionantă și o greutate pe măsură. Privindu-le cu atenție fruntea lată și coarnele înspăimântătoare, mi-am dat seama că se impun cu ușurință în fața celorlalți din lumea animală și că nu mulți prădători au curajul să le atace. De altfel, în afară de noi, leii, nu am văzut alte carnivore care să-și dorească o confruntare directă cu ei. În plus, bivolii stăteau mereu grupați, în turmă, niciunul era izolat și acest lucru făcea atacurile extrem de dificile. Statura impozantă și ochii lor ce parcă aruncau flăcări m-au determinat să le port, multă vreme, un respect amestecat cu teamă.

MAIMUȚELE au reprezentat pentru mine cea mai mare surpriză din lumea animalieră. Aveau și o altă denumire: BABUINI, explicația mamei fiind aceea că există mai multe specii de maimuțe, dar că nu toate trăiesc în savana africană.

Cele care locuiau în câmpia Serengeti aveau botul lung, potrivit mai degrabă pentru un câine sălbatic, fălcile late și masive și, mai ales – lucru neobișnuit la maimuțe, pe care le credeam ființe pașnice – caninii foarte ascuțiți, lungi și extrem de bine dezvoltati. Aceștia sunt considerați o armă extrem de eficientă, mai ales în luptele dintre masculii care își apără teritoriul. Când ajung la maturitate, acești masculi capătă o

coamă mare și deasă. Am observat că familiile acestora au foarte mulți membri, care își împart sarcinile în mod egal: unii caută hrană, alții apără teritoriul, câțiva privesc mereu atent în jur, ca să îi depisteze, la timp, pe eventualii prădători, iar alții supraveghează joaca puilor, pentru ca aceștia să nu se rănească accidental.

Curând, am observat că savana nu era plină doar de creaturi care se hrăneau cu iarbă sau frunze din copaci, ci și de animale care se hrăneau, ca și noi, lei, cu carne. În foarte scurt timp, din descrierile mamei, am căpătat o spaimă organică la auzul unui nume precum HIENA. Știam că, atâta vreme cât suntem pui, niciun membru al acestei familii nu va ezita să ne facă rău, dacă vreunul dintre noi este lipsit de apărare sau singur, de aceea, am încercat să evit întâlnirea letală cu un astfel de animal puternic și hotărât. Mama mi-a arătat totuși o haită în depărtare, ca să recunosc trăsăturile speciei și am remarcat postura corpului oblică, inconfundabilă în lumea animală, datorată faptului că membrele anterioare sunt mai lungi și mai puternice decât cele posterioare. Am observat capul destul de mic, dotat însă cu niște maxilare extrem de puternice, a căror mușcătură am aflat că este printre cele mai feroce din lumea animală. Tot de la mama am aflat că hienele ne sunt adversari, pentru că deseori ne fură hrana, atacând în haită și nu se tem niciodată de nimic.

CÂINII SĂLBATICI mi-au părut, la început, tare jucăuși, fără să știu că, ceea ce am văzut inițial au fost doar puii acestora. Am numărat cel puțin cincisprezece, în dimineața când am ajuns întâmplător lângă vizuina lor. Eram însoțit de Nbala și Membe, care au privit cu uimire, ca și mine, ciudatele creaturi. Forfoteau neîntrerupt, se suiau unii pe alții, se rostogoleau, mârâiau și scoteau tot felul de sunete

necunoscute mie. Nu erau deloc urâți, cu pete colorate pe tot corpul și aveau niște urechi tare drăgălașe, uimitor de mari, pentru cât de mici erau ei. Am simțit imboldul de a ne juca și noi cu ei, dar, când mama și tatăl lor au răsărit ca din pământ, lângă noi, n-am știut cum să o rupem mai tare la fugă. Ne-am speriat grozav. Când am ajuns acasă, mama ne-a povestit mai multe despre viața câinilor sălbatici, despre care am aflat astfel că nu reprezintă niciun pericol pentru noi. Hrana lor e similară cu a noastră: gazele, antilope, zebre. Atacă aceste animale, deși nu au o statură impresionantă, precum noi, leii. Sunt însă foarte bine organizate și atacă numai când femela dominantă – cea care îi conduce – este pregătită. Niciodată nu atacă la întâmplare și aleg din turmă un animal pe care îl gonesc permanent, încolțindu-l din toate părțile, cu o anumită tactică, până îl doboară. Ceea ce mi s-a părut extrem de interesant a fost felul în care se hrănesc, complet diferit de noi. În familiile noastre, cel care se hrănește primul este masculul care, dacă este înfometat, poate uneori să lase prea puțină mâncare femelelor și puilor. În familiile acestor câini, atunci când au doborât un animal, unii privesc cu atenție împrejurimile, pentru a nu fi surprinși de alți prădători, în timp ce alții mănâncă, iar apoi rolurile se inversează, astfel încât toată familia să se hrănească în mod egal.

ȘACALUL semăna aparent cu un câine sălbatic, dar nu avea urechile rotunde ale acestuia și niciun fel de pată pe blana de culoare galben-deschis, asemănătoare oarecum cu a noastră. Îl văzusem că se hrănește cu insecte, cu diferite rozătoare și chiar îl surprinsesem că înhăța, de multe ori, chiar păsări. Odată, când mă alergam cu Membe, am dat peste o vizuină, pe care am adulmecat-o curioși, deoarece dinăuntru se auzeau niște scâncete neobișnuite. Am băgat puțin capul și

am zărit acolo patru creaturi mici, tare simpatice, care mișunau peste tot, în căutarea mamei, probabil plecată la vânatoare. Le-am lăsat în pace și ne-am continuat alergarea, fără să ne temem de apariția șacalului prin preajmă, deoarece acesta era un animal mult prea mic de statură, pentru a ne face vreun rău, care, cu siguranță se temea de noi, carnivorele mari.

Alți prădători ca și noi, precum GHEPARZII și LEOPARZII, pentru a se asigura că puii lor vor crește, vânau aproape tot ceea ce vâna și familia mea. Gheparzii nu reprezentau niciun pericol pentru noi, leii. Nu aveau deloc o statură impunătoare, ci o siluetă subțire, chiar fragilă aș putea spune. Capul era mic, cu niște dungi negre și interesante pe față, care reprezentau un semn distinctiv. Colții erau mici, de asemenea, căci nu erau folosiți, așa cum o făceam noi, leii, pentru a sfâșia prada, ci doar pentru a se hrăni. Corpul subțire se termina cu o coadă foarte lungă și groasă care le oferea un echilibru perfect, la schimbările bruște de direcție, în timp ce alergau în zig-zag vânatul. Îi zăream uneori vânând și nu puteam să nu observ viteza extraordinară și ușurința cu care alergau după puii de gazele sau de antilope și, mai târziu, am aflat de la mama, despre gheparzi, că sunt cele mai rapide dintre toate animalele planetei.

Leopardzii, în schimb, ne erau dușmani declarați. Aveau același teritoriu cu al nostru, așadar împărțeam aceeași pradă. Doar că între speciile noastre erau mari diferențe: noi, leii, trăim în familii mari, ne creștem puii în comun, învățăm unii de la alții, leopardzii trăiesc solitari întreaga lor viață. Noi preferăm să locuim pe sol, leopardzii petrec cea mai mare parte a zilei în copaci, fiind excelenți cățărători, deoarece sunt mai ușori și mai agili decât noi. Bazându-se pe acest lucru, uneori, ei ne fură resturile de pradă și le urcă pe crengi înalte, unde

noi, din cauza staturii și a greutateii, nu putem ajunge fără a ne pune în pericol. Leoparzii au niște pete mari, pe blană, care le permit să se camufleze perfect în frunzișul copacilor sau în tufișuri, pentru a nu fi observați de animalele pe care le vânează. Și în privința corpului sunt diferențe: leii au o statură impunătoare, sunt mult mai musculoși, iar masculii au acea coamă impresionantă, specifică regelui animalelor, în timp ce leoparzii sunt mai mici de statură, mai supli, mai agili, fiind astfel construiți pentru a se putea cățăra cu ușurință în copaci, acolo unde își petrec cea mai mare parte a vieții.

În savană mai erau și alte animale care se hrăneau cu carne. Odată, am asistat, îngrozit, la dispariția, sub ochii mei, a unei antilope gnu, un mascul uriaș care nu părea că trebuie să se teamă de nimic și care, venind la râu, cu celelalte animale, a fost tras de o forță nevăzută, dar cumplită, sub apele învolburate, negre și fără fund. Forța aceea se numea – după spusele mamei – CROCODIL. Câteva zile mai târziu, am văzut cum arăta acel animal, care nu semăna cu nimic din ce știam eu până atunci. Avea un corp extrem de lung, terminat cu o coadă groasă, de lungime aproximativ egală cu corpul, care, mai mult ca sigur, îl ajuta să înoate cu ușurință. Acest corp era acoperit cu un fel de platoșă, de fapt niște plăci solzoase impenetrabile, care îl apărau și făceau ca practic el să nu aibă dușmani naturali. Fascinant era capul, turtit și foarte alungit, cu un bot imens, prevăzut cu extrem de mulți dinți. Dinții nu semănau cu ai niciunui alt animal, deoarece aceștia erau conici, inegali ca mărime și așezați în locuri și direcții diferite, astfel încât mușcătura să fie pur și simplu ca o menghină din care prada să nu aibă nicio șansă de scăpare.

Am învățat astfel curând și despre moarte. Am priceput că aceasta putea veni pe neașteptate nu numai din apă, ci și

din aer, observând acele făpturi uriașe, ce se rotesc pe cer – despre care mama mi-a spus că poartă în spate aripi și că se numesc VULTURI. Capetele lor golașe făceau ca aceste ființe să pară tare urâte, iar modul cum sfâșiau carnea de pe oase, cu ciocurile lor ascuțite și puternice, demonstra că în lumea păsărilor, ele sunt stăpâne absolute. În plus, am aflat că atunci când vin din înaltul cerului, pot prinde cu ușurință prăzi de mari dimensiuni, deoarece picioarele lor puternice au gheare tari și lungi, care se înfig în carnea animalului. Odată, am văzut cum aceste ființe au coborât pe câmpia întinsă, unde au găsit, printre ierburi, resturile unui animal, din care s-au hrănit. Scena mi-a rămas pentru multă vreme în memorie. Mama a spus că aceste lucruri sunt normale în lumea noastră și că lupta pentru supraviețuire te face să nu te mai gândești că și animalul omorât are pui, când, de fapt, singurul lucru ce contează sunt puii pe care îi ai tu și care trebuie hrăniți.

Așadar, am înțeles, încă de atunci, din copilărie, că în ținutul Serengeti, toate acele creaturi, ce se perindau zilnic înaintea ochilor mei curioși, nu puteau trăi în armonie. Dar, mai presus de acest lucru, era faptul că fiecare dintre ele reprezenta o importantă verigă în lanțul trofic de acolo și de oriunde în lume, că fiecare juca un rol esențial în echilibrul atât de fragil al vieții.

CAPITOLUL AL IV-LEA

PRIMA DURERE

În afară de a sta lipit de mama, în fiecare zi, moțâind sub căldura toropitoare, cel mai mult îmi plăcea să mă lupt cu surorile mele. Nbala avea, ca și mine, calitate de lider și aveam amândoi curajul de a ne lua la trântă și cu verii noștri mai mari. Pentru Membe însă, mică, fragilă, delicată, aceste jocuri erau deocamdată, lipsite de înțeles. Eu știam însă, instinctiv, că, astfel, voi căpăta forța, agilitatea, curajul, de care mai târziu voi avea nevoie în înfruntările reale cu adversari pe măsură, așa cum văzusem la tatăl meu.

Viața regelui animalelor nu e deloc ușoară, ci, dimpotrivă, plină de riscuri, de situații neprevăzute. De aceea, lupta pentru supraviețuire începea încă din primele zile ale existenței. Rolul părinților era, astfel, esențial în viața copiilor, căci îi învățau pe aceștia tot ceea ce trebuiau să știe despre regulile aspre ale savanei, despre pericole și despre modurile diverse de a face față tuturor provocărilor.

În acea zi, stăteam la umbra unui copac uriaș. Era adunată acolo întreaga familie. Mi s-a părut ciudat că, deși tata avea o familie atât de numeroasă, el era singurul mascul. De aceea, într-o zi, mi-am exprimat nedumerirea, în fața mamei, cu voce tare.

– Da, dragul mamei, mi-a explicat ea. Așa cum v-am mai spus, de obicei, în familiile de lei, există un singur conducător. Uneori pot fi și doi masculi, frați, care au crescut de mici împreună și care, întemeindu-și o familie, rămân alături până la sfârșitul vieții. Pe măsură ce puii cresc, aceștia se separă:

femelele vor rămâne în familie, iar tinerii masculi vor fi nevoiți să părăsească teritoriul la un moment dat, pentru a-și găsi unul al lor și a-și întemeia, astfel, o nouă familie.

– Cum, și eu voi pleca atunci când voi fi mare? am întrebat uluit. Dar nu vreau, mi-e bine aici, lângă tine, am scâncit eu, ghemuindu-mă lângă corpul cald al mamei.

Perspectiva de a părăsi locul acela minunat, care îmi oferea un extraordinar sentiment de siguranță, mi se părea îngrozitoare, iar gândul că nu i-aș mai vedea niciodată pe membrii familiei, era de nesuportat.

– Liniștește-te, puiul meu! a zis mama zâmbind. Până atunci, vor trece mulți, mulți ani, iar noi ne vom bucura de fiecare clipă petrecută împreună. Du-te acum și joacă-te cu surorile tale sau cu verii mai mari.

Aceștia însă, după cum am putut observa, nu aveau chef de joacă. Moțăiau la umbră și se părea că nu aveau de gând prea curând să se trezească. Așa că, m-am îndepărtat puțin, dincolo de tufișurile unde întreaga familie stătea tolănită.

Ceea ce nu știam încă, în ziua în care am plecat într-una dintre aventurile în care obișnuiam să pornesc, de când mama ne lăsa pe noi, cei trei frați, să ne depărtăm puțin de lângă ea, era că nu e bine niciodată să fii prea curios. Nici prea independent. Și nici neascultător. Dar ce-mi păsa mie la vârsta aceea de ascultare și de prudență și de ceea ce îmi spuneau părinții ! Mie îmi plăcea să explorez, cu mult mai mult decât le plăcea surorilor mele și-apoi, ele erau niște mici fricoase! Prea o ascultau mereu pe mama! Eu eram mare de-acum, aveam șase luni și o întregă lume înaintea mea, pe care să o cercetez!

Era din ce în ce mai cald, soarele ardea cu putere, așa că singurul loc unde mă mai puteam ascunde de toropeala cumplită erau tufișurile din apropiere. Dar, dincolo de ele era

un întreg ținut necunoscut, plin de mirosuri și de o atracție irezistibilă. Aproape fără să-mi dau seama, treptat, m-am îndepărtat de restul familiei, adulmecând cu bucurie tot ceea ce era nou și necunoscut.

Curând, am ieșit din ierburile dese și am ajuns în câmpia pârjolită de soare. Am privit cu uimire câteva păsări albe ce stăteau cocoțate pe spinarea bivolilor, fără ca aceștia să pară deranjați de prezența lor, am văzut câțiva pui jucăuși de zebra, care m-au fascinat, ca întotdeauna, prin zburdălnicia lor și am trecut, neobservat, pe lângă zeci de antilope gnu, ce se îndreptau spre râul din apropiere. Am asistat apoi la venirea unei familii de animale, cum nu mai văzusem până atunci, din păduricea de arbuști de lângă râu. Aveau capul mare, cu o coamă lungă, de la gât, până la jumătatea corpului lung, terminat cu o scurtă coadă, care flutura mereu în vânt. Botul, extrem de mare și turtit, era prevăzut cu doi colți ascuțiți, pe care, cu siguranță, masculii îi foloseau în luptele teritoriale. Mai târziu am aflat că aceste ființe se numeau facoceri și că puteau fi, deseori, parte a hranei noastre, când vânătoarea de antilope gnu sau de gazele eșua.

Învățasem de la mama să mă feresc de marile animale și să stau întotdeauna cât mai aproape de familia mea. Nimeni nu îmi spusese, însă, dacă micile creaturi ce locuiau, ca și noi, în savană, sunt sau nu prietenoase și dacă mă pot juca, atunci când le întâlnesc, cu ele. De aceea, am experimentat acest lucru cu niște ființe drăgălașe, pe care le-am zărit după plecarea de la râu a familiei de facoceri. Erau tare mici și tare simpatice, acoperite din cap până-n picioare cu un fel de blană, cam aspră, ce-i drept. Mai târziu am aflat că aceea nu era deloc blană, ci o platoșă de țepi, moi la început, ca niște peri, când animalele erau pui și care deveneau cu adevărat periculoși, pe

măsură ce aceste creaturi se maturizau. Cert este că mă jucam cu puii aceia pe care îi găsisem, rostogolindu-i cu laba de acolo până colo și bucurându-mă extraordinar de noua descoperire. Ei se ghemuiau ca niște bile cu țepi moi, apoi se destindeau și reveneau la loc, iar eu mă minunam și mă distram grozav. Când voiau să plece de acolo, îi readuceam în locul din care plecaseră.

La un moment dat, am auzit în spatele meu un zgomot surd, urmat de un pufăit puternic și amenințător. M-am întors la timp, ca să văd un animal ce semăna izbitor cu micile ființe pe care abia le descoperisem, dar care avea dimensiuni cu mult mai mari și un corp acoperit cu cei mai ascuțiți țepi cunoscuți în toată existența mea. Am făcut un salt înapoi, căci porcul spinos – cum avea să-l numească mama după ce i-am povestit pățania – s-a repezit spre mine, pentru a-și apăra puii, pe care, probabil, credea că vreau să-i mănânc. Nu am mai stat pe gânduri și am luat-o la goană, fără să privesc în urmă.

Am alergat ce-am alergat, până când oboseala m-a cuprins și, epuizat, m-am așezat în umbra unor tufișuri. Am ațipit puțin, iar când m-am trezit, m-am simțit înviorat și gata să plec mai departe în aventura de care eram atât de mândru. Deodată, un fâșâit de frunze mi-a atras atenția. Privind în direcția de unde venea acesta, am zărit o creatură mică, neagră și după părerea mea, foarte simpatică. Avea dungi albe pe spate, pe picioare și chiar pe coada pe care o flutura în vânt. M-am apropiat curios, dar nu suficient de prudent, încât zgomotul pe care l-am făcut a speriat teribil animalul. Nu am apucat decât să văd cum s-a întors cu spatele spre mine, și-a ridicat rapid coada și m-a împrășcat cu cel mai groaznic lichid pe care l-am mirosit vreodată. Am fugit amândoi în direcții opuse. Atunci mi-am zis în sinea mea că trebuie să fiu cu mult

mai prudent când mă apropii de niște făpturi mici, deoarece multe dintre ele au arme cu care să te țină la distanță.

Am pornit în continuare în căutarea aventurii, pe care – din păcate pentru mine – nu am găsit-o prea departe. Eram atât de bucuros că descoperisem un alt univers, atât de mândru de calitățile mele de explorator, de curajul meu extraordinar de a înfrunta pericolele necunoscutului, încât, numai atunci când foamea a început să îmi dea târcoale, mi-am amintit că trebuie să mă întorc acasă, unde mă așteptau atât hrana, cât mai ales mângâierile mamei. Am privit cu atenție în jur, ca să pot vedea unde mă aflu și să descopăr pe unde am venit. Dar, vai! Mi-am dat seama că nu există niciun punct de reper, după care să mă orientez și că habar nu am cum să găsec drumul de întoarcere.

Deodată, am zărit ceva care mi-a atras atenția și mi-a abătut gândurile pentru o clipă. M-am apropiat, plin de curiozitate și am dat peste o creatură ciudată, care se încălzea la soare. M-a mirat forma ei cilindrică, semănând cu o creangă mai lungă și cumva șerpuită. Stătea nemișcată și, la început, am fost convins că e inofensivă. Însă un șuierat grozav mi-a ajuns la urechi și, pentru o clipă, am încremenit, uluit că această făptură urma să mă atace. Cobra – cum am aflat mai târziu că se numea – își ridicase mult capul de la pământ și se înfoiase așa cum nu mai văzusem niciun alt animal. Șuieratul a fost însoțit de un jet de lichid, pe care șarpele l-a aruncat spre mine și care, din nefericire, m-a nimerit direct în ochi. Am simțit o arsură insuportabilă și am scos un urlet de durere. Am făcut un salt înapoi, dezorientat și disperat. Deși aveam ochii pe jumătate închiși din cauza suferinței groaznice, am zărit, ca printr-o ceață, cum cobra se pregătea să arunce spre mine un alt jet de lichid periculos. Numai prezența de spirit m-a salvat

de la o nouă confruntare, căci m-am întors brusc și, într-o clipă, am dispărut din raza vizuală a șarpelui, în cel mai apropiat tufiș. M-am strecurat cât am putut de repede printre ramuri și frunze și am mers, mai mult alergând, o bună bucată de vreme, până ce n-am mai putut de oboseală și am căzut istovit. Ochii mă usturau, dar parcă mai puțin ca la început și, a doua zi aveam să aflu că durerea va continua, deși cu intensitate redusă. La momentul acela, însă, cel mai tare îmi era sete și, mai ales, foame. În plus, oboseala mă cuprinsese și nu mă puteam deloc împotrivi.

„O să mă odihnesc puțin”, mi-am zis, în timp ce mă întindeam pe iarba moale. Acestea au fost ultimele mele gânduri, înainte să adorm, pentru a doua oară în acea zi, doborât de emoții și de spaime.

Când m-am trezit, foamea îmi dădea din nou târcoale. Trebuia să găsesc neapărat drumul spre casă sau măcar ceva de mâncare. Soarele ardea cu putere și mi-era teribil de cald, căci era cea mai toropitoare perioadă din zi. Nimeni din familia mea nu vâna niciodată ziua, dar în locul în care mă aflam, singur, nu aveam sursa de hrană necesară, așa că, vrând-nevrând, trebuia să caut în jur ceva cu care să-mi astâmpăr foamea.

Umblând prin lăstărișul în care mă aflam, privirea mi-a fost atrasă de un buștean gros, dinspre care venea un miros extrem de plăcut, pe care nu îl mai întâlnisem până atunci. Nu știam ce este, așa că, uitând sfaturile mamei – ca de obicei, la acea vârstă – și lăsând prudența la o parte, m-am apropiat. Pe măsură ce înaintam, mirosul devenea mai puternic și, curând, am înțeles de unde provenea. Pe scoarța bușteanului răsturnat se scurgea un lichid gros, auriu, cu un iz provocator. M-am apropiat și, fericit că, în sfârșit, am găsit mâncare, am lins de

jur împrejur, ba mi-am băgat botul și în scobitura trunchiului, ca să fiu sigur că nu ratez nicio picătură din deliciul culinar.

Deodată, am auzit un zbârnâit puternic, ce creștea în intensitate, cu fiecare clipă. Am apucat doar să mă întorc, pentru a identifica sursa zgomotului și, în acel moment, am văzut un roi imens de insecte – vestitele albine africane – zburând spre mine și am înțeles că mă aflu în cel mai teribil pericol dintre toate cele în care fusesem vreodată. Fără să stau pe gânduri, am rupt-o la goană, într-un iureș nebun, printre crengi, prin tufișuri, zdrobind totul în cale. Nu știam încotro mă îndrept, dar speram să găsesc o scăpare cât de mică, un loc de adăpost. Incredibil, dar salvarea nu s-a lăsat mult așteptată, căci am zărit în apropiere un râu, în mijlocul căruia m-am aruncat cu disperare. Roiul furios s-a îndepărtat și, astfel, am scăpat de această teribilă încercare. Știam de la mama despre aceste insecte periculoase, dar nu le văzusem niciodată și nu credeam că voi avea parte de vreo astfel de întâlnire cu ele, deoarece nu trăiau în zona în care mă aflam împreună cu familia mea.

După plecarea albinelor, am ieșit din apă, cu inima încă bătându-mi rapid de spaimă. Îmi potolisem foamea cu lichidul acela delicios găsit în scorbura lor, dar aveam nevoie să ajung acasă, căci ziua nu avea să dureze la nesfârșit. Doar că nu știam unde mă aflu, iar goana determinată de întâlnirea cu aceste insecte probabil că mă depărtase și mai mult de casă. Totuși, cumva trebuia să mă descurc. Am privit în jur. Ierburi mărunte și câțiva copaci. Atunci, mi-a venit o idee. Ce-ar fi să mă cațăr într-unul dintre acești copaci, ca să văd mai bine împrejurimile și, în felul acesta, să găsesc și drumul de întoarcere?!

Ușor de zis, dar cam greu de făcut, căci nimeni din familie încă nu-mi arătase cum să mă urc într-un copac înalt, impunător. Doar adulții urcau mereu în astfel de copaci, care se găseau din belșug în savană. Nici măcar verișoarele și verii mei, toți mai mari ca mine, nu reușiseră încă să facă acest lucru. Eu mă jucam adeseori cu Nbala și Membe pe un trunchi gros și bătrân de copac, dar acesta era, de multă vreme căzut la pământ, așa că nu trebuia să facem eforturi prea mari să ne urcăm și să coborâm de pe el.

De asemenea, mama mă învățase cum să mă cațăr în câțiva arbuști dintr-un pâlce, aflat în apropierea apei și mi se părea simplu să o fac, căci aceștia erau la o mică înălțime față de pământ.

Acum însă, în locul în care mă aflam, copacii erau bătrâni și, în consecință, aveau trunchiul gros. Am încercat să mă prind cu ghearele de trunchiul unuia dintre aceștia, dar, în zadar. I-am dat ocol, de câteva ori, dar nu am găsit niciun loc pe unde să pot urca.

Am privit cu mai multă atenție în jur și am descoperit, la un moment dat, un copac ce avea trunchiul puțin înclinat. Am căpătat puțin curaj și m-am întrebat: „Ce ar fi dacă mi-aș lua avânt? Oare nu mi-ar fi mai ușor să urc ?”

Așa că, m-am dat mulți pași înapoi și, venind în alergare, am izbutit să sar pe trunchi, deși, am avut nevoie de câteva încercări pentru a urca, fiindcă la început alunecam și ajungeam, vrând-nevrând, din nou pe pământ. Am reușit să ajung, în sfârșit, pe una dintre crengile mai groase, de unde am putut să privesc întreaga câmpie. Am văzut, la mare depărtare, turmele de zebre și de gnu, păscând liniștite și am răsuflat ușurat. Într-acolo trebuia să merg, acolo era întreaga mea familie care, desigur, mă aștepta îngrijorată.

Întorcându-mă să cobor, pe aceeași creangă groasă pe care mă urcasem, am simțit un miros cunoscut, venind de undeva din dreapta mea. Am descoperit imediat, cu mare mirare, sursa: o bucată mare de carne, ascunsă bine în frunzișul des. Nu-mi venea să cred ce noroc a dat peste mine. Am mirosit prudent carnea. Nu era nicio capcană. Puteam să mănânc liniștit. Am înfulecat în grabă și m-am săturat repede, căci la vârsta aceea nevoile de hrană erau încă mici.

Tocmai mă lingeam mulțumit pe bot, când, deodată, privirea mi-a căzut pe trunchiul copacului în care mă aflam. Am încremenit de spaimă: la baza acestuia, cu ochii ațintiți spre mine, se afla un leopard, pe al cărui teritoriu, fără să știu, mă aflam și din a cărui pradă tocmai mă hrănisem. Dintr-un salt, s-a urcat pe trunchi și, încet, încet, a început să înainteze spre mine. În clipa aceea, am înțeles că sunt pierdut.

Leopardzii maturi ucideau puii de leu, dacă aveau ocazia, pentru că aceste animale împart același teritoriu cu noi și, în felul acesta, pot elimina concurența. Singura cale de scăpare era și să încerc să ajung pe o creangă mai subțire, care, cu siguranță, mă putea susține pe mine, un pui, dar nu și un leopard adult, de talia celui pe care îl aveam în față.

Am început să mă retrag cu spatele, fără să slăbesc animalul din ochi. Acesta înainta în continuare spre mine, urcând creangă după creangă, până ce a ajuns pe cea pe care eram așezat. M-am retras până la capătul ei, care începuse să se încline periculos, căci era extrem de subțire.

Nu mai aveam unde să mă duc și mă gândeam că soarta îmi este pecetluită. Când, deodată, un trosnet m-a făcut să tresar. Creanga părea că se va rupe, pe măsură ce leopardul înainta. De aceea, în clipa în care a auzit zgomotul, acesta, extrem de prudent, dându-și seama că riscă să cadă, s-a retras

imediat pe o creangă mai groasă. Era evident acum că nu putea ajunge la mine. Aveam cu adevărat noroc.

Felina însă nu s-a grăbit să coboare. De fapt, a rămas în copac în continuare, dar mult mai jos de locul unde mă aflam eu. La urma urmei, acela era adăpostul ei și nu avea niciun motiv să îl părăsească. Din când în când, mârâia spre mine și își arăta fioros colții. Eu eram cu frica în suflet și tremuram de fiecare dată când auzeam sunetele de amenințare. Dar, amândoi știam că nu mă va putea atinge și că nu va risca să se prăbușească din copac, doar pentru a încerca să omoare un animal pe care nici nu îl va folosi ca hrană.

Treptat, lumina zilei a început să scadă în intensitate. Scăldat în flăcări, orizontul contrasta puternic cu galbenul câmpiei și cu azurul cerului. Umbrele înserării căpătau contur.

Mă chinuia gândul că eram, probabil, doar la câteva ore distanță de casa, care acum, în postura în care mă aflam, părea atât de departe. Cine știe când aveam să ajung lângă familie?! Oare noaptea avea să treacă repede și cu bine?!

N-am închis un ochi, în orele ce au urmat. Mă temeam să ațipesc și, în somn, să nu cumva să alunec de pe creanga destul de instabilă pe care stăteam. Prezența leopardului, la câțiva metri mai jos, mă paraliza și îmi dădea fiori.

L-am văzut, prin frunzișul de sub mine, cum a mâncat toată carnea din care mă ospătasem și eu mai devreme. Ce-aveam oare să fac dacă acesta se hotăra să stea acolo, în copac, la nesfârșit, așteptând să cobor, învins de foame sau să alunec și să cad?

N-a fost nevoie să aflu răspunsul la întrebare, căci, la câteva ore după căderea nopții, leopardul, părând că a uitat cu desăvârșire de mine, a coborât, cu agilitate și a plecat la vânătoare, așa cum fac, de altfel, toate aceste feline, pentru a

supraviețui. Am așteptat o vreme, încordat, pândind cel mai mic zgomot. Abia după ce m-am convins că animalul a plecat cu adevărat și nu se mai află de multă vreme în apropiere, am hotărât să cobor și eu. Treptat-treptat, aproape zdrobit de emoție și temător încă, am reușit să ajung pe pământ. Am rupt-o imediat la goană, în direcția în care văzusem mai devreme că se află casa mea în depărtare și nu m-am oprit decât atunci când răsuflarea mi s-a întrerupt, datorită efortului făcut. M-am așezat, prudent, să mă odihnesc puțin. În clipa aceea, singur în noaptea neagră, parcă mi-am dorit să mă aflu încă în copac. Măcar acolo, eram la adăpost de creaturile întunericului și mult mai ferit de primejdii. Aici, în câmp deschis, orice mi se putea întâmpla.

Ascultam cu atenție sunetele din jur. Vocea Africii era pretutindeni. Foșnete, zgomote nedeslușite, trosnete de ierburi și crengi se auzeau de peste tot. Simțeam pulsația vieții prin toți porii. Știam că acolo, undeva, în întuneric, antilopele gnu și zebrele stau în turmă, lipite una de alta, pascănd, dar atente permanent la sunetele din jur, de teamă să nu fie atacate de prădători. Eram sigur – deși nu le vedeam – că și gazelele stau în alertă, cu urechile ciulite, cu nările fremătând, veghindu-și puii și apărându-i la nevoie.

Nici eu nu puteam fi deloc liniștit, căci oricând unul dintre adversarii noștri redutabili, hiena sau leopardul, mă putea găsi în câmpia largă. Eram lipsit de familie și, în consecință, de apărare. Orice prădător mă putea ataca și chiar omorî, fără nicio problemă.

„Ce șanse am să rezist până dimineată?” mă întrebam la un moment dat, cuprins de disperare. „Unde o fi familia mea acum?”, „Oare mă mai caută sau au renunțat?”, „Ce-or fi zis ai mei, văzând că se face întuneric și că eu n-am ajuns acasă?”,

„Dar mama, cât o fi de îngrijorată mama?” Acestea toate mă frământau și gândurile numeroase nu-mi dădeau pace.

Înțelegeam că trebuie să mai aștept doar câteva ore, până la răsăritul soarelui, când pericolele se micșorau și când creșteau șansele de a găsi drumul spre casă. Dar până atunci, mai era destulă vreme și eu încă nu știam cât de departe sau cât de aproape mă aflu de familia mea și dacă....

Dar nu am apucat să-mi termin gândul, că un tropot înfundat s-a auzit deodată. Am încremenit, căci sunetul îmi părea familiar. Agresivitatea lui îmi amintea de ziua când, nu la mare depărtare de noi, am văzut cum o imensă turmă de bivoli, atacată de o familie de lei, a pornit în goană spre râu, măturând totul în calea ei. Iarba zdrobită, rămasă în urma animalelor, duduitul copitelor, norul de praf stârnit, mugetele, învălmășeala, m-au paralizat la acel moment și m-au îngrozit.

Acum retrăiam acele momente teribile, căci mi-am dat seama că zgomotul ce se auzea în depărtare și care devenea din ce în ce mai puternic – semn că se apropia – era făcut de o turmă de bivoli, probabil atacată, care gonea, spre a-și salva viața. Doar că, de data aceasta, viața mea era în pericol, căci mă aflam în drumul acelor uriașe animale care mă puteau zdrobi cu ușurință, în fuga lor teribilă. „Ce să fac? Unde să mă ascund?” au fost primele mele gânduri. Fuga nu era o opțiune, căci nu știam încă din ce direcție sosesc bivoli și, chiar dacă mi-aș fi dat seama dincotro vin aceștia, nu știam în ce direcție se îndreaptă, ca să mă pot feri din calea lor.

Am privit în jur și am înțeles într-o clipă unde se afla salvarea. Unicul copac, maiestuos și parcă anume făcut pentru a adăposti animale, se afla la câțiva metri distanță. Era a doua oară în acea zi când un astfel de arbore îmi salva viața. Așa că, n-am stat pe gânduri și am încercat să mă cațăr, cât mai repede

cu putință. După două încercări eșuate, căci încă nu avusesem răgazul să mă familiarizez într-o singură zi cu urcatul în copaci, am izbutit să mă urc, chiar în momentul când pe sub crengile uriașe ale acestuia, năvălea, într-o îmbulzeală extraordinară, turma de bivoli.

Aș fi fost zdrobit, fără îndoială, sub copitele acestora și aruncat cât colo în iureșul de trupuri imense, dacă aș mai fi rămas chiar și o singură secundă pe locul unde mă aflam înainte de a mă sui în copac. Simțeam cu inima îmi bătea nebunește și tremuram din toate încheieturile. Avusesem din nou noroc și scăpasem ca prin urechile acului.

În câteva minute, turma a pierit în depărtare și, odată cu ea, tropăitul care zguduise pământul. Am auzit cum zboară, într-o clipă, în toate direcțiile, din copacul în care mă aflam, zeci de păsări, înfricoșate, ca și mine, de cireada care trecuse ca un uragan. Bătăile inimii se mai potoliseră și, treptat, începeam să mă liniștesc.

Geana de lumină de la orizont, pe care abia atunci o observasem, se mărea, pe măsură ce minutele treceau. Soarele își lua lumea în stăpânire. O nouă zi se năștea pe pământul Africii. O nouă zi, care – speram eu – avea să-mi aducă bucuria reîntâlnirii cu familia. Nu puteam crede că se mai poate întâmpla ceva rău până să ajung acasă, dar, dacă voiam ca acest lucru să nu aibă loc, trebuia să mă grăbesc să ajung lângă cei ce sigur erau îngrijorați de dispariția mea îndelungată.

Am coborât din copacul care îmi salvase viața și mi-am continuat drumul, în direcția care bănuiam că se găsește casa mea. Pe măsură ce mergeam, inima îmi bătea din ce în ce mai tare, căci speram din tot sufletul să ajung acolo unde mă așteptau îngrijorați mama și restul membrilor familiei. „Dacă totuși nu aceea era direcția bună?”, „Dacă m-am rătăcit din

nou?” „Dacă familia mea a trebuit să plece pe un alt teritoriu, din cauza unor împrejurări neprevăzute?” erau ultimele întrebări care mă frământau, în timp ce măream pasul, ca și când, de mersul acela rapid ar fi depins însăși viața mea.

Deodată, chiar în față, în ierburile scurte, am văzut copacul pe care îl cunoșteam atât de bine. Copacul uriaș, sub ale cărui ramuri puteau încăpea, cu ușurință, mai multe familii de lei. Copacul sub care mereu leneveam în timpul zilei. Acolo se afla familia mea.

Ce bucurie imensă! Inima mi-a tresăltat de fericire și, treptat, m-a cuprins un sentiment de recunoștință pentru tot ceea ce aveam, căci numai în mijlocul familiei puteam fi eu însumi, numai acolo găseam toată căldura și mângâierile de care aveam nevoie. Acolo se afla ființa pe care o iubeam cel mai mult pe lume, ființa care îmi dăduse viață, mă crescuse și mă ocrotise. Ea nu se odihnea, ci o vedeam cum privește în zare, cu atenție, sperând, cu siguranță că eu mă voi întoarce.

– Mamă, mamă! am strigat eu cu putere.

Într-o clipă, ea s-a ridicat din locul în care se afla și a pornit să alerge spre mine. M-a cuprins în brațe cu o duioșie fără margini. Multă vreme am simțit mângâierile ei cu care mă alinta. Parcă aș fi fost un pui nou-născut, căruia vrei să-i dai toată dragostea din lume încă din primele clipe de viață.

– Munge, dragul meu, unde ai fost atâta timp? Ce s-a întâmplat cu tine? Te-ai rătăcit? Pe unde ai umblat? m-a copleșit ea cu întrebări.

– Mamă, nu mai plec niciodată de lângă tine, am scâncit eu din brațele ei.

– Tot nu înțeleg de ce ai lipsit azi-noapte de acasă și de ce ai plecat, fără să ne spui nimic despre asta, dragul meu! a zis ea.

– E o poveste lungă, mami și, crede-mă, am trecut prin întâmplări groaznice. Nu credeam să scap cu viață!

În acea clipă, peste mine au năvălit surorile mele, care, de bucurie că mă văd din nou acasă, m-au îmbrățișat și s-au rostogolit cu mine. Pe rând, au venit și ceilalți membri ai familiei, toate mătușile, toți verii și verișoarele mele, iar la sfârșit, tata, care părea tare supărat.

– Toți am fost teribil de îngrijorați! Te-am căutat ieri întreaga zi și toată noaptea. Fiecare dintre noi a mers într-o direcție, în speranța că te vom găsi sau că îți vom auzi glasul. Ne-am speriat îngrozitor, văzând că nu ești în niciunul din locurile din apropiere în care am fi putut să te descoperim. Am crezut că ceva groaznic ți s-a întâmplat. Dar, bine că te-ai întors și sper că ai învățat o lecție importantă din această întâmplare.

– Da, tată, am învățat că nu trebuie să mă mai îndepărtez de voi, căci sunt atâtea primejdii în savană și deocamdată nu sunt capabil să mă apăr singur de ele.

– Bine că nu s-a întâmplat nimic rău până la urmă și ai ajuns acasă! Acum povestește-ne tot ce-ai pățit de ieri până azi, a adăugat el, în timp ce mă mângâia blând, iar eu răsuflam ușurat, după toate câte le îndurasem.

Ziua aceea s-a dovedit a fi foarte lungă, căci toți membrii familiei au stat în jurul meu, ca să-mi asculte povestea. Întâmplările le-au fascinat și speriat, totodată, pe surorile mele, care au promis că niciodată nu vor pleca departe, neînsoțite. Pe cei maturi, aventurile prin care am trecut i-au mirat. Cu toții mi-au spus că am avut un noroc nemaipomenit că am scăpat cu bine din toate primejdiile.

Eram din nou în mijlocul familiei. Nimic nu se putea compara cu această bucurie. Trecuse doar o zi de când mă

despărțisem de cei dragi, dar mi se păruse o veșnicie. Am înțeles cât de vulnerabil sunt încă, atunci când mă aflu într-un loc necunoscut, singur, fără ajutorul familiei. Mi-am dat seama câte lucruri mai am de învățat la această vârstă, pentru a reuși să fac față provocărilor vieții. Savana era un loc primejdios și plin de dificultăți, pe care le puteam depăși, numai asimilând permanent lucruri noi și ascultând sfaturile părinților care trecuseră deja prin ele.

Înțelegeam acum, când totul se terminase, că trăisem prima durere.

CAPITOLUL AL V-LEA

LECȚII DE SUPRAVIEȚUIRE

Trecuseră câteva săptămâni de la acea primă experiență dură din viața mea. Într-una dintre zile, un eveniment deosebit m-a făcut să înțeleg, o dată în plus, ce presupune responsabilitatea în familiile de lei. Urma să trăiesc o nouă aventură, una dintre multe altele ce aveau să îmi contureze destinul și personalitatea.

Era cald în ziua aceea. Nicio adiere de vânt. Niciun foșnet. Ierburile înalte se mișcau leneș numai când noi, frații și verii, ne strecuram, în hârjoneala noastră, printre ele. Vedeam în depărtare, pe câmpia întinsă, antilopele și zebrele, păscând împreună. Nimic nu părea să prevestească răul ce avea să urmeze.

Soarele cobora încet, dincolo de linia orizontului, într-o mare de flăcări, mângâind blând, cu ultimele sale raze, iarba,

tufișurile, copacii răzleți. Așteptam cu toții răcoarea binefăcătoare a serii. Verii mei făceau, ca de obicei, giumbușlucuri, fie aruncându-se unii asupra altora, fie mușcându-se în joacă și rostogolindu-se. Surorile mamei se odihneau, epuizate de peste zi de munca de îngrijire a puilor.

Tatăl meu stătea tolănit la umbră, așa cum o făcea mereu în acele zile toride, iar mama i se alăturase.

– Zanzu, i se adresă ea, sunt așa de fericită! Avem o familie atât de frumoasă! Îmi doresc doar... .

Ridicându-se brusc, tata i-a oprit mamei entuziasmul. Am văzut că se uită, cu atenție, în zare. Nările îi fremătau și adulmecau mirosurile, miile de mirosuri amestecate, pe care eu, deocamdată, nu le înțelegeam. Privirea îi era fixă și corpul arcuit, coama zbârlită, iar urechile ridicate. De undeva, din străfundul gâtului, pornea un sunet ca un mârâit și, totodată, ca o amenințare.

Nu știam ce se întâmplă. Deodată, tata a pornit cu pași mari spre locul unde privise mai devreme și, curând, a început să alege. Coama îi flutura și, alergând, el era cu adevărat impresionant.

– Mami, unde se duce tata? am întrebat eu, simțind instinctiv apropierea primejdiei.

– Șșșșșt. Dragii mei, veniți lângă mine, a rostit ea în șoaptă. Ascundeți-vă în iarbă. Stați lipiți de pământ și nu vă ridicați, orice ar fi. Iată, aici sunteți alături de verișorii voștri. Nu vă mișcați de lângă ei și nu scoateți niciun sunet.

– Ce se întâmplă, mami? am vrut eu să știu.

– Voi lipsi puțin, scumpul meu, m-a liniștit ea. Stați cu toții aici. Nu părăsiți locul nicio clipă. Rămâneți culcați și totul va fi bine. Cu niciun chip să nu vă ridicați. Vă las în grija

surorilor mele. Ele știu ce e de făcut. Acum trebuie să plec. Stai lângă Nbala și Membe.

În clipa când mama a dispărut de lângă noi, am simțit o spaimă grozavă și am început să tremur. M-am ghemuit la pământ și am stat așa, nemișcat, câteva minute. Voiam însă să știu ce se întâmplă cu familia mea. Încotro alerga tata și unde se dusesse mama? Curiozitatea a fost mai puternică decât prevederea și m-am ridicat. Întreaga mea familie alerga către locul pe care tata îl fixase mai devreme cu privirea. Am auzit un răget teribil, apoi alte două, care au urmat imediat, făcând văzduhul să vibreze.

Din depărtare, doi lei – care mi s-au părut uriași – cu coama zbârlită, înaintau falnici spre noi. Pășeau umăr lângă umăr și, unul lângă celălalt păreau de neînvinși. Veneau cu pași lenți, siguri de victorie, probabil înțelegând importanța superiorității numerice. M-am înfiorat. Nu îmi închipuisem că aș putea trăi astfel de momente cumplite. Oare ce avea să se întâmple?!

Îl vedeam pe tata cum alerga spre cei doi, care se îndreptau și ei spre el. Mie, aceștia îmi păreau cu mult mai feroși decât erau în realitate. Eram paralizat. Nu mai trăisem nicio spaimă asemănătoare și nu mă gândeam decât la ce s-ar întâmpla dacă tata ar fi rănit sau ar păți ceva mai rău de-atât.

Nu voi uita nicicând clipele acelea de groază. Și nici încheștarea corpurilor celor ce se luptau. Tata era uriaș, dar ceilalți doi erau foarte tineri și foarte hotărâți să câștige. De partea lui, tata avea experiența și maturitatea. Avantajul celor doi era siguranța că sunt împreună. În plus, dorința de a stăpâni un teritoriu îi mâna în luptă. Asistam, înspăimântat, la bătălia pe viață și pe moarte. Corpurile se încheștaseră. Colții, ghearele și forța brută erau armele cu care fiecare încerca să

obțină un avantaj. Răgetele cumplite înfiorau aerul, iar pământul era zdrobit sub labele uriașe ale celor trei.

Tata a fost mușcat cu violență. S-a întors brusc și a izbit din plin atacatorul. Cu laba i-a sfârtecat grumazul. Celălalt l-a încolțit din dreapta. S-au ridicat amândoi pe labele din spate. S-au mușcat cu o brutalitate ce m-a înfiorat. Sângele a început să șiroiască. Și-au înfipt ghearele, fiecare în carnea celuilalt, cu o forță zdrobitoare. Erau la fel de puternici.

Mi-era atât de frică... Vedeam că toți trei erau răniți, dar niciunul nu abandona lupta. Nu-mi dădeam seama în favoarea cui se va înclina balanța victoriei.

Tata însă avea de apărat o întreagă familie. Asta i-a înzecit puterile. Răgetul său înspăimântător a fost urmat de o lovitură de labă îngrozitoare. Cei doi lei au înțeles, în sfârșit, că nu au nicio șansă și au luat-o la goană. Lupta se sfârșise.

M-am așezat pe pământul uscat, încă tremurând de spaimă. Trăisem, paralizat, minute de teroare. Ce s-ar fi ales de noi, dacă tata ar fi fost învins? Asistasem îngrozit la prima bătălie din existența mea.

Începeam să înțeleg că aici, în Africa, viața nu e deloc ușoară, nici dacă ești regele. Că mereu ai de protejat o familie, de apărat un teritoriu. Asta făcuse tata în acea zi. Avea să fie o altă lecție de supraviețuire.

Multe săptămâni au trecut de la acel contact brutal cu viața din savană. La început, totul părea simplu, căci eram în mijlocul familiei și avea să fiu mereu ocrotit. De fapt, totul era foarte complicat și permanent ne pândeau primejdii. Trebuia să ne adaptăm, să găsim imediat soluții, căci altfel nu aveam să supraviețuim. Deși nu eram încă pregătit pentru un alt eveniment teribil, acesta avea să vină mult mai devreme decât m-aș fi așteptat.

Fusese mult prea cald în ultimele săptămâni și acest lucru părea să aibă consecințe asupra comportamentului unora dintre animale. Observasem lucruri care mi se păreau destul de stranii. Astfel, părea că luptele dintre masculii diferitelor specii nu se mai termină. Desigur că mama îmi explicase că acestea sunt frecvente, dar niciodată nu avuseseră loc chiar de mai multe ori pe zi. Păreau aproape fără întreruperi. Auzeam în fiecare noapte luptele dintre animalele acelea corpolente pe care le zăream mereu stând în apă. Acestea se izbeau cu mult mai furioase decât oricând, cu colții aceia imenși. Ziua observam masculii altor specii, luptându-se aproape până la epuizare. De multe ori, aceștia ieșeau din înfruntare însângerați, așa cum nu mai văzusem niciodată.

Nu știam ce să cred. Mama, care avea multă experiență, îmi spusese că are o bănuială. Presupunea că acea căldură infernală, care dura de prea multă vreme, făcea animalele mult mai agresive decât de obicei. Nu se înșela și, din nefericire, acest lucru avea să afecteze și familia noastră.

În ziua aceea, nimic nu părea să tulbure echilibrul din jur. Aproape toate animalele, mânate de caniculă, stăteau nemișcate la umbra tufișurilor, moțâind toropite întreaga zi. Abia odată cu coborârea înserării, savana se anima, căci mergeam cu toții să bem apă din râu. Aici însă intervenea o altă problemă, căci eram cu mult prea multe în același spațiu, lucru care de obicei nu se întâmpla. Dintotdeauna animalele veneau pe rând să se adape, fiind atât de multe specii diferite, ceea ce le ferea pe toate de conflicte inutile. În ultimele zile, însă, spre apusul soarelui malurile râului se aglomerau teribil și deseori se iscau lupte care nu se finalizau mereu cu bine.

În acea după-amiază, stăteam, alături de întreaga mea familie, pe unul dintre malurile râului. Ne potoliserăm cu toții

setea și urma să plecăm spre casă. Deodată, de undeva, nu de foarte departe, s-au auzit zgomote care m-au făcut să tresar din tot trupul. În același timp, sunete teribile, lungi și înspăimântătoare au străbătut văzduhul. De după câțiva copaci răzleți, a ieșit o turmă de elefanți, cu urechile înfoiate. Eu mă întâlnisem deseori cu aceste animale și îmi păruseră pașnice. E adevărat că drumurile noastre nu se intersectau sau că de obicei îi evitam, dacă eram în apropierea lor. Dar înfuriați, nu-i văzusem niciodată. Așa că, acum nu știam cum să reacționez.

Am sesizat imediat că tata se ridicase, că era extrem de atent și foarte tensionat. Mama și surorile sale, ca și verii și verișoarele noastre, s-au ridicat imediat, grupându-se în fața pericolului. Noi, cei trei frați, ne-am așezat în spatele tuturor, ca să fim apărați.

Ceea ce am văzut în continuare, m-a înfiorat. Turma venea chiar spre noi. În față, femela dominantă, un animal masiv, își flutura urechile, ca avertisment. În spatele său, trei masculi tineri erau la fel de înspăimântători și, cum stăteau unul lângă altul, păreau niște coloși. Într-o clipă, unul dintre ei, pur și simplu a dărâmat cu trompa, în mersul lui, un copac uriaș. Eu am încremenit. Un asemenea animal te putea zdrobi cu ușurință. Ce avea să se întâmple cu familia mea, care se afla în acel moment la discreția unor asemenea forțe?

Tata s-a postat în fața noastră, a tuturor. Răgetul lui a străbătut puternic aerul. Acesta a fost urmat de răgetul la unison al femelelor. Elefanții au răspuns prin sunete amenințătoare. Situația avea să se transforme într-un conflict, dacă nu se făcea ceva pentru a se evita un asemenea pericol. Din fericire, tata a avut înțelepciunea necesară să înțeleagă că raportul de forțe nu ne era favorabil, câtuși de puțin. Așa că a

început, treptat-treptat, să se retragă cu spatele, arătând turmei că nu dorește un conflict. Toți ceilalți membri ai familiei l-am urmat. Cel mai speriat dintre toți eram eu. Verii mai mari mai trăiseră probabil astfel de evenimente, iar surorile mele mai mici nu-și dădeau încă seama de gravitatea situației.

Masivele animale nu au părut impresionate de faptul că noi ne retrăgeam. Urechile lor fluturau la fel de amenințător și înaintau în continuare. Picioarele uriașe zdrobeau toate ierburile din jur. Ramurile copacilor pe lângă care treceau se rupeau cu un zgomot asurzitor. Tata ne-a cerut să mărim pasul și, la un moment dat, am început să alergăm. Am constatat ulterior că aceea a fost singura noastră scăpare și că, abia când am ieșit din câmpul vizual al acestor animale, acestea s-au oprit. Am tremurat în continuare de spaimă multe ore în șir, căci experiența a fost extrem de traumatizantă pentru mine. Asistasem la un eveniment rar întâlnit și observasem un comportament neobișnuit al acestor mamifere.

Înțelesesem însă că toate se datorau căldurii excesive care făcuse ca animalele să fie de necontrolat. Câteva zile mai târziu, aveam să aflu că această caniculă avea efecte mai îngrozitoare decât s-ar fi așteptat oricine.

Am constatat că zile în șir căldura a fost de nesuportat. La râu, îngheșuiala pentru un colț de răcoare binefăcătoare, era îngrozitoare. Parcă apa începea să dispară cu fiecare moment care trecea, iar noi priveam neputincioși fenomenul. Mama era cu adevărat îngrijorată, căci – spunea ea – dacă seceta avea să continue multe alte săptămâni, era pusă în pericol existența tuturor viețuitoarelor savanei. Nici nu știa ea la acel moment câtă dreptate avea!

Într-una dintre nopți, am fost trezit de niște răgete grozave, de o intensitate cum nu-mi mai fusese dat să aud până atunci. Am tresărit speriat și am privit în jur, încercând să-mi dau seama de unde vin acele sunete teribile. I-am văzut doar pe ceilalți membri ai familiei, treziți și ei la fel de brutal din somn și neînțelegând ce se întâmplă.

În clipa următoare însă, ceea ce am văzut, m-a uluit. În jur era o învălmășeală de nedescris. Parcă toate animalele savanei treceau pe acolo într-un vârtej nebun. Strigătele, răgetele, zbieretele se amestecau. Copitele ridicau praful și făceau pe solul sfărâmicios un zgomot asurzitor. Antilopele gnu și zebrele alergau care încotro, și cum ar fi vrut să scape dintr-o mare nenorocire. Girafele își zoreau puii, într-o goană teribilă. Maimuțele alergau și ele, scoțând țipete grozave.

Eu tot nu înțelegeam ce se întâmplă, când, deodată, am auzit vocea disperată a mamei, care striga către tata:

– Zanzu, savana a luat foc! Tu ai grijă de cei mari! Eu îi iau pe cei mici! Nguala, Malua, porniți și voi la drum cu toți ceilalți! Haideți, repede, nu e timp de pierdut!

Apoi, aproape fără să răsuflă, mi-a spus:

– Munge, ia-le pe surorile tale și nu vă dezlipiți de lângă mine. Trebuie să alergăm cu toată viteza de care suntem în stare. Focul pârzolește totul în calea lui și nu iartă nimic, nici plante, nici animale.

– Da, mamă, i-am răspuns înfricoșat. Vom face întocmai cum spui tu!

Goana nebună în care am pornit-o cu toții ne-a salvat practic viața, după cum aveam să-mi dau seama mai târziu. În alergarea noastră, vedeam alte animale înnebunite de violența cu care incendiul transformase savana în scrum. Nu văzusem

niciodată nimic asemănător și la fel de monstruos. Vâlvătăile înghițeau ierburile înalte, copacii răzleți, tufișurile, totul.

– Să mergem spre pădure! Acolo pare că suntem mai protejați! a strigat Nguala.

– În niciun caz! a răspuns tata. Curând, pădurea va fi în flăcări, la fel ca tot ce e în jur.

– Spre râu atunci! Să fugim spre râu! a spus mama.

– Bine, spre râu! a strigat tata.

Cu toții ne-am îndreptat în goană către acea direcție. Dintr-o dată, însă, în fața noastră au izbucnit flăcări. Vântul își schimbase brusc direcția și pârjolea acum tot ce se afla în apropiere. Practic, nu aveam nicio cale de scăpare. Eram înconjurați.

– Zanzu, ce facem? am auzit vocea mamei.

– Așteaptă! Trebuie să scăpăm cumva!

– Zanzu! Dacă nu găsim un loc pe unde să trecem, suntem pierduți!

– Caut! Caut acum!

Între timp, flăcările se măriseră. Fumul ne îneca. Nu vedeam nimic, iar căldura era insuportabilă.

– Zanzuuuu! a strigat mama din nou.

– Am găsit! a zis el. Vântul și- a schimbat din nou direcția! Pe aici! Haideți, veniți repede!

Ne-am strecurat prin breșa care se formase pentru puțină vreme printre flăcări și am pășit cu grijă prin locul pe care ni-l arătase tata. Nu aveam mult timp la dispoziție și trebuia să alergăm, cât mai repede cu putință, ca nu cumva vântul să ne zădărnicească apoi planurile. Când am reușit să ajungem la o porțiune neatinsă de flăcări, am înțeles că suntem în siguranță.

– Zanzu! am auzit din nou vocea mamei. Unde sunt Nbala și Membe?

– Nu sunt cu tine? Ai spus că tu vei sta cu toți trei.

– Munge! Nu le-ai avut aproape pe surorile tale?

– Dar erau chiar lângă mine, mama!

– Zanzu! Vino repede! Să le căutăm acum!

Și, dintr-o săritură, mama a dispărut în fum. Într-o clipă, tata a făcut același lucru. Am rămas fără suflare. Cum fusese posibil?! Nu-mi dădeam seama ce se întâmplase, căci avusesem grijă de surorile mele. Acestea fuseseră tot timpul lângă mine, dar, cumva, nu știu din ce cauză, la un moment dat, rămăseseră în urmă. Mă simțeam oribil. Nu fusesem în stare să le protejez și, din cauza mea, ar fi putut să-și piardă viața.

Nu am mai stat nicio clipă pe gânduri. Fără să ezit, am sărit, așa cum mama și tata o făcuseră, prin fumul gros, încercând să reconstitui drumul pe care cu toții veniserăm. Nu vedeam aproape nimic și simțeam permanent căldura devastatoare care radia peste tot.

– Nbala! Membe! am început să strig cu putere.

Dar cine putea să distingă vreun sunet, în vacarmul acela îngrozitor?! Căutam încontinuu, nici eu nu știam prea bine în ce direcție, dar căutam. Eram îngrozit că nu mi-aș mai putea găsi surorile. Dar gândul acesta nu putea rămâne prea mult. Cum să nu le găsesc?! Sigur sunt undeva, acolo și așteaptă să le salvăm!

– Nbala! Membe! am continuat să strig mai tare.

– Munge! am auzit un glas firav.

– Sunt aici! Vin la voi!

– Munge! Ajutor!

– Acum! Vin acum! am strigat eu, disperat că nu înțelegem din ce direcție venea sunetul.

– Aici jos! Am căzut într-o groapă! Salvează-ne, Munge!

– Mama! Tata! Le-am găsit! Unde sunteți?

Nu eram sigur că părinții mei mă pot auzi din cauza zgomotului, nici că mă pot vedea, din cauza fumului gros. Strigam însă cu toată forța, căci ce altceva puteam face, acum că îmi găsisem surorile?!

– Munge! Unde ești? am auzit eu.

Ce ușurare! Recunoscusem vocea mamei.

Părinții mei au avut nevoie doar de câteva minute până să mă găsească și, de alte câteva, ca să descopere groapa în care Nbala și Membe căzuseră. Eforturile noastre au fost curând răsplătite și, nu după mult timp, le-am ajutat pe acestea să iasă. Am răsuflat ușurat. Familia era reunită.

În cea mai mare grabă, ne-am întors la zona unde îi lăsaserăm pe ceilalți. Din fericire, aceasta nu fusese încă afectată de flăcări. Dar, dacă nu aveam să ne grăbim, riscam să nu mai avem niciun loc pe unde să putem trece. Așa că, am plecat cu toții, din nou în goană, cât mai departe de câmpia devastată. Noi ne salvaserăm viața, dar oare câte animale căzuseră pradă incendiului?! De unde oare pornise acesta? Cu siguranță de la căldura aceea cumplită, ce dura de atâta timp.

Am ajuns, cu întreaga mea familie într-un loc ferit și am petrecut restul nopții îmbărbătându-ne și liniștindu-ne unii pe alții. Eram fericiți că suntem împreună, dar triști pentru nenorocirea care se abătuse asupra savanei. A durat multă vreme până ne-am refăcut forțele și viața, într-un alt loc, în care am sperat să fim feriți de astfel de fenomene teribile.

Acele zile de coșmar mi-au arătat că există alte forțe, dar nu între viețuitoare, ci ale naturii, cu adevărat devastatoare.

Acestea sunt incendiile, în fața cărora noi, animalele, nu putem face nimic. Trebuie doar să învățăm cum să ne salvăm, cum să scăpăm cu viață. Am înțeles că există lucruri, pe această lume, pe care nu le putem stăpâni, deși noi suntem însăși forța, în lumea animalelor savanei.

CAPITOLUL AL VI-LEA

VÂNĂTOAREA

În lunile ce au urmat, au avut loc și alte evenimente importante, care aveau să-mi rămână în memorie, ca lecții de viață pe care le puteam folosi în întreaga mea existență.

Crescusem măricel și începusem să înțeleg că, pentru a supraviețui, adulții din familia noastră trebuie să caute mereu mâncare. Câtă vreme stătusem primele săptămâni, în culcușul nostru, știam că mama era cea care ne potolea foamea. După ce i-am cunoscut pe tata, mătușile, verii și verișoarele mele, am constatat că, în timp ce noi puii ne jucam ziua sau dormim noaptea, toți membrii familiei se străduiau să aducă hrana atât de necesară, pe care cu toții o împărțeam.

De fapt, observasem că nu era chiar o împărțire corectă, căci, în familiile de lei, cel mai puternic mănâncă primul și, abia după ce s-a săturat, îi lasă și pe ceilalți să aibă partea lor. Nu-mi plăcea deloc asta, dar nici nu puteam face mare lucru. Tata, de exemplu, înfîgea primul colții în prada ucisă și, la început, nu lăsa pe nimeni altcineva să se apropie. Știam această regulă și nimeni din familie nu o încălca. Uneori câte una dintre mătușile mele se mai repezea la hrană, în timp ce

tata mânca, dar era repede pusă la punct cu o lovitură de labă, dată cu precizie, pentru a arăta cine este cel care domină.

Verii mei mai mari încercau să rupă bucăți din pradă, dar nici cu ei tata nu împărțea masa. Pentru a-și impune punctul de vedere, scotea răgete fioroase, care îi intimidau grozav pe aceștia și îi determinau s-o ia la goană, de fiecare dată. Ceva mai târziu reveneau, în speranța ca tata și-a schimbat părerea, dar scena se repeta și ei iar fugeau, pentru a se reîntoarce nu după multă vreme și a o lua de la capăt.

Treptat, am înțeles importanța ierarhiei într-o familie ca a noastră. Deși cele ce vânează sunt întotdeauna femelele, cel ce mănâncă primul și – din păcate cea mai mare parte din pradă – este masculul dominant. Acesta va permite ca, doar după ce se satură, ele să se apropie de animalul vânat. Singurii pe care uneori un leu matur îi acceptă lângă sine, atunci când se hrănește, sunt puii. Dar doar când aceștia sunt mici. După ce trec de o jumătate de an, îi gonește.

Cumva, toate acestea au o explicație, pe care, nu atunci când eram pui am înțeles-o, ci mult mai târziu, când mi-am dat seama de cât de mult trebuie să mănânce mereu un leu adult, ca să aibă energia și forța necesară să-și apere familia, atunci când alți lei pătrund pe teritoriul său, provocându-l la luptă.

După ce am împlinit șase luni, adulții ne-au lăsat să asistăm, de la depărtare, desigur, la lecții de vânatoare. Crezusem că leii, considerați cei mai mari și mai puternici prădători ai savanei, pot prinde mereu prada, fără să-i dea acesteia vreo șansă. M-am înșelat, căci, deși statura adulților este impresionantă, mușchii extrem de puternici, ghearele și colții specializați pentru a ataca, nu întotdeauna șansa este de

partea noastră. Si când ai de hrănit cam 10- 15 guri, câte sunt într-o familie de lei, acest lucru nu este deloc simplu.

Într-o zi, când stăteam lângă mama, împreună cu surorile mele, am rugat-o să-mi spună mai multe lucruri despre cum puteam noi să ne asigurăm hrana zilnică.

– Mama, cine aleargă mai repede, noi sau zebrele?

– Dragul meu, mi-a zis ea, atât zebrele, cât și leii, pot alerga cu mare viteză. Dar, din păcate, noi, leii, nu avem rezistența acestor ierbivore.

– Ce înseamnă rezistență? am întrebat eu mirat.

– Capacitatea de a alerga susținut, pe o mare distanță. De exemplu, dacă sunt urmărite de către prădători, zebrele pot alerga kilometri întregi, pe când noi, leii, nu.

– De ce? a fost Membe uimită. Suntem atât de puternici!

– Și de mari! a completat Nbala.

– E-adevărat, a zis mama cu îngăduință. Dar aceste calități nu reprezintă totul în lumea animalelor. Viteza noastră este extraordinar de mare, atunci când urmărim prada, dar nu poate fi maximă decât în primele câteva sute de metri.

– Și-atunci, dacă nu-l prindem, animalul scapă, am rostit eu, începând să înțeleg.

– Exact! De aceea, trebuie să ne folosim de altceva, de acel element-surpriză, care devine esențial.

– Adică vrei să spui că animalele nu trebuie să știe că sunt urmărite și, când le atacăm, vor fi luate prin surprindere? am continuat eu.

– Da, ai intuit foarte bine! De exemplu, în cazul zebrelor, trebuie să le pândim și să le urmărim atent din ierburile înalte sau din tufișuri. Noi, leii, avem foarte multă răbdare și stăm culcați, observând tot ceea ce fac ele. Așteptăm să se aplece,

pentru a mânca iarbă, deoarece în acele momente sunt cel mai vulnerabile.

– Ce înseamnă vulnerabile, mama? s-a auzit iar glăsciorul firav al surorii mele cele mai mici.

– Care poate fi atacat ușor, draga mea! Și, după cum spuneam, așteptăm.....

– Dar, mama, a întrerupt-o Nbala, la un moment dat, poate că zebrele nu ne văd, când stăm ascunși. Dar ele nu ne simt? Căci tu ne-ai spus, mai demult, că au mirosul foarte bine dezvoltat!

– Pentru asta noi trebuie să avem mereu grijă cum ne poziționăm față de ele. Adică trebuie ca vântul să ne bată din față și atunci, firește, ele nu ne vor detecta.

– Aha! Acum am înțeles! a adăugat Nbala.

Și eu înțelesesem totul în acea zi, încât părea că am să devin repede un vânător neîntrecut. Doar că, în acel moment, nu știam că unui leu îi trebuie ani buni de experiență ca să învețe cum să pândească, dar mai ales cât să pândească, apoi ce tactici să aplice, împreună cu ceilalți membri ai familiei, pentru a prinde și a doborî o pradă.

Oricum, nu știam că ziua când voi avea prilejul să-i văd pe adulți în acțiune era neașteptat de aproape. Evenimentul a avut loc chiar în acea după- amiază. Făceam cu surorile mele obișnuitele giumbușlucuri, de zi cu zi, rostogolindu-ne, cățărându-ne unii peste alții, ba chiar mușcându-ne în joacă – toate pentru a ne dezvolta toate simțurile, necesare mai târziu ca adulți. Am văzut deodată cum mama și surorile sale, precum și verișoarele mele cu mult mai mari ca mine, s-au ridicat deodată de pe pământul unde stăteau întinse moțâind. Ce anume determinase această schimbare? O turmă de zebre se apropiase de lăstărișul în care ne aflam cu toții. Copacii erau

destul de deși, iarba era înaltă și niciun animal nu observase că ne aflăm acolo. Cu siguranță vântul sufla înspre noi, din direcția lor, deci nici mirosul nu ne trăda prezența.

Am privit cu atenție ce se întâmplă. Toate femelele stăteau cu gâturile întinse, cu urechile ciulite, cu nările fremătând și toate simțurile încordate. Priveau insistent spre turma de zebre, pândind orice mișcare a acestora. Deodată, ca la o comandă, toate s-au așezat, ascunzându-se și mai bine în iarba înaltă. După un timp de așteptare, surorile mamei, Malua, Sambura, Nguala s-au ridicat pe jumătate și, în această poziție, au început să se furișeze înspre un pâlț de copaci din stânga noastră. După o perioadă, asigurându-se că zebrele mănâncă liniștite în continuare fără să observe nimic, mama, împreună cu Zimbwa și Yaundi, a început și ea să se furișeze, prin iarbă, dar înspre altă direcție decât o făcuseră surorile ei. Mi-am dat seama că scopul acestor mișcări este ca zebrele să fie flancate din ambele părți. Era prima lecție de tactică pe care o primeam.

Așteptam în continuare să se întâmple ceva. Orice. Surorile mele dădeau semne de nerăbdare. Eu eram încă tare interesat de ceea ce avea să urmeze. Vedeam, pe de- o parte că mătușile mele își continuă drumul prin partea stângă a turmei de zebre, iar pe de altă parte că mama și surorile se furișează prin partea dreaptă. Lângă mine, Ngambe, care privea totul cu atenție, aștepta un moment prielnic. Mi-am dat seama că ea era cea care se va repezi frontal spre zebre, iar acestea, înspăimântate, se vor împrăștia, fie înspre mătușile mele, fie înspre locul unde se aflau mama și verișoarele ei.

Când, deodată..... s- a produs dezastrul. Zandi și Guaru erau cei mai tineri lei din grup. Deși mult mai mari ca vârstă decât mine, se numea că tot lipsiți de experiență sunt.

Neînțelegând încă regulile jocului într-o vânătoare, pe neașteptate, s-au ridicat deodată din iarbă, la vedere, fără nicio precauție, gata să sară către pradă. În acea clipă, masculii din turmă au dat tuturor semnalul de pericol și toate zebrele au pornit să alerge, dar, nu așa cum le-ar fi dirijat Ngambe – dacă ar fi fost lăsată să o facă – spre leoaicele celelalte, ci înspre păduricea din spatele lor. Mama, mătușile și verișoarele ei nici nu au încercat măcar să le urmărească, înțelegând că acestea au scăpat și că nu mai există nicio șansă să le prindă.

– Zandi, Guaru! au fost chemați aceștia de către Malua, mama lor. De ce ați ieșit înainte de vreme?

– Am crezut că putem fi de ajutor celorlalți! a răspuns spășit Zandi.

– ...și că e foarte bine ce facem! l-a completat Guaru.

– ...și că ne repezim la ele...

– ...să le gonim...

– ...și ele să alerge spre voi și...

– Hei, opriți-vă! a strigat Malua, căci cei doi frați își luau unul altuia vorbele din gură, nerăbdători să explice care le fuseseră intențiile.

– Dar, mama..., a încercat Guaru, care era mai mare și mai îndrăzneț ca Zandi.

– Niciun "Dar mama"! i-a tăiat Malua entuziasmul. Am spus să mă ascultați întocmai. Iată, din cauza nerăbdării voastre, am pierdut o masă!

– Cred că au înțeles ce vrei să spui, Malua! i s-a adresat cu blândețe sora ei, Nguala. Acum lasă-i! Vor fi mai atenți data viitoare!

Cu siguranță verii mei mai mari au asimilat lecția aceea extrem de valoroasă și au priceput cât de grea este munca în echipă, ce necesită o perfectă coordonare între toți membrii

acesteia. Și cât de importantă este ascultarea! Mai aveau însă mult până să învețe regulile savanei, ca noi toți cei mici, de altfel.

În săptămânile ce au urmat, mama nu ne-a mai luat la vânătoare pe mine și pe surorile mele, pentru că pe teritoriul nostru pătrunsese un leopard și se temea pentru siguranța noastră. Adulții vânau de cele mai multe ori noaptea, iar noi nu aveam cum să fim corespunzător supravegheați în acele momente, când atenția lor era îndreptată doar spre pradă. De aceea, rămâneam acasă, împreună cu câte o soră a mamei, care ne putea apăra de prădători oricând, dacă era nevoie.

Tocmai atunci am avut prilejul să-mi exersez abilitățile de vânător. Fusesem mereu convins că voi reuși de unul singur să fac ceva folositor și să demonstrez adulților că sunt și eu capabil să aduc hrană pentru toată lumea din familie.

Într-una dintre nopțile când am rămas doar cu Nguala, ceilalți adulți fiind plecați, am văzut, la un moment dat cum pe lângă noi s-a strecurat o umbră. Mi s-a părut cumva cunoscută și, curând, mi-am dat seama că e un iepure săritor. Mai văzusem așa ceva de vreo două ori în viață, întotdeauna seara sau la apusul soarelui, căci mama îmi spusese că acelea sunt momentele când își face apariția. Știam, deci, cum arată și întotdeauna înfățișarea lui mi se păruse ciudată. Eram mirat chiar că un animal atât de mic poate avea o coadă atât de mare, o dată și jumătate cât el în lungime. De unde era să știu eu ce rol important joacă ea atunci când iepurile sare! Aveam să aflui, nu peste mult timp, pe propria-mi piele.

Îi observasem, de asemenea, capul cu botul lung, care avea în față patru dinți, apoi urechile alungite, ținute mereu în sus, ca să-și poată folosi auzul fin și să perceapă orice mișcare din jur.

Nu aveam cum să știu că și în altă parte a lumii trăiesc animale asemănătoare cu acest iepure săritor, cum ar fi cangurul din Australia. Dacă aș fi știut, nu m-ar fi mirat că picioarele sale nu au dimensiuni egale, ca la toate animalele pe care le vedeam mereu în Serengeti. Membrele anterioare sunt mai mici și au degete care se termină cu gheare ascuțite, curbate. Acest lucru a constituit o altă surpriză pentru mine, căci nu înțelegeam rostul lor, de vreme ce nu erau prădători ca noi. Aveam curând să descifrez și această enigmă și, odată cu aceasta, pe cea referitoare la membrele lor posterioare, mult mai lungi ca cele anterioare.

Acum, când l-am revăzut, instinctul meu de prădător s-a trezit și am încercat să fac ceea ce am văzut la adulții din familie, pe care îi văzusem atunci când, în urmă cu câteva săptămâni, încercaseră să prindă zebre. M-am așezat în iarbă, cu urechile ciulite, gâtul întins, încordat, cu toate simțurile în alertă. Iepurele nu mă văzuse încă și, fiind probabil în apropierea vizuinii sale, avea o oarecare siguranță. Probabil tocmai de aceea nici nu se depărta deocamdată. E-adevărat că tot timpul își mișca urechile, încercând să capteze sunetele din jur și să descopere eventualii dușmani, dar eu înțelegeam cât de important este să stau nemișcat, așa că niciun mușchi nu mi se clintea.

Știam că acest animal are simțul mirosului extrem de fin și trebuia să fiu atent și la acest aspect. Văzusem că adulții, când pândeau prada, se așezau împotriva vântului, astfel încât mirosul lor să nu ajungă la animalele pe care le urmăreau, de aceea, același lucru l-am făcut și eu. Iepurele continua să mănânce liniștit, fără să-și dea seama că sunt acolo.

Deodată, a țâșnit ca un arc din locul în care se afla, îndepărtându-se. Uluit, am înțeles, în sfârșit, misterul picioa-

relor din spate, mult mai lungi decât cele din față. Acest animal nu mergea, nu alerga, ci țopăia. Am zâmbit în sinea mea, căci ar fi trebuit să-mi dau seama anterior, de vreme ce se numea „iepure săritor”. Am lăsat însă la o parte reflecțiile despre cunoștințele mele în materie de rozătoare, căci iepurele își luase avânt și, dacă nu-l plecam acum, riscam să nu mai am ce să urmăresc. M-am furișat cu grijă printre ierburile înalte, încercând să nu-l pierd din vedere. Priveam fascinat umbra lui țopăitoare și așteptam un moment prielnic pentru a-l prinde. Din când în când, iepurele se oprea, căuta ceva, mânca și pornea mai departe. În timpul acesta, eu mă apropiam din ce în ce mai mult, pândind încordat, când așezându-mă, când ridicându-mă, ca să nu-l scap cumva din ochi.

La un moment dat, am simțit că este momentul să atac, căci iepurele era aproape de mine și, chiar dacă fugea, aveam o poziție bună să plec în urmărirea lui. M-am ghemuit, mi-am luat avânt și am sărit. Speriat cumplit, animalul a luat-o la goană. L-am urmat imediat și am încercat din răspuțeri să măresc viteza, căci nu uitasem ceea ce-mi spusese mama despre faptul că noi leii nu putem menține un ritm susținut decât puțină vreme.

N-a fost nevoie să verific această afirmație, căci, tocmai când mă pregăteam să fac un efort eroic și să rezist cât mai mult, am văzut cum, într-o clipă, sub privirile mele uluite, iepurele a dispărut, de parcă l-ar fi înghițit pământul.

Și nu eram deloc departe de adevăr. Iepurele săritor, animal extrem de precaut, nu avea doar o vizuină, așa cum credeam, în naivitatea mea. De fapt, el nu se depărta niciodată prea tare de un anumit teritoriu, tocmai pentru că acolo își construia, sub pământ, mai multe culcușuri, al căror traseu îl știa cu exactitate. Într-una dintre aceste găuri, special făcute

pentru retragere în fața primejdiei, intrase iepurele pe care îl urmărisem.

Vânătoarea luase sfârșit. Sfârșit eram și eu, din cauza efortului, a concentrării și a încordării. De unde era să știu eu, la acel moment, câte astfel de eșecuri voi mai avea, până ce voi căpăta experiență?!

– Nu te necăji, dragul meu! m-a încurajat mama, când i- am povestit ce s-a întâmplat.

– Dar, mama, eram atât de aproape!

– Ești doar un copil și mai ai multe lucruri de învățat! a zis ea, mângâindu-mă.

– Voiam să vă arăt tuturor că sunt și eu capabil de ceva!

– Dar nu e nevoie să demonstrezi nimic! Vei avea timp destul în anii ce vor veni!

– Știu, mama, dar nu vreau să crezi că nu puteam și noi, cei mici, să vă ajutăm!

– Nici nu cred asta, scumpul meu! Câtă vreme voi, copiii, vă aflați în această familie, veți avea mereu tot ceea ce vă trebuie! Pe măsură ce creșteți, veți căpăta responsabilități și ne veți ajuta. Treptat-treptat, toate lucrurile învățate de la noi vă vor folosi, ca să deveniți adulți sănătoși, competitivi, gata să ia în piept viața grea de aici.

Ca de obicei, mama reușea să îmi liniștească temerile, să mă încurajeze, să-mi dea încredere în forțele proprii. Din spusele ei și din experiența nouă prin care trecusem, înțelegeam, încă o dată, cât de dificil se trăiește în savană și cât de important este să ai mereu sprijinul familiei, în orice împrejurare, căci singur, la început, nu te poți descurca.

Câteva zile mai târziu, pericolul leopardului trecuse, iar mama decisese că ne poate lua din nou la vânătoare. Ținea neapărat să învățăm cât mai multe, ca să fim și noi capabili –

când aveam să creștem și să ne întemeiem propriile familii – să ne descurcăm și să le asigurăm acestora hrana necesară, de zi cu zi. Dar, până să îi însoțim pe adulți noaptea la vânătoare, un eveniment interesant a avut loc chiar în acea zi, sub ochii noștri, ai tuturor puilor, mai mari și mai mici. Începea să se însereze. Soarele cobora spre linia orizontului, aruncând flăcări pe cer și, cu ultimele raze mângâia ierburile înalte ale savanei. În depărtare, vedeam umbrele antilopelor gnu și ale zebrelor ce pășteau liniștite. Tocmai eram pe cale să ne întoarcem acasă de la râu, unde ne potoliserăm cu toții setea. Ne duceam acolo de obicei seara, când era mai răcoare. Ziua evitam acest lucru, pe cât posibil, deoarece, ca să ajungem la apă trebuia să trecem prin câmp deschis, în plin soare, printr-o căldură dogoritoare.

La un moment dat, zgomote și mișcări mi-au atras atenția. Pe malul celălalt al râului, o femelă bivol și puiul ei veniseră să se adape. Era ceva neobișnuit să fie singuri, întrucât bivoli trăiesc în turme mari, pentru a avea grijă unii de alții și a se apăra de prădători. Probabil, însă, că se rătăciseră de grup și nu mai știau cum să ajungă înapoi la acesta. Nu eram singurul căruia această apariție îi atrăsese atenția. Întreaga mea familie era în stare de alertă. În lumea animală, o asemenea oportunitate nu trebuie niciodată pierdută.

Adulții, care la început erau grupați, acum începeau, încet-încet, să se împrăștie, trecând prin râu, ca să poată înconjura femela de bivol. Apa începuse să vălurească, deși aceștia călcau cu multă grijă. Animalul văzuse mișcările prădătorilor și dădea semne că vrea să fugă. Din păcate, în față avea apa, iar în spate o pădurice cu arbori tineri, care ar fi împiedicat-o să alerge. Din părțile laterale, se apropiau

leoaiacele. Bivolul s-a așezat în fața puiului, ca să-l protejeze și a scos câteva mugete groase. Scena era teribilă. Ce șanse avea să supraviețuiască?!

În câteva clipe, am auzit un tropot, la început îndepărtat, care a devenit apoi din ce în ce mai puternic. Zeci de copite băteau sălbatic pământul, mugete înfundate loveau aerul. Am înțeles că o turmă de bivoli se apropia periculos de repede, ca răspuns la strigătul femelei, care ceruse ajutor.

Mama și surorile ei adulmecau neliniștite aerul. Situația nu ne mai era deloc favorabilă și, într-un anume fel, devenise chiar periculoasă pentru noi, felinele. Într-adevăr, nu a durat mult și turma de bivoli a apărut din lăstăriș, plasându-se între noi și femela cu puiul ei. Coarnele lor erau, pentru mine, mai înspăimântătoare ca niciodată, iar ochii aruncau parcă flăcări în umbrele înserării.

Am văzut cum, treptat-treptat, ai noștri au început să bată în retragere. Toate femelele care traversaseră râul pe malul celălalt, au trecut din nou prin apă, de data aceasta pentru a se întoarce înapoi, pe malul de unde surorile mele și cu mine priveam înfricoșați scena.

Turma de bivoli ne urmărea cu atenție toate mișcărilor. Câțiva masculi agitați tropăiau mărunț, ridicând praful cu copitele. Mugetele, agitația, scuturările din cap, fluturatul coarnelor în aer, toate sunau a amenințare, iar noi trebuia să înțelegem acest lucru.

Aflați, evident, în inferioritate numerică, având râul între noi și ei, în plus lipsiți de elementul-surpriză, am bătut în retragere, neavând de ales. Atunci mi-am dat seama că, deși cel mai puternic animal din savană, leul nu are mereu șanse de izbândă. Că există împrejurări în care ierbivorele au

norocul de partea lor. În acea seară fusese o astfel de împrejurare.

Nici la câteva zile distanță norocul nu ne-a surâs. Ierbivorele pe care le-am întâlnit nu ne erau superioare numeric, ci ca dimensiuni. Ați putea crede că leii sunt cei ce impresionează prin mărime toate celelalte viețuitoare din savană. Probabil doar elefanții au dimensiuni mai impunătoare. Ați avea dreptate numai pe jumătate. Girafele sunt cam de cinci ori mai înalte ca noi și privesc de foarte sus totul, observând mișcările animalelor de pradă. Ele au vederea foarte bună și, dacă sesizează vreun pericol, le avertizează pe celelalte animale, dând de câteva ori din coadă. Fiind atât de înalte, nu prea se tem de noi, pentru că e puțin probabil să ne devină pradă. Dacă sunt urmărite, aleargă cu o viteză destul de mare, datorită picioarelor extrem de lungi și de puternice.

Cele câteva girafe pe care le văzuserăm cu toții în ziua aceea, nu păreau să se sinchisească prea mult de prezența noastră. Mâncau alene frunze și lăstari din copacii aflați nu la mare distanță de noi. Nu era prea cald, așa că, în familie, stăteam cu toții liniștiți, fără să simțim nevoia să dormim sau să ne adăpostim de toropeală, ca în alte zile.

Eu mă hârjoneam, ca de obicei, pe un buștean gros și scorburos, cu Nbala și Membe. Crescuseră și ele, dar nu mă întreceau în înălțime. Erau, însă, la fel de agile și de atente ca mine la toate mișcările. Membe era delicată și rareori ne înfrunta în jocurile noastre. Prefera să stea cu mama și să ne privească. Nbala, însă, era cu adevărat puternică și nu se temea de nimic. Când ne luam la trântă, uneori reușea să mă răstoarne. Muream de ciudă și, culcat pe spate, mă zbăteam, o mușcam, o loveam cu labele, ca să mă pot ridica, căci nu

suportam să fiu dominat. Desigur, toate acestea le făceam în joacă și nimeni, niciodată nu era rănit câtuși de puțin.

În ziua aceea, cum ne zbenguiam noi fără grijă, lângă adulții care nu păreau dornici de nicio activitate, i-am zărit pe Zandi și Guaru. Erau verii noștri mult mai mari ca noi, căci aveau un an și ceva. Învățaseră multe din lecția de vânatoare nereușită a zebrelor și acum se strecurau cu grijă printre ierburile înalte. Stăteau încordați pentru câteva momente, cu capul ridicat și cu nările fremătând, apoi se lipeau cu întreg corpul de pământ. Rămâneau așa, nemișcați minute în șir. Apoi, încet-încet, pe jumătate ridicați, se târau mai departe prin iarbă. Unde se duceau oare?! Mama lor nu părea să-i observe.

Abia când au ajuns la distanță mică de girafe, mi-am dat seama cu stupeoare de ceea ce voiau să facă. Le-am văzut salturile din iarbă, dar n- am fost singurul care le-a observat. Ierbivorele s-au oprit deodată din mâncat și au luat-o la goană, încercând să iasă dintre tufișuri și copaci, în câmp deschis, unde puteau să capete viteză.

Atât Zandi, cât și Guaru au pornit în urmărirea lor. Din punctul meu de vedere, vânătoreea aceasta nu avea sorti de izbândă, cu doi lei alergând după niște animale de câteva ori mai înalte decât ei. Ei însă nu aveau experiența necesară înțelegerii unor astfel de lucruri. Erau convinși că lecția anterioară, cea cu zebrele, era suficientă și, ca urmare, acum știau cum să procedeze.

Frații se poziționaseră de-o parte și de alta a girafelor, așa cum văzuseră la mama și mătușile lor, în alte împrejurări. Din păcate, asta nu le aducea avantaje, căci oricum animalele alergau cu o viteză impresionantă, lăsându-i mereu în urmă. La un moment dat, unul dintre frați – nu am văzut prea bine

care – s-a apropiat, în sfârșit. Și-a luat avânt și, dintr-un salt, a sărit în spatele unei girafe mascul. Dar..... aaah! O lovitură de picior bine țintită și Guaru era la pământ.

Zandi s-a oprit imediat, în timp ce girafele și-au continuat alergarea. Cu toții ne-am repezit spre locul unde Guaru căzuse. Când am ajuns, acesta nu se mișca. Zandi era aplecat peste el și îl lingea pe față. Ochii îi erau închiși și părea că nu respiră.

– Guaru! Guaru! îl striga mama lui. Guaru! Trezește-te!

– Frățioare, ridică-te! Sunt eu, Zandi! Sunt aici, lângă tine!

Din păcate, nicio schimbare.

– Malua, scumpa mea....., a încercat mama să o îmbrățișeze și să o liniștească pe sora ei, privind cu durere la trupul lui Guaru.

– Nu, Lewea! Nu acum! a respins-o ea.

Sambura și Nguala, celelalte surori, s-au alăturat și ele efortului lui Zandi și au început să-l lingă pe Guaru, care zăcea în continuare, întins, parcă fără viață, pe pământ. Mama a început să-l mângâie, la fel ca Malua, dar, în plus, să împingă ușor corpul încolo și înapoi, clătinându-l puțin și frământându-l pe alocuri cu labele. Parcă încerca să-i dea puțină energie. Parcă încerca să-i spună lui Guaru că suntem cu toții acolo, alături de el, că facem tot ceea ce putem ca să-i fie bine și îl așteptăm să se ridice.

Eforturile nu au fost în zadar. Nu a trecut mult și Guaru, al cărui organism aproape că cedase în urma loviturii, a deschis la un moment dat ochii pe jumătate.

– Guaru! a strigat cu disperare Malua. Trezește-te! Sunt aici, dragul meu!

– Ma...ma? a reușit el să articuleze cu greu.

– Da, eu sunt, mama! Ce bine că ți-ai revenit! Ne-ai speriat pe toți cumplit!

– M- am... tre... zit! a mai spus Guaru încet dar, din cauza efortului, ochii i s-au închis iar.

Era epuizat. Rănit grav. Însă pericolul trecuse. Guaru supraviețuise. Cu ochii închiși, respira rar, dar respira. Asta era tot ceea ce conta în acel moment. Avea întreaga familie în jurul său și tot timpul din lume ca să-și revină.

Cât despre mine, încă tremuram de spaimă că am fi putut să ne pierdem vărul. Nu-mi venea să cred cât de inconștienți fuseseră cei doi frați. Porniseră la vânătoare singuri, fără să ceară niciun sfat și niciun ajutor. Riscaseră enorm. Practic, își riscaseră viețile. Învățaseră o nouă lecție, de data aceasta una complexă. Data trecută, când încercaseră să vâneze zebre, fuseseră doar apostrofați de mama lor. Acum, însă, Guaru fusese aproape ucis.

Acesta a avut nevoie de câteva zile ca să-și revină după lovitura puternică. Nu a mâncat, nu a băut apă, ci doar a zăcut. A dormit aproape încontinuu și, chiar dacă deschidea ochii uneori, îi închidea la loc, fiind incapabil să-și țină pleoapele în acea poziție mai mult decât câteva secunde.

Toți puii, mai mari sau mai mici, am înțeles după ziua aceea că lucrurile importante se realizează numai cu ajutorul familiei. Desigur, un leu poate vâna și singur, dar efortul de echipă este, de fapt, cel care aduce succesul. Prada se obține cu ajutorul tuturor membrilor grupului, care, în timp, învață să- și coordoneze mișcările și să- și înțeleagă intențiile în ceea ce privește animalele pe care le urmăresc. Am mai înțeles, totodată, că tehnicile de vânătoare ale carnivorelor nu se pot învăța rapid. E nevoie de multe încercări, unele izbutite, altele nu, pentru a atinge anumite performanțe. Și oricum, aceste

tehnică se perfecționează într-un timp îndelungat, trebuind să treacă ani pentru ca ele să fie folosite la cote maxime.

Aproape că aveam să văd acest lucru într-una din săptămânile următoare. Familia mea avusese în ultimul timp destulă hrană. Așa că, după-amiezele ni le petreceam cu toții lenevind sub copacul uriaș, a cărui umbră ne adăpostea cu generozitate de razele fierbinți ale soarelui. Noi, cei tineri ne hârjoneam, ca întotdeauna. Eu îi făceam față cu brio lui Yende, ce era mai înalt ca mine. Surorile mele se rostogoleau cu Ngamara și Kairi. Ba, mai mult, tocmai le atrăsesem în joacă noastră și pe Yaundi și Ngambe, verișoarele mamei, care întotdeauna ne arătasera o afecțiune aparte. Zandi și Guaru ne priveau. De când fratele său fusese lovit de copita girafei, Zandi nu-l mai părăsea nicio clipă. Îl mângâia și îl alinta întreaga zi, parcă pentru a-l încuraja și a-l determina să fie iar cel de altădată. Guaru se vindecase complet, dar devenise mult mai prudent și, cu siguranță că nu avea să repete niciodată greșeala anterioară, care l-ar fi putut costa viața.

Spre seară, am observat o oarecare agitație în familie. Malua, Sambura și Nguala se uitau ținută în același loc. Lemba și Luande, două dintre fiicele lor se ridicaseră curioase. Mama părea și ea complet absorbită. Urmărindu-i privirea, am observat că în zare, pe seninul cerului, se profila imaginea unei turme de antilope gnu. Dacă familia mea avea de gând să le urmărească, aveam să asist la prima vânătoare de acest gen din viața mea.

Mama ne-a atras atenția, surorilor mele și mie asupra a ceea ce avea să urmeze:

– Astăzi, veți învăța, dragii mei, cum să așteptați minute în șir, fără să vă mișcați, ca prada să fie vulnerabilă.

– Dar, mama, eu o să mă plictisesc așteptând! Am protestat eu.

– Va trebui să nu te plictisești! a replicat mama.

– Dar cum să fac?

– Simplu, să urmărești prada cu toată atenția posibilă! Simțurile să-ți fie permanent ascuțite, mirosul, văzul, auzul în alertă maximă! Să observi orice mișcare a ierbivorelor pe care vrei să le vânezi.

– Dar e greu, mama, a zis și micuța Membe.

– La început e greu pentru oricine, dar pe măsură ce creșteți, veți căpăta experiență. Și apoi, nu suntem noi, cei din familie, aici, mereu, ca să vă îndrumăm?!

– Am înțeles, mama. Vom învăța treptat, treptat, ceea ce trebuie făcut, a adăugat Nbala.

– Astăzi doar fiți atenți, nu vorbiți, nu vă mișcați și urmăriți tot ceea ce facem noi adulții.

Știam că, întotdeauna, toate femelele participă la vânătoare. Își distribuie sarcinile și fiecare, știind ce are de făcut, este eficientă. Văzusem în câteva împrejurări că mama era cea care iniția vânătoarea, ca femelă dominantă, fiind cea mai mare dintre surori și, totodată, cea mai experimentată.

În acea zi, însă, Zimbwa a fost cea care a dat semnalul pentru începerea urmăririi. Malua, Sambura și Nguala, împreună cu Yaundi și Ngambe au pornit-o alene spre râu, ca și cum ar fi vrut să se adape. Acest lucru avea să liniștească antilopele, căci niciodată carnivorele nu atacau în apropierea apei. Lemba și Luande se ascuseseră în iarba înaltă, pentru a nu fi văzute de turma de ierbivore. La vedere, rămăseseră doar verii noștri mai mari, Yende, Zandi, Guaru, care păreau că se joacă. Aceasta era însă pentru distragerea atenției antilopelor.

Căci, pe măsură ce se rostogoleau, se depărtau din ce în ce mai mult, până când, la un moment dat, s- au pierdut și ei în iarbă. Era semnalul că joaca încetase și stăteau discret la pândă, ca și ceilalți. Tata avea și el de gând să participe la vânătoare. Deocamdată, nu părăsise locul unde lenevea, fiind oricum ascuns de vegetația deasă. Era însă atent la mișcările tactice ale femelelor, gata oricând să intervină la nevoie.

Mama și Zimbwa înaintau încet, târându-se, apoi se opreau, uneori cu câte o labă ridicată în aer, gata-gata să facă pasul următor, dar temându-se să nu le fie surprinse mișcările. Priveau antilopele cu atenție sporită. Acestea nu păreau să simtă primejdia și pășteau liniștite. Pe flancul opus, înaintau, de asemenea, tupilându-se în iarbă, Malua, Sambura și Nguala, care, împreună cu Yaundi și Ngambe, veneau din direcția râului, fără să fie văzute de ierbivore. Da data aceasta, verii și verișoarele mele priveau scena de undeva din spate. Adulții aveau siguranța că niciunul dintre ei nu se va mai avânta periculos către pradă, periclitând vânătoarea. Totul părea că merge bine. Antilopele încă nu observaseră nimic.

Ca la un semnal, toate femelele, aproape în același timp s- au ridicat din iarbă, gata să facă primele salturi. În aceeași clipă, s- au auzit de undeva, dinspre păduricea din apropiere, un soi de țipete, de strigăte cu tonalitate înaltă. Antilopele au tresărit speriate și au luat-o la goană. Mama și celelalte leoaice, deși conștiente că pierduseră elementul surpriză, au țâșnit ca din pușcă spre turma de ierbivore.

Urmărirea n-a durat prea mult. Știam că așa va fi, căci noi, leii nu avem rezistența necesară unei curse de durată. După câteva minute, gâfâind, mătușile și verișoarele mele, care sprintaseră cu toată viteza, s-au trântit în iarbă, nemulțumite că eforturile lor nu au dat roade. Ridicând

capetele spre arborii din apropiere, și-au dat seama cine le zădărniciase planurile. Babuinii, cățărați în copaci, văzuseră leoaicele gata să atace și dăduseră semnalul de alarmă.

Vânătoarea luase sfârșit. Epuizată, mama privea cum turma de antilope gnu dispărea în zare.

CAPITOLUL AL VII-LEA

PRIMEJDII

Două luni au trecut de-atunci și, între timp, am reușit să înțeleg că leii nu au întotdeauna hrană la dispoziție și că uneori șansa nu este de partea lor. Unele lucruri nu pot fi controlate mereu, precum factorii exteriori, care pot strica vânătoarea. Chiar dacă tactica leilor este impecabilă și coeziunea grupului există, atunci când urmăresc prada, aceștia, nu de puține ori, nu reușesc să prindă nimic.

Fusesem uimit să văd că și alte animale aveau tactici de vânătoare, uneori similare cu ale noastre. Acestea trăiesc tot ca noi, în grupuri mari, în adevărate familii. Hienele erau cele care vânau împreună și, observându-le, am învățat repede ce înseamnă cuvântul „haită”.

Am descoperit că noaptea, cele mai frecvente sunete pe care le auzeam erau ale acestor creaturi, cu râsetele lor prelungi, care-mi făceau blana să se zburlească și care mă înspăimântau de fiecare dată. Știam că mușcătura lor e mortală, că e chiar mai puternică decât a noastră, că aceste animale pot zdrobi oasele cele mai mari și că nu ezită niciodată să omoare, în orice situație în care au nevoie de mâncare.

Erau inamicii noștri direcți, căci vâneau pe același teritoriu cu noi și nu scăpau niciun prilej să ne fure hrana, în împrejurări favorabile. Sigur că noi le puteam alunga, de fiecare dată, căci le eram net superiori în forță, greutate și agilitate, dar, deseori ne sâcâiau și deveneau enervant de insistente.

Hienele erau, de altfel, ființe foarte inteligente, care se descurcau ușor în orice situație și, o scenă pe care am văzut-o nu demult, mi-a confirmat acest lucru. Un grup mare vâname un pui de gnu și, înfometate, îl mâncau cu poftă. La foarte scurtă vreme, au coborât, în zbor vreo 7-8 vulturi, care s-au repezit la hrana hienelor. Acestea i-au alungat de câteva ori, dar, de fiecare dată, vulturii reveneau cu ostentație. Era evident că hienele, mai puternice, numeric superioare, ar fi putut să- i gonească definitiv. Însă, pentru a nu mai pierde timp, au preferat, să târască prada, mare și grea, în apă, acolo unde vulturii nu aveau nicio șansă să o ajungă. Uimirea mea a fost uriașă și am înțeles că aceste mamifere, deși nu se tem de alte animale, preferă uneori să evite confruntarea directă cu ele. Deși știu că pot câștiga bătălia, atunci când trebuie să- și apere prada nu se angajează în luptă, pentru că, pur și simplu, găsesc o altă cale de a o proteja.

Un alt lucru extrem de interesant mi s-a părut organizarea ierarhică a acestor animale. Mama îmi spusese că familia hienelor cuprinde numeroși membri și că există o anumită ordine, pe care o păstrează generații la rând. Femelele aveau rolul conducător, întotdeauna. Masculii se supuneau lor și nu aveau dreptul să ia nicio hotărâre. Acest lucru era complet deosebit de felul cum stăteau lucrurile în familiile leilor, unde masculul era cel ce îi domina pe ceilalți membri.

M- a uimit că în cazul hienelor, deși toate dădeau naștere unor pui, singura dintre ele ai cărei urmași contau cu adevărat pentru haită era cea considerată lidera grupului. Și în grupurile de lei există o femelă care le conduce pe celelalte la vânătoare, ea fiind cea mai experimentată în acest sens. Dar, nu doar puii ei contează, ci ai tuturor femelelor din grup. În cazul hienelor, lidera pentru generația următoare va fi aleasă, întotdeauna, numai dintre puii femelei dominante.

Oricum, inteligența și capacitatea de supraviețuire a acestor animale erau uimitoare. Am aflat acest lucru, asistând la un eveniment care m-a marcat profund. Într-o după amiază, mă jucam în apropierea unei bălți mai mari, departe de locul unde stătea de obicei familia noastră. Îl găsisem acolo și pe tata, care vâna în noaptea anterioară și care, acum, mânca liniștit ceea ce mai rămăsese din pradă. La un moment dat, un zgomot mi-a atras atenția. În păduricea de lângă mine, am zărit ceva ciudat, care se mișca printre frunzele căzute. Curios, m- am apropiat să văd mai bine. Creatura s-a ascuns printre niște arbuști. Am stat ceva timp la pândă, sperând că va ieși de acolo. Deodată, animalul luat-o la fugă. Eu l-am urmat. Din păcate, după câteva zeci de metri, acesta a dispărut într-o vizuină, fără să-mi dea posibilitatea să aflu măcar ce e. Părea să fi fost un porc spinos, dar asta nu aveam cum s-o mai aflu.

Am pornit-o înapoi spre balta unde îl lăsasem pe tata mâncând. Când să ies din pădurice, am văzut o scenă care m-a înghețat. Atrase de mirosul prăzii, vreo zece hiene se apropiaseră și îl înconjuraseră pe tata. M-am oprit și n-am mai îndrăznit nici să mă mișc, așa de tare m-am speriat. Știam că dacă hienele mă vor vedea sau îmi vor simți mirosul, sunt pierdut. Tata se afla la prea mare distanță de mine, ca să aibă timp să îmi vină în ajutor.

Mă consolam cu gândul că, acolo unde era, tata le va alunga într-o clipă. Cu siguranță răgetul lui le va speria teribil și toate se vor împrăștia imediat. Mă înșelam. Hienele înțeleseseră că tata e singur și că familia nu-i poate sări în ajutor.

Desigur, nu aveau curajul să îl atace, dar observam cu stupoare că nici nu plecau. Curând, am înțeles că voiau hrana, pe care, astfel, o obțineau fără să mai facă efortul de a vâna.

Deocamdată, tata mânca liniștit din pradă, deși observase noua prezență la mică distanță de el. La un moment dat, însă, două hiene s-au repezit din lateral, la resturile animalului. Imediat, tata a reacționat printr-un răget, iar acestea s-au retras. După câteva minute, alte două hiene, apărute din partea opusă, au mușcat și ele din pradă. După răgetul instantaneu auzit, au sărit înapoi și s-au îndepărtat puțin. Din clipa aceea, haita a căpătat curaj. De câte ori tata se întorcea într-o direcție, cinci- șase animale veneau din spatele său. Când el le alunga furios, altele soseau din zona opusă.

Mi-am dat seama că tata putea pune capăt scenei cu o simplă lovitură de labă sau cu o mușcătură violentă, care să pună pe fugă întregul grup. M-a uimit însă că nu a făcut asta. Am înțeles abia mai târziu, după ce el și-a explicat față de mine gestul.

L-am văzut pornind agale spre păduricea unde mă aflam, lăsând hienele să se arunce asupra resturilor. Mă bucuram că se gândise la asta, pentru că aveam să mă întâlnesc cu el și să fiu în siguranță. Nu voiam să mă gândesc ce s- ar fi întâmplat dacă alunga hienele și acestea veneau spre ascunzișul meu.

– Munge! m-a strigat el în șoaptă, când a ajuns sub arbuștii deși.

– Da! Sunt aici! i-am răspuns eu încet.

– Haide, poți ieși de unde te-ai ascuns! Ești în siguranță acum!

– Tată! Ce fericit sunt că ai venit! Cum de ai știut unde sunt?

– Am simțit încă de la început un miros cunoscut și apoi mi-am dat seama că ești pe aproape. Credeam că vrei să te ascunzi și să mă surprinzi, așa că am intrat în jocul tău. Imediat mi-am dat seama că singurul loc unde poți să te faci nevăzut este păduricea asta. M-am prefăcut că nu te observ și te așteptam să apari. Din păcate, însă, au sosit hienele. M-am temut grozav pentru viața ta. Dacă veneau în direcția ta și te găseau?!

– Nici nu vreau să mă gândesc la asta, tata! am zis eu înspăimântat.

– De aceea nu le-am alungat, ca nu cumva să se întoarcă și să intre în pădure. M-ai speriat teribil!

– Îmi pare rău, tata!

– Ce cauți aici, departe de casă? De ce ești singur?

– M-am îndepărtat fără să vreau și nu am crezut că o să am vreo problemă. Îmi propusesem să mă întorc repede.

– Munge, ți-am mai spus și altădată că nu ești încă pregătit să explorezi împrejurimile de unul singur! mi- a zis el cu mâhnire. Nu ai învățat nimic din lecția primită în ziua când te- ai rătăcit?

– Ba da, tata! Chiar îmi pare rău.

– Lasă, nu-i nimic! a zis el cu blândețe. Să mergem spre casă. Nu vreau s-o îngrijorăm pe mama. Dar, fii mai responsabil! Plecărilor acestea de lângă familie, de unul singur, îți pot aduce o mulțime de neazuri!

De unde era să știu atunci câtă dreptate avea și cum vorbele sale s-au adevărit peste câtva timp.

Au trecut câteva luni de la întâmplarea cu hienele. Constatasem că, de la o vreme, hrana se împuțina pe zi ce trecea. Nu înțelegeam de ce, mai ales că verii mai mari începuseră să ajute și ei femelele, când acestea mergeau la vânătoare, așa că hrana ar fi trebuit să fie chiar mai bogată, nu mai săracă, așa cum era acum.

Observasem și alte schimbări, care, însă, aveau legătură cu clima. Nu mai ploua și căldura devenea din ce în ce mai sufocantă. Mi se părea ciudat, căci timp de câteva luni, plouase în fiecare zi. Mă obișnuisem greu la început cu picăturile mari care curgeau din cer și se abăteau asupra noastră. Eram ud mereu pe blană, pe urechi, pe ochi, pe bot și pe mustăți. Nu îmi plăcea deloc acest lucru și numai mângâierile mamei și faptul că încerca tot timpul să mă facă să trec peste acest disconfort mă ajutau întotdeauna. În plus, mi-era frică, de cele mai multe ori, noaptea, când ploua torențial, căci lumini mari, ca niște tăieturi de foc, străbăteau cerul și bubuituri puternice se auzeau de departe.

– Nu vă speriați, dragii mei! ne liniștea mama. Așa e aici, în Serengeti, în sezonul ploios. Vă veți obișnui cu timpul cu aversele zilnice și veți învăța să vă bucurați chiar de ele.

– Cum așa, mama? Nu pot să sufăr ploaia! i- am replicat eu revoltat.

– O, scumpul meu, ce o să- ți mai dorești picăturile astea binefăcătoare în sezonul secetos!

– Sezonul secetos? Ce înseamnă asta? a întrebat curioasă Membe.

– Seceta înseamnă absența oricărei picături de umezeală. Nu mai plouă multe luni la rând, râurile au apă din ce în ce mai puțină, bălțile seacă și toate animalele suferă din lipsa hranei.

– De ce, mama, din lipsa hranei? Unde se duce ea?

– Vrei să știi unde se duce hrana, Nbala, draga mea? Din păcate, odată cu sfârșitul sezonului ploios, iarba începe să se usuce și să dispară. De aceea, zebrele și turmele de gnu, nemaivând ce să mănânce, pleacă din Câmpia Serengeti.

– Dar unde se duc, mama? a insistat Nbala.

– Departe, foarte departe. Străbat multe sute de kilometri, pentru a ajunge în alte locuri, unde au iarba din abundență. Din păcate, pentru noi, carnivorele, acest lucru înseamnă o perioadă teribil de grea, căci hrana devine astfel din ce în ce mai puțină.

– Și ce- o să facem, mama, atunci? am întrebat eu, îngrijorat.

– Trebuie să învățăm să supraviețuim. Familia noastră este puternică și a trecut cu bine peste multe astfel de încercări. Ne vom descurca în cele din urmă. Veți vedea! a mai adăugat mama, încercând să ne liniștească.

Oare sosise acum vremea despre care ea ne vorbise? Era sezonul secetos? Da, cu siguranță, pentru că toate schimbările de care ne vorbise mama, aveau loc treptat, sub ochii noștri.

În plus, o nouă problemă se ivise. Se știe că, în orice grup de lei, masculul este cel ce apără de prădători întreaga familie. El trebuie permanent să se asigure că granițele teritoriului nu îi sunt încălcate. De aceea, este nevoit să verifice tot acest teritoriu, care se întinde pe câteva zeci, uneori chiar sute de kilometri. Străbate zilnic lungi distanțe și marchează zonele pe care le patrulează. Astfel dă de știre altor masculi că acel spațiu este ocupat și că cineva îl verifică mereu. Din păcate, asta înseamnă că el poate lipsi din mijlocul familiei pentru lungi perioade de timp, deoarece merge să marcheze și zone foarte îndepărtate, aflate la limitele teritoriului extrem de întins.

Femelele sunt capabile să se descurce la vânătoare, singure, în absența masculului. El oricum le ajută numai în cazul unor prăzi foarte mari, precum bivolii, unde este nevoie de forța și dimensiunile sale impresionante. De multe ori prezența lui este suficientă în mijlocul familiei pentru a impresiona și a alunga astfel prădătorii, pe care postura și mărimea masculului îi intimidează.

Tata lipsea de ceva vreme și, în absența autorității sale, verii mei, cei trei adolescenți acum aproape adulți, Yende, Zandi și Guaru deveniseră din ce în ce mai rebeli. Oricum ultimii doi intraseră deseori în buclucuri, de-a lungul timpului, căci nu le plăcea să asculte sfaturile părinților sau ale rudelor apropiate. Yende era la început mai potolit, dar, acum se coalizase cu ceilalți doi și nici el nu mai voia să asculte de nimeni.

Mama, surorile și verișoarele ei începuseră să facă față cu greu manifestărilor de rebeliune, din ce în ce mai dese, ale celor trei. Chiar și când le ajutau să vâneze – căci acum aveau forța necesară și experiență – frații voiau să-și impună punctul de vedere și să folosească tacticile pe care le hotărau ei. Nu păreau dispuși să asculte de mama ca femelă dominantă între celelalte. Nu aveau răbdare să se ascundă multă vreme, să stea nemișcați și să pândească îndelung prada. Atacau și terminau rapid vânătoarea, aproape fără să le mai ceară celorlalți membri ai familiei să îi ajute.

Cel mai grav era că, după ce doborau prada, se repezeau să mănânce și nu mai lăsau pe nimeni să se apropie. Mârâiau amenințător la toate femelele, iar dacă vreuna îndrăznea să se apropie mai mult, scoteau răgete teribile. Despre noi, puii, nici nu putea fi vorba, căci odată Nbala a vrut și ea să se hrănească alături de ei și a primit un avertisment serios de la cei trei, care

a făcut-o pe mama să sară într-o clipă și s-o apere. Lucrurile pur și simplu scăpaseră de sub control. Iar nouă nu ne venea să credem că ceea ce vedem este adevărat.

La vremea aceea, mare lucru eu nu înțelegeam din comportamentul celor trei. Mult mai târziu am aflat ce se întâmpla de fapt. În familiile de lei, puii stau alături de mamele și mătușile lor câțiva ani, până ce sunt capabili să vâneze singuri.

Când însă puii au crescut suficient, se produce separarea lor. Astfel, femelele rămân în continuare alături de ceilalți membri, iar masculii tineri pleacă în căutarea unui nou teritoriu. Dacă acest fenomen se produce cu întârziere, masculii pot să-și manifeste superioritatea, atât la vânătoare, cât, mai ales, atunci când se hrănesc, nelăsând pe nimeni – nici chiar pe propriile mame – să se apropie de prada doborâtă. Așa că au loc conflicte, care se manifestau și la noi în familie. În acel moment de cumpănă în care ne aflam, nu aveam cum să știi că, practic, nimic din comportamentul lor agresiv nu era ieșit din comun. Ei doar se transformau, din lei aflați la vârsta adolescenței, în lei maturi. Natura își urma cursul firesc.

Mama și-a dat repede seama că lucrurile se vor agrava. De aceea, în fiecare zi, și ea și surorile ei scoteau sunete puternice, prin care cereau ajutor. Ele sperau ca tata să nu fie chiar la atâția kilometri depărtare, încât să nu le audă și, înțelegând că se întâmplă ceva grav, să se întoarcă repede. Răgetele au străbătut văzduhul câteva zile la rând. Fiind atât de multe deodată, făceau să vibreze aerul și să înspăimânte toate animalele din jur. Părea imposibil să nu fie auzite. Dar cine își imagina că destinatarul lor avea să fie cu totul altul decât cel inițial?!

A patra zi după ce femelele avuseseră această inițiativă, tata tot nu se întorsese. Dar eu eram sigur că avea să vină, că avea să audă strigătele de ajutor. În fiecare dimineață, mă postam într-un punct mai înalt de observație, pe o ramură groasă a copacului la a cărui umbră ne așezam mereu cu toții. Acum învățasem să mă cațăr și făcusem din asta un obicei.

Priveam, ca de obicei în ultimele dimineți, în zare, atent la orice mișcare, ca să-l pot identifica pe tata, care nu putea întârzia să apară. La câțiva kilometri depărtare, în spațiul deschis al savanei, am zărit parcă un punct mișcător. Inima a început să-mi bată cu putere. În clipa următoare, a mai apărut unul. „Doar nu văd dublu?!”, mi-am zis. M-am mai uitat o dată. Cu mai multă atenție, până ce au început să mă usture ochii de atâta concentrare.

Nu, nu mă înșelam și nu vedeam dublu. Din nefericire, acolo erau doi lei și niciunul dintre aceștia nu era tata. Deocamdată punctele se mișcau alene, dar mi-era foarte clar că acei masculi aveau să vină în direcția noastră.

Ce se întâmplase, de fapt?! Cu siguranță că răgetele femelelor din familia noastră fuseseră auzite de la foarte mare depărtare. Dar nu de către masculul dominant, ci de alți doi care, evident, erau în căutarea unui teritoriu. Un fior m-a străbătut din creștet până în picioare. Deși trecuseră foarte multe luni de-atunci, nu putusem încă uita încă bătălia pe viață și pe moarte pe care tata o dăduse cu cei doi masculi care ne încălcase teritoriul. Fusesem atunci paralizat de groază ca nu cumva ceva rău să i se întâmple tatei. Totul se terminase însă cu bine și masculii fuseseră alungați.

Acum însă, tata nu era aici, să apere grupul. Dacă cei doi se întorseseră după atâta timp, ca să își încerce din nou norocul?! Dacă interpretaseră strigătele de ajutor femelelor ca

pe niște semnale, că o familie are nevoie de noi masculi să o protejeze, pentru că ceva rău s-a întâmplat cu cel sau cei care o apăraseră anterior?!

În clipa aceea am înțeles că soarta noastră, a celor trei frați, era pecetluită. Niciun mascul care preia prin luptă o familie, alungând masculul dominant care o apără, nu va lăsa în viață puii din grupul respectiv. El va dori să aibă puii săi proprii și îi va respinge pe cei ai adversarului pe care l-a învins.

M-a cuprins un tremur puternic. Imediat am sărit de pe creangă și am anunțat tuturor vestea îngrozitoare.

– Mama, mama, ceva teribil se va întâmpla! am strigat.

– Ce e, Munge? Ce e cu tine? a zis ea cu voce schimbată, speriată de înfățișarea mea.

– Mama, suntem atacați!

– Atacați? Cum, atacați? De către cine? a întrebat Nguala, ridicându-se din iarbă.

– Priviți în zare! Doi masculi se îndreaptă spre noi.

– Lewea, e adevărat! a anunțat- o pe un ton grav Nguala, care imediat se urcase în copac, să vadă mai bine. Trebuie să pleci imediat cu cei mici!

– Bine, dar unde să fug? Unde să mă ascund? a zis mama.

– Lewea, acum! Nu mai sta! Nu mai ai timp! Fugi oriunde, numai fugi! a strigat Malua.

– Mumge, Nbala, Membe! ne-a chemat mama.

– Suntem aici! am zis noi, lipindu-ne de ea, îngroziți de răul ce avea să urmeze.

– Urmați-mă și nu vă despărțiți de mine cu niciun chip. Orice s-ar întâmpla, nu priviți în urmă. Nu întoarceți capul, orice auziți. Alergați odată cu mine și nu vă opriți decât când vă spun eu.

Goana a început. Niciodată, în toată existența mea, nu mi-a fost mai frică decât atunci. Frică să nu fim ajunși din urmă de cei doi masculi. Frică de lupta pe care aceștia aveau să o dea cu familia rămasă în urmă. Frică de necunoscutul care se așternea înaintea noastră, a celor trei frați și a mamei. Unde aveam să ne ducem? Cum aveam să supraviețuim fără protecția grupului? Cum aveam să ne mai obținem hrana? Cum am fi putut să ne apărăm de alți masculi întâlniți în cale? Viitorul părea sumbru.

Toate acestea îmi treceau prin minte în timp ce alergam, umăr lângă umăr, cu Nbala și Membe, având-o pe mama înaintea noastră, la câțiva pași. Nu știu cât am gonit astfel. Nu ne-am oprit decât când am ajuns într-o pădurice, pe malul unui râu. Teritoriul îmi era necunoscut.

– Și acum, mama? am întrebat eu neliniștit.

– Acum, stăm aici ascunși, dragii mei!

– Cât timp va trebui să stăm aici, mama? a vrut să știe Membe.

– Nu știu. Chiar nu știu, a spus ea cu amărăciune. Mă tem grozav pentru viața surorilor și a verișoarelor mele, dar și a verilor voștri. Îmi pare grozav de rău că nu sunt acolo, să-i ajut. Trebuia însă, în primul rând, să vă protejez pe voi. Nu puteam să rămân lângă ei.

– Mama, eu cred că totul va fi foarte bine. Poate că tata ași venit între timp și i-a alungat pe cei doi! a încurajat-o Nbala.

– Da, scumpa mea, ai dreptate! Poate că totul e bine acolo și noi ne facem degeaba griji. Oricum nu putem să-i ajutăm cu nimic și oricum nu ne putem întoarce prea curând. Mai bine să ne odihnim, ca să căpătăm putere. Iar eu mă voi urca în copacul acela, ca să încerc să văd unde ne aflăm. Vom

petrece noaptea aici și ne vom gândi de dimineată ce să facem în continuare.

Niciunul dintre noi nu a putut să doarmă în noaptea aceea. Eram extrem de tulburați și de triști. Deși foarte oboseți, numai gândul că familiei i s-ar fi putut întâmpla ceva groaznic, ne împiedica să închidem ochii.

În plus, ne înspăimânta teribil perspectiva unei rătăcirii continue prin savana africană, într-un spațiu necunoscut. Ce șanse de supraviețuire aveau o mamă și trei pui?! Aproape niciuna.

Dis-de-dimineată, mama ne-a mărturisit:

– Dragii mei, eu nu mai pot sta aici, fără să fac nimic și fără să știu ce se întâmplă acasă, cu familia noastră!

– Mama, sunt sigur că totul e bine acolo și doar ne- am făcut griji! am încercat eu s-o liniștesc.

– Surorile tale și verișorii noștri sunt foarte puternici cu toții și precis i-au alungat pe cei doi masculi, mama! a zis și Membe.

– Ce bine ar fi să aveți dreptate! a oftat mama îndurerată. Mi-e atât de frică de o nenorocire!...Voi sunteți încă mici și nu aveți experiență, dar eu am văzut atât de multe lucruri groaznice în viață, care s-au întâmplat, cu familii ca ale noastre!

– Eu nu cred că la noi e cazul, mama! Ai să vezi că totul e bine!

– Scumpii mei, va trebui să stați aici ascunși până diseară! Eu trebuie să mă întorc acasă, ca să știu ce s-a întâmplat. Dacă lucrurile stau rău acolo, nu avem de ales și trebuie să plecăm mai departe în savană. Nu știu cum ne vom descurca, dar trebuie să o facem. Dacă totul e bine în familie,

mă întorc și vă iau pe toți, ca să ne reîntoarcem. În orice caz, vin înapoi cât pot de repede.

– Da, mama! am zis toți trei în același timp.

– Stați ascunși în ierburi și aveți grijă mereu să vă așezați în direcția vântului, ca să vă feriți de orice primejdie. Dacă totuși apare vreun animal, nu scoateți niciun sunet. Nu vă ridicați de la pământ, căci dacă vântul bate în sens opus vouă, nu vă va simți nimeni mirosul și veți scăpa cu bine din încercare.

– Da, mama, stai liniștită! Ne descurcăm! am zis eu.

– Nu te îngrijora, căci toți trei vom avea grijă unul de altul! a completat Nbala.

– Te așteptăm să vii cât mai repede! a rostit cu glas subțire Membe, mezina familiei.

Simțeam că mama pleacă tristă și cu inima îndoită că ne lasă singuri în mijlocul pustietății, unde pândeau primejdiile de tot felul. Dar nu avea de ales. Nu puteam rămâne acolo la nesfârșit. Și nici să plecăm mai departe nu era o opțiune, căci șansele de supraviețuire erau minime. Leoaițele cu pui trebuie să trăiască în mijlocul familiei, unde primesc ocrotirea și îngrijirea de care au nevoie.

Am avut senzația că acea zi, în care am așteptat reîntoarcerea ei, a fost cea mai lungă din întreaga mea existență. Părea că timpul se oprise în loc. Clipele mi se păreau ore și orele, ani. Liniștea din jur nu avea darul de a ne încuraja, ci, dimpotrivă, de ne aduce temeri.

Eram obișnuiți cu zgomotele familiare ale savanei și faptul că ele lipseau cu desăvârșire ne făceau să ne temem și de umbra noastră. Totuși, pentru că eu eram cel mai mare, nu puteam lăsa frica să mă domine. Trebuia să le ocrotesc pe

surorile mele și să le încurajez, așa cum știam eu cel mai bine s- o fac la acea vârstă.

– Membe, încearcă să dormi puțin! i-am zis eu, vrând să par foarte liniștit. Nbala, stai și tu lângă ea! Iată, la umbra acestui copac, între ierburi, vă puteți odihni, căci am fost cu toții treji toată noaptea. Eu voi sta de veghe, să nu apară vreo primejdie.

Nu știu cât de mult au reușit surorile mele să se odihnească, dar eu unul tresăream neliniștit la orice zgomot, cât de mic. Cu spaimă, eram atent la fiecare unduire a ierburilor înalte, la adierea vântului, iar fâșâiturile din jur îmi păreau adevărate primejdii.

Din fericire, nimic nu a tulburat acea zi, care mi s-a părut nesfârșită. Iar când mirosul familiar al mamei s-a simțit dintre ierburi și silueta ei a apărut lângă noi, am simțit o bucurie imensă și o ușurare mai intensă ca niciodată. Am observat că în spatele mamei erau Nguala și Malua. Imediat s-au auzit glasurile noastre:

– Ah, mama, ai venit! În sfârșit!

– Mama, ai venit și cu mătușile noastre! Ce bine că vă vedem!

– De ce a durat atâta, mami?

– Dragii mei, nu am cuvinte să-mi exprim fericirea că vă văd! Sunteți teferi? A fost totul bine aici?

– Da, mama! Totul e în regulă! Dar acasă? Ce s-a întâmplat acasă?

– E o ușurare să vă spunem că acasă lucrurile sunt în regulă! a zis Malua.

– Dar cum? Când am plecat noi de acolo, nu păreau deloc așa! mi-am exprimat eu uimirea.

– Cum a fost posibil să scăpăm de amenințarea celor doi masculi? a vrut și Nbala să știe.

– Dragii mei, ni s-a adresat mama, e o poveste mai lungă și vă propun să o ascultați în timp ce ne îndreptăm spre casă. Știți că locurile unde ne aflăm acum pot fi extrem de primejdioase, așa că să nu mai pierdem timpul și să pornim! Am venit însoțită de surorile mele, tocmai pentru a vă proteja de orice posibilă amenințare, de aceea nu avem niciun moment de răgaz.

– Haide, mama, spune-ne totul acum! am zis eu, după ce am parcurs o bună bucată din drum.

– Știți că am plecat de lângă voi cu inima strânsă! a început mama. Tot timpul, până acasă, am fost măcinată de două gânduri: dacă se întâmplă ceva cu voi și dacă s-a întâmplat deja ceva cumplit cu familia noastră?! În timp ce alergam, îmi treceau prin fața ochilor tot felul de imagini groaznice, cu lucruri ce ar fi putut avea loc. Nu mi le puteam îndepărta din minte, oricât de mult am încercat. De aceea, când m-am apropiat de casă, am făcut-o, nu doar cu prudență, ci și cu o spaimă grozavă în suflet.

– Și ce-ai găsit, mama, când ai ajuns? s-a auzit glasul nerăbdătoarei Membe.

– Am stat ceva timp ascunsă între ierburi, la o distanță apreciabilă de casă, pentru a putea vedea ce se întâmplă, fără a-mi primejdui viața. Primul lucru ce mi-a atras atenția a fost atmosfera liniștită și echilibrată. Verișoarele voastre se hârjoneau, iar surorile și verișoarele mele moțâiau, tolănite la umbra copacului pe care îl știți. Asta m-a încurajat să mă gândesc că poate lucrurile stau mai bine decât îmi închipui eu.

– Și, ce s-a întâmplat mai departe? a întrebat Membe iarăși.

– Am început să adulfec aerul, ca să văd dacă nu cumva simt vreun miros nou. Am făcut acest lucru ceva timp și aproape nu-mi venea să cred că nimic nu era schimbat. Ce bucurie! M-a cuprins o emoție puternică. Oare era posibil? Sau îmi doream atât de mult să simt asta, încât totul era doar în imaginația mea?!

– Ce miros, mama? La ce te referi? am zis eu.

– Incredibil, copii, dar părea mirosul tatălui vostru. Știu că asta era greu de crezut, după atâta vreme în care el fusese departe de noi, dar chiar îi simțeam prezența acolo, atât de aproape. Și, când deodată s-a ridicat maiestuos din ierburile unde stătuse până atunci, fără ca eu să-l pot vedea, bucuria și emoția care m-au cuprins au fost de nedescris.

– Tata? Deci tata a venit acasă? am strigat noi.

– Da, scumpii mei, tata era acolo, în fața ochilor mei, prin nu știu ce miracol. În clipa aceea, am luat-o la goană spre familia noastră. Revederea a fost incredibilă. Trecuse numai o zi de când mă despărțisem de ei, dar parcă fuseseră ani. Iar tatăl vostru, pe care nu-l mai văzusem de luni întregi, m-a primit cu o afecțiune teribilă și, primul lucru de care a întrebat, a fost unde sunteți voi. Era extrem de îngrijorat, ca și restul familiei, de altfel.

– Vă dați seama, scumpii noștri, ce am simțit când am văzut-o pe mama voastră întorcându-se singură! a zis Nguala.

– Ne-am gândit la ce poate fi mai rău! a completat Malua.

– I-am liniștit imediat pe toți și le-am spus că sunteți în siguranță, cel puțin deocamdată. Dar că trebuie să mă întorc la voi, cât se poate de repede, căci v-am lăsat singuri. Atunci Malua și Nguala s-au hotărât să mă însoțească și, pe drum, mi-au povestit tot ce s-a întâmplat după ce noi i-am părăsit, ca să ne salvăm.

– Și ce s-a întâmplat, de fapt? a întrebat Nbala.

– Cei doi masculi, pe care i-am văzut cu toții în depărtare, se apropiau cu fiecare clipă. Surorile, verișoarele mele, precum și verii voștri erau hotărâți să-și apere familia până la capăt, chiar cu prețul vieții. Așa că, se pregăteau de luptă. Cu cât inamicii înaintau, cu atât ai noștri erau mai pregătiți. Cei doi păreau foarte siguri pe ei, căci înțeleseseră că familia este lipsită de conducătorul și apărătorul acesteia. Deci, preluarea și dominarea ei aveau să fie foarte simple.

– Cum adică? am întrebat eu nedumerit.

Nbala m-a lămurit imediat:

– Se știe că, de obicei, în astfel de situații, deși femelele și masculii tineri din familie luptă împreună împotriva atacatorilor, nu pot face față, până la final, forței lor de temut. Neavând de ales, se supun acestora și îi acceptă ca lideri.

– Îngrozitor! am murmurat eu.

– Da, dar aceasta este realitatea.

– Deci, cei doi mergeau, fără să se grăbească, încrezători în victorie. Nici nu bănuiau ce rezistență vor întâmpina. Deja răgetele lor de triumf se auzeau în savană, până departe. Le răspundeau însă răgetele din familia noastră, amenințătoare și continue, semn că lupta avea să fie cumplită și că nu va exista sub nicio formă supunere. Mai aveau puțin până să ajungă, când, deodată, un răget a străbătut aerul, făcându-l să vibreze. Tatăl vostru se întorcea acasă. De acolo, de unde fusese atâta timp să păzească granițele teritoriului, auzise, câteva nopți la rând, strigătele de ajutor ale tuturor femelelor. Venea spre casă, când a auzit și răgetele celor doi rivali, de aceea, s-a grăbit să ajungă, pentru a-și proteja familia. Lupta a fost cumplită. Și din nou tatăl vostru a învins, așa cum a făcut-o de fiecare dată. Cei doi au fost alungați.

– Ce ușurare teribilă! am spus eu, după ce am ascultat, cu sufletul la gură, întreaga poveste.

– Și, mai mult decât atât! Ia ghiciți ce altceva bun a mai avut loc?! ni s-a adresat Malua.

– Nu știm! am răspuns noi. Ce s-a mai întâmplat?

– Tata i-a pus imediat la punct pe verii voștri cei rebeli, care ne-au creat probleme în ultima vreme. Le-a arătat cine este adevăratul lider în familia noastră, care este poziția lor, ce rol au și cum trebuie să se poarte. Într-o singură zi, și-au schimbat comportamentul. Așa că, lucrurile au revenit la normal. Totul este sub control.

Am încercat un sentiment de bucurie extraordinară. Viețile noastre atârâneră de un fir de păr, dar fuseserăm salvați cu toții. Trecuserăm printr-o mare primejdie. Dar acest lucru ne unise și mai mult. Acum eram liniștit și totul îmi părea la fel de frumos ca înainte. Părea că nimic nu mai putea întuneca în viitor existența în mijlocul familiei.

CAPITOLUL AL VIII-LEA

OAMENII

Înțelesesem de ceva vreme că viața în Serengeti nu e niciodată simplă. Ați putea crede că nouă, leilor, prădători neîntrecuți, niciodată, nimic nu ne lipsește. Că, fiind regii savanei, reprezentăm o forță de temut, căreia nimeni nu-i poate sta în cale. Curând însă, aveam să aflăm că există și alte forțe, care uneori pot fi distrugătoare, neîndurătoare, lipsite de blândețe și de suflet, numite OAMENI.

Mama îmi spusese despre asta de câteva ori, dar eu, neatent de obicei, preocupat și dornic mereu de aventură, nu băgasem prea mult în seamă, nici la început, nici mai târziu vorbele ei:

– Munge, dragul meu, să nu te mai depărtezi niciodată de familia ta! Ai văzut cât de mult ai suferit, după ce te-au înțepat albinele, în ziua când ai plecat să hoinărești de unul singur! Acum ai crescut, ai șase luni, dar încă nu știi câte pericole ascunde savana. N-aș vrea să te întâlnești cu animalele cele mai crude din câte există pe pământ, numite oameni!

– Oameni? Ce sunt aceia oameni? am întrebat eu grozav de mirat.

– Ființe care fac mult rău tuturor animalelor din savană. Care vin pe furiș, pândesc, atacă și îi iau dintre noi pe semenii dragi. Și îi duc undeva, de unde nu se mai întorc niciodată. Nu au nevoie să vină aproape de noi, ca să ne prindă, căci știu că le-am sfâșia cu colții și cu ghearele. Lovesc de departe, când nu ne așteptăm. Mereu am văzut pui de zebre și de elefanți, de girafe și chiar de lei, care au căzut, după ce au fost nimerite cu niște mici săgeți și au fost urcate de oameni în cutii mari și întunecate. Duși departe, nu s-au mai întors printre noi.

Mama avea de gând să îmi explice în continuare ce pericole mă pasc în preajma oamenilor, dar, chiar atunci, surorile mele, Nbala și Membe s-au năpustit peste mine, rostogolindu-mă, așa că am uitat de lecția importantă pe care urma să o primesc și am alergat împreună cu ele la joacă.

Soarta a făcut însă, ca eu să învăț chiar în acea zi, pe propria-mi piele, ce înseamnă contactul cu oamenii și care sunt gravele consecințe ale întâlnirii cu aceștia.

M-am hârjoni o vreme cu cele două surori, care, de la o vreme, făceau față din ce în ce mai greu poftelor mele constante de a le împinge, de a le rostogoli și a le mușca. Curând însă, joaca aceasta m-a plictisit și, cu un căscat larg, m-am așezat în iarbă. Toți membrii familiei mele dormeau, moleșiți de căldura toropitoare. Brusc, mi-a venit ideea de a ajunge până la râu, pentru a-mi potoli setea și de a mă reîntoarce cât pot de repede, ca nimeni să nu-mi observe absența.

Am băut cu lăcomie apă din râu și m-am mirat că nu se afla acolo niciun alt animal. De obicei, erau antilope gnu sau zebre sau girafe. Am privit în jur, ca să zăresc măcar câte un facocer rățăcit, dar nu era țipenie de animal. Oare ce primejdie simțiseră toate aceste animale că se apropie?!

Deodată, un fâșâit suspect mi-a atras atenția și, până să mă răsucesc în direcția din care venea sunetul, am simțit în picior o înțepătură grozavă. În același timp, ceva moale și rău m-a ridicat de la pământ și m-a împins într-un – credeam eu – întuneric fără sfârșit, care, mai târziu, s-a dovedit a fi o cușcă, alcătuită din pereți opaci, prin care, evident, nu zăream nimic. Am adormit brusc.

Am visat că zbor, că plutesc și, din când în când, că voi cădea brutal spre pământ. Auzeam parcă un hureț grozav, voci nedeslușite, iar când m-am trezit, la un moment dat, încercând să mă ridic, am simțit din nou înțepătura în picior, m-am moleșit și iarăși am adormit. Ceea ce nu știam eu atunci era că mă îndepărtam, cu fiecare oră ce trecea, de Africa, de Zambezi, de locul meu natal, de familia mea, că mă aflam în cala unui avion, în zbor, cu destinația Europa.

„Unde mă aflu?” a fost prima întrebare pe care mi-am pus-o, când am deschis a doua zi dimineață ochii. Ceea ce am văzut, m-a îngrozit: eram într-un spațiu înconjurat de gratii,

iar sub labe, simțeam ceva ciudat, care nu era pământ, nici iarbă și nici nimic din ceea ce știam eu până atunci. Ceva tare și albicios, care nu-mi plăcea deloc. Lângă cușca mea, altele asemenea, cu tot felul de animale: lei, elefanți, zebre și maimuțe.

În afara cuștilor, am observat mare agitație, ceea ce m-a nedumerit și m-a înspăimântat totodată. Niște ființe cum nu mai văzusem niciodată, care umblau caraghios în două picioare, care nu aveau nici blană, nici aripi, nici colți și nimic din ce știam eu că ar trebui să aibă animalele, se plimbau de colo până colo, ținând în mână obiecte din cele mai diverse, așa cum nu văzusem încă.

Brusc, ușa de la cușca mea s-a deschis și una dintre ființele acelea ciudate a intrat. M-am tras, speriat, în cel mai îndepărtat colț al cuștii. Ființa a întins spre mine ceea ce credeam că ar trebui să fie o labă – și, care, mai târziu, am învățat că se numește mână – dar eu imediat m-am zburliț și am scos un răget grozav, de intimidare. Din gât, însă, nu mi-a ieșit decât un mieunat jalnic. Atunci, ființa din fața mea a deschis gura și imediat s-au auzit niște sunete care semănau teribil cu cele ale hienelor, pe care le știam prea bine: chicote rostogolite și râsete stridente. Apoi mâna ființei necunoscute s-a îndreptat din nou spre mine. De data aceasta, am atacat cu toată forța și mi-am înfipt colții în ea. Eram departe de a avea mușcătura feroce a regelui animalelor, dar mâna s-a retras într-o clipă, cu sângele șiroind. Din nou am auzit hohotul acela de hienă și tare m-am simțit umilit.

– Hei, puiul ăsta m-a mușcat de- a binelea! Chiar nu m-am așteptat! Părea mai degrabă înspăimântat, cum sunt toți, când îi aducem.

– Mai încearcă! am auzit o voce. Folosește ceva de mâncare! Cu siguranță că îi este foame! Și-apoi, gândește-te că nu a mai văzut până acum oameni!

Oameni! Am tresărit, înfricoșat de-a binelea. Oameni! Și doar mama mă avertizase! Acum înțelegeam ce a vrut ea să spună! Eram prins de oameni și nu aveam nicio cale de scăpare.

Mâna s-a întins spre mine pentru a treia oară. De data aceasta, împreună cu un miros familiar de carne. Eram nedumerit. Nu știam ce să fac. Foame, într-adevăr, mi-era, dar întotdeauna mama era cea care îmi adusese hrana. Așa că prudența m-a îndemnat să nu mă apropii de mâna întinsă și am rămas ghemuit în colțul meu, mârâind amenințător.

– Ha, ha, ha! am auzit. Puiul ăsta are personalitate! Va fi foarte greu să lucrăm cu el!

– Nu-ți face griji! a răspuns cineva. Am eu ac de cojocul lui!

„Ac? Cojoc? Ce-or fi acestea?” m-am întrebat eu, simțind o amenințare în glasul cu care ultimele cuvinte fuseseră spuse.

Ușa cuștii s-a deschis din nou și ființa necunoscută a ieșit. Am răsuflat ușurat, dar, imediat, am constatat că o durere surdă mă rodea grozav în stomac. Nu mi-era doar teribil de foame, ci mi-era grozav de frică. Am început să scâncesc, în speranța absurdă că cineva va veni și mă va alina. Mi-era dor de mama, de tata, de surorile mele, de culcușul cald, de mângâierile blânde.

Eram foarte obosit, dar n-am putut să adorm imediat, oricât m-am străduit. Zgomotele numeroase, sunetele necunoscute nu aduceau deloc cu cele pe care le auzeam seară de seară în savană, lângă familia mea. Am ațipit, într-un

târziu, cu aceeași durere sâcâitoare în suflet, care nu-mi dădea pace.

De ce nu am ascultat-o pe mama?!

– Hei, voi, cei de colo, trezirea! Azi avem treabă! am auzit a doua zi de dimineață. Era aceeași voce neprietenoasă de ieri.

Lângă ușa cuștii a apărut o ființă, la fel de ciudată ca cea din ziua precedentă, care umbla tot în două picioare, dar care – simțeam eu – spre deosebire de cea de ieri, nu mai avea de gând să mă menajeze. Ușa s-a deschis brusc și ființa aceea – pe care am învățat să o numesc om – s-a apropiat de mine. Am simțit o privire rea, care m-a săgetat. Fără să ezite, m-a apucat cu ambele mâini de blana de pe ceafă și, într-o clipă, m-a ridicat, lăsându-mă cu labelle suspendate în aer, fără niciun sprijin. Nu am avut timp să reacționez, iar în poziția aceea vulnerabilă, nu am putut face absolut nimic, nici să mușc, nici să zgârii, nici să mârâi.

Am fost dus într-un loc, ce mie mi se părea a fi o altă cușcă, mult mai mare, singurul avantaj fiind că sub picioare nu mai simțeam ceva tare și necunoscut, ci pământ familiar. Deasupra nu exista tavan, ci vedeam cerul, doar că pereții, alcătuiți din gratii, erau foarte, foarte înalți și doar pasăre să fi fost, aș fi reușit să trec pe deasupra lor.

Deodată, undeva în dreapta mea, s-a deschis o ușă pe care la început n-o observasem. Înăuntru au pătruns cinci lei: doi adulți și trei pui. M-am retras înfricoșat într-un colț, dar cei cinci, fără a-mi arunca nicio privire, m-au ignorat și, alene s-au îndreptat spre mijlocul cuștii.

Poc! s-a auzit deodată. Speriat, am întors privirea spre locul de unde venea sunetul. Am văzut ochii răi ai omului ce mă adusese acolo. Ținea în mână un obiect neobișnuit: un băț scurt, ca cele cu care mă jucam eu de obicei în ierburi, dar care

se prelungea cu ceva lung, care făcuse zgomotul acela teribil de mai devreme, în clipa când îl lovise de pământ. În aceeași zi, am aflat că aceea era o armă redutabilă, numită bici și i-am simțit puterea pe propria-mi piele.

Poc! s-a auzit din nou și ceva parcă a străbătut ca un curent aerul.

– Hop! a răsunat o voce puternică și, spre mirarea mea, la această comandă, cei cinci lei, cumiți, s-au urcat, dintr-un salt, pe niște suporturi parcă special pregătite pentru ei. I-am privit uimit. Nu pricepeam. Cum să faci ceva ce nu-ți dorești?! De ce nu refuzau? De ce nu loveau cu laba, de ce nu mușcau omul cu colții lor puternici? Doar erau de zece ori mai puternici ca el. Atunci, m-am uitat cu atenție, încercând să mă lămuresc. În mod straniu și de neînțeles pentru mine, aveau cu toții o privire tristă și resemnată. Cei trei pui nu păreau deloc veseli și dornici de joacă. Cei doi adulți erau mai degrabă înfricoșați de biciul care făcea un zgomot îngrozitor. Nicio lucire nu se întrezărea în ochii lor. Nicio îndrăzneală.

Deodată, omul cu privire rea s-a întors către mine. M-am ghemuit tulburat. S-a apropiat cu pas sigur și, aplecându-se rapid, m-a ridicat din nou de ceafă. Am început să mă zbat disperat, dar strânsoarea omului nu a contenit. Într-o clipă, m-a pus pe unul dintre acele suporturi pe care stăteau cumiți, parcă încremeniți în așteptare, ceilalți lei. Apoi s-a auzit: Poc! și biciul s-a pus în mișcare.

– Jos! a răsunat poruncitoare vocea.

Imediat, cei cinci au făcut un salt și au coborât. Eu am rămas nemișcat.

– Jos! am auzit din nou. Și biciul a șfichiuit aerul cu răutate. Omul s-a apropiat de mine amenințător. Am mârâit gros și mi-am dezvelit colții. Când a întins mâna, probabil să

mă apuce din nou de ceafă, m-am repezit fulgerător și l-am mușcat cu putere, făcând să curgă sânge.

– Fiară! a răcnit el și, în aceeași clipă, a trosnit biciul, care s-a abătut asupra mea.

O durere, cum nu mai simțisem niciodată, mi-a străbătut trupul. Mii de ace grozav de dureroase păreau că îmi intraseră în piele și simțeam pe spate o arsură vie.

– Lasă că te învăț eu minte! a strigat din nou la mine omul. Ai să afli tu curând cine e aici stăpânul!

Cei cinci lei priveau scena cu o privire care spunea multe. Un amestec de teamă, umilință, supunere, dar, în același timp, ură, se citea pe chipurile lor. Cei trei pui poate nu înțelegeau prea multe și, supuși terorii acelei ființe feroce, erau acum docili, însă cei doi adulți, fuseseră doar supuși, nu învinși și oricând s- ar fi năpustit asupra omului, cu sălbăticie, dacă i-ar fi simțit o slăbiciune cât de mică.

M-am retras, cu spatele, într-un colț mârâind. Aveam să îl mușc din nou pe cel ce mă lovise, dacă voia să se apropie de mine. Omul însă nu mi-a aruncat nicio privire. S-a apropiat de cei cinci și din nou le-a cerut, șfichiuind aerul cu biciul, să execute toate comenzile sale. Priveam cu durere cum frații mei păreau jucării în mâna celui care, nepăsător, îi silea să facă lucruri de neimaginat în lumea animalelor.

Ce fel de ființe sunt acestea cărora li se spune oameni? De ce se poartă așa cu noi, cei ce nu le-am făcut niciun rău? Cu ce drept ne provoacă suferințe? Așa va fi viața mea de-acum înainte? mă întrebam înfricoșat.

Ghemuit, din colțul unde mă retrăsesem, am urmărit, ore în șir, ceea ce executau cei cinci lei. Mă rodea, din ce în ce mai tare, aceeași durere, ce nu-mi dădea pace de două zile: mi-era teribil de foame.

La un moment dat, omul s-a oprit. A ridicat o ușă de grilaj și, prin același tunel prin care veniseră, cei doi adulți și cei trei pui, au plecat, lăsându-mă singur.

În câteva clipe, a apărut tovarășul lui, pe care îl cunoscusem în ziua precedentă. S-a apropiat și a întins mâna spre mine. Nu m-am retras și n-am mârâit, căci el nu se purtase rău cu mine. Părea că nu dorește să mă rănească. În plus, un miros familiar mi-a gădilat plăcut nările. Lăsând la o parte orice prudență, am mușcat cu poftă, fără să mă gândesc prea mult și am înfulecat rapid bucata de carne primită. Imediat, în mâna aceea întinsă a apărut o altă bucată, care emana un miros irezistibil. Am înghițit-o și pe aceea. Am primit încă una și încă una, până ce, curând, m-am săturat.

Am simțit pe cap o mângâiere. Altfel decât cea a mamei. Primul impuls a fost să mă retrag și să mârâi. Dar mâna omului care mă mângâia încetișor, nu-mi făcea nimic rău. Durerea de mai devreme, arsura biciului dispărea treptat. Furnicături plăcute îmi străbăteau corpul. Din gât, fără să vreau, mi-a pornit un sunet rostogolit, ca un mârâit continuu, diferit însă de o amenințare. Nici eu nu știam ce reprezintă, căci nu mai avusesem prilejul să trăiesc o asemenea experiență.

– Jim, privește! s-a adresat omul de lângă mine tovarășului său. Tot ce îi trebuie, ca să te asculte, sunt puțină mâncare, atenție și mângâiere. Cu biciul nu vei reuși să faci nimic!

– Nu-mi spune tu mie cum să procedez, John! se răsti celălalt. Dresez lei de zece ani și nu am dat greș niciodată. Cu ei trebuie să folosești forța. Aceste fiare te vor sfâșia într-o clipă, dacă te simt slab. Doar știi asta foarte bine!

– Acest leu e altfel decât cei de până acum. N-ai văzut că degeaba îl bați? Nu va face nimic din ceea ce îi spui, dacă nu îi câștigi încrederea. E singur, departe de familie, speriat și are nevoie de cineva de care să se apropie. Îți trebuie puțină răbdare și, după ce îl supui, oferindu-i hrană, poți face cu el ce dorești.

Ce știam eu despre supunere? Ce știam eu despre relația animalelor cu oamenii, despre vicleșugurile meșteșugite ale acestora, despre rațiune?!

– Puțin îmi pasă de răbdare și hrană și încredere! rosti omul cu privire rea. Leul ăsta trebuie dresat, ca toți ceilalți. Am dat braconierilor o grămadă de bani ca să îl prindă, iar eu trebuie să îi recuperez, în cel mai scurt timp, ai înțeles? Ori eu cu biciul, ori tu cu metodele tale, pentru mine nu contează! În două luni, trebuie să intre în arenă lângă ceilalți cinci. Publicul care vine la circ nu vrea să știe cum dresăm animalele. E interesat doar să le vadă executând, supuse, comenzi. Iar pe mine mă interesează doar să câștig bani!

Nu înțelegeam mare lucru din vorbele celor doi. Știam însă că viața mea se schimbase și că traiul îndestulat din mijlocul familiei dispăruse. Simțeam o teamă surdă, neînțeleasă și o durere vie, care nu fusese potolită cu hrana de mai devreme. Nu-mi mai era foame, dar îmi era teribil de rău: singur, speriat, într-o lume străină, departe de mama, departe de întreaga familie.

Eram hotărât să nu accept niciodată poruncile omului care mă lovise cu atâta brutalitate. Mai bine muream de foame, știind sigur că nu avea să-mi dea de mâncare decât dacă executam comenzile, mai bine urlam de durere când avea să mă lovească din nou, dar nu aveam să-l ascult niciodată.

Am adormit cu greu în acea seară, luând această hotărâre eroică și doar oboseala teribilă a fost cea care m-a doborât și m-a făcut să rămân prins în mrejele somnului până dimineață.

„Ce vis straniu am avut!”, mi-am spus eu, a doua zi devreme, când m-am trezit. „Se făcea că eram departe, departe de casă, de mama, de tata, de surorile mele și.....” Deodată am încetat să mai vorbesc în gând cu mine însumi, căci am privit în jur și – ce oroare! – am constatat că, ceea ce credeam că este vis, era realitatea. Chiar eram departe, departe de casă și de toți ai mei și nimic din locul unde mă aflam nu îmi era familiar. Abia atunci am observat, la o oarecare distanță de cușca mea, plasată într-un loc vizibil, o placă uriașă, pe care apărea un om cu un nas foarte rotund și foarte roșu, alături de un altul, care ținea în mână arma aceea teribilă numită bici și privea, cu superioritate, la câțiva lei și elefanți. Deasupra lor, scria cu litere mari, roșii: CIRCUL ALBERT. „Ce-o fi însemnând asta?” m-am minunat eu. Mama nu-mi spusese nimic despre niciun Albert și despre niciun circ. Ce n-aș fi dat să nu le fi descoperit niciodată!

Deodată, am auzit o voce familiară și, în fața mea, a apărut omul care se purtase frumos cu mine cu o zi înainte. A deschis ușa cuștii și a întins mâna, în care se afla puțină carne, spre mine, cu prudență. La fel de prudent și eu, am mirosit bucata de carne și, văzând că nu e niciun pericol, am apucat-o și apoi am înfulecat-o în grabă, căci îmi era o foame teribilă. A urmat o alta și o alta. La un moment dat, omul mi-a pus ceva în jurul gâtului și, până să mă dezmeticesc, mă trăgea după el, în afara cuștii. Nu m-am împotrivit, căci am înțeles că nu are de gând să-mi facă niciun rău, așa că l-am urmat. M-a dus în același spațiu unde, cu o zi înainte, îi văzusem pe cei cinci lei. Acum nu erau acolo.

De undeva, de după o cutie, a luat două vase și a venit spre mine cu ele. Unul era plin cu carne, iar celălalt, plin cu apă. M-am repezit cu lăcomie, dar omul le-a pus pe unul dintre suporturile acelea mari, pe care îi văzusem stând cu o zi în urmă, pe cei cinci confrăți ai mei. N-am ezitat să sar spre ele, căci mi-era și foame și sete.

– Hop! am auzit eu, în timp ce eram în aer.

Am înghițit câteva bucăți de carne, dintr-un castron, dar, nu am reușit să mănânc prea mult, căci omul a luat vasul și apoi l-a pus la baza suportului.

– Jos! s- a auzit din nou vocea lui, în timp ce eu, cu o săritură, ajugeam lângă vasul cu mâncare.

– Hop! a rostit el, în timp ce eu din nou săream după mâncare, pe suportul unde acesta o pusese.

Și scena s-a repetat de câteva ori, până când omul m-a lăsat, în sfârșit, să mănânc în voie.

– Jos! a zis omul și mi-a făcut semn să cobor.

Mașinal, fără să ezit, având proaspăt în minte vocea lui răsunătoare și exercițiile de mai devreme, am coborât.

– Bravo! am auzit imediat și am primit multe mângâieri, alături de o ultimă bucată de carne, chiar din mâna lui.

Mare lucru nu înțelegeam din toate aceste evenimente. Mă bucuram însă că omul cu privire rea nu venise întreaga zi și că omul cel bun – cel care mă hrănea – mă salvase de la loviturile cumplite cu biciul pe care le promisem, cu o zi înainte, de la celălalt.

Am adormit repede în seara aceea, obosit de efort, tulburat de lucrurile noi, de încercarea de a mă adapta noului loc unde mă aflam și comportamentului ființelor care îl populau. Ultimele gânduri însă, înainte de a adormi, s-au îndreptat tot spre casă, spre mama – care, desigur, mă aștepta

îngrijorată –, spre locurile pe care, poate, nu aveam să le mai văd vreodată.

De dimineață, m- am trezit cu aceeași durere surdă ca și în zilele precedente, dar nu datorată foamei – căci mâncasem cu o zi înainte – ci dorului de locurile dragi, de mama, de tata și de surorile mele. Oare ce făceau ei chiar în clipa aceea? Mă mai căutau? Mama era la fel de îngrijorată? Mai aveau vreo speranță că mă voi reîntoarce?

Eram trist, așa cum triste erau toate animalele din jur, pe care le vedeam închise în cuști. Abia acum îmi dădeam seama ce multe sunt și cât de variate: zebre, lei, elefanți, maimuțe, precum și multe alte specii pe care nu le mai văzusem până atunci. Toate împărțăseu aceeași soartă cu a mea, toate erau condamnate să stea în locurile acelea strâmte, departe de familia în care se născuseră. Probabil fiecare dintre ele fusese prinsă cu ajutorul vreunei capcane sau cu înțepătura aceea în picior, cu care fusesem prins și eu. Cine știe cât de îngrijorate erau familiile lor, văzând că nu s-au întors acasă! Cine știe de cât timp zăceau aceste animale în cuștile acelea strâmte! Câte nopți nu vărsaseră lacrimi amare de suferință și durere! Oare aceeași soartă urma să o am și eu? Acolo aveam să rămân pentru tot restul vieții mele?

Nu am avut timp să-mi plâng prea mult nefericirea, căci omul care se purtase frumos cu mine în ziua precedentă, a apărut în dreptul cuștii mele. Aceeași scenă s-a derulat din nou: carnea primită din mână, acel ceva ce mi-a fost pus în jurul gâtului, drumul până la cușca mare cu gratii înalte.

– Hop! și m-am urcat pe suportul pregătit, pentru a mânca din vasul cu carne.

– Jos! și am coborât, ca să continui să mănânc din vasul pe care el îl mutase pe pământ.

– Hop! și iarăși am urcat.

– Jos! a zis el, în timp ce coboram pentru a mânca mai departe.

De fiecare dată, îmi însoțea vorbele cu gesturi, care arătau cum trebuie să urc sau să cobor. Nu era nimic greu în ceea ce făceam și, în plus, la sfârșitul acestor exerciții, omul mă recompensa cu mângâieri și cu o ultimă bucată de carne.

– Așaaa, bravo! îmi zicea el mulțumit, de fiecare dată când terminam cu bine tot ceea ce îmi cerea el să fac.

În câteva săptămâni, am învățat perfect comenzile și, curând, nu a mai fost nevoie de cuvinte, căci prin gesturi înțelegeam mecanismul care îmi aducea hrană și mângâieri.

Cumva, nici eu nu știu cum, nici eu nu știu de ce, așteptam cu nerăbdare momentul când omul cu voce blândă apărea dimineața la cușca mea. Nu mă bucuram doar de carnea pe care urma să o primesc, ci, în mod ciudat, și de prezența acelei ființe. Poate pentru că, departe fiind de mama, de întreaga familie, simțeam o nevoie acută să mă aflu aproape de cineva. Poate pentru că îmi lipseau teribil mângâierile ei și mă obișnuisem cu cele ale aceluia om. Nu știu. Cert este că dimineața era cel mai frumos moment al zilei – dacă se putea numi ceva frumos, în mediul acela ostil și necunoscut.

Noaptea nu prea mă odihneam, căci auzeam prea multe zgomote, de la toate animalele ce mă înconjurau. În plus, îmi lipseau teribil, nu numai părinții și surorile, ci și sunetele câmpiei, atât de cunoscute. Îmi lipseau Africa și Serengeti – căminul meu de neînlocuit.

Într-o zi, l-am văzut cu spaimă, sosind la cușca mea, pe omul cu privire rea. Din fericire era însoțit de protectorul meu. Am fost dus la locul unde făceam exercițiile obișnuite și totul s-a derulat firesc, ca în orice altă zi.

– Hop! Jos! am auzit de câteva ori și apoi, prin gesturi, cu blândețe, cel ce mă învățase aceste lucruri, mi-a indicat să urc și să cobor, părând bucuros că eu execut comenzile imediat.

– Ce e asta, John? s- a răstit omul acela la el.

– Ce vrei să spui, Jim?

– Ce vreau să spun? a rostit acesta pe un ton ridicat. Tu îți imaginezi că aici este orfelinat de animale? Pe care le mângâiem și le ocrotim? Și cărora le dăm mâncare ca să stea degeaba?

– Să stea degeaba? Nu stă nimeni degeaba! Puiul ăsta a învățat în câteva săptămâni ceea ce alții nu au reușit în luni întregi. Nu vezi cât a progresat?

– Pfui! făcu celălalt disprețuitor. Progresat?! Tu numești asta progresat?!...Ți-am mai spus că am dat bani mulți braconierilor să mi-l aducă. Trebuie să-mi recuperez acești bani urgent! Nu am timp de pierdut! Iar directorul cercului, dacă află că nu l-am cumpărat legal și că actele sunt false, va avea ceva de spus în privința asta.

– Te temi să nu fii dat afară? întrebă John, nu fără o urmă de ironie în glas.

– Să nu îndrăznești! rosti Jim, amenințător. Știi bine ce se va întâmpla cu familia ta, dacă ai de gând să anunți pe cineva, despre cum am făcut rost de ultimele animale pentru acest circ!

– Da, știu, John, dar îți promit că asta nu va mai dura. Voi găsi metoda potrivită să te denunț și, atunci vei suporta consecințele. Familia mea va fi în siguranță, iar tu nu te vei mai folosi de braconieri, ca să aduci animale și nici nu le vei mai chinui.

– Ha, ha, ha! am auzit eu, deodată, în mijlocul conversației, din care nu înțelesesem mare lucru. Te crezi deștept! Niciodată nu voi putea fi prins! N-ai dovezi și oricum ți- e prea teamă ca să faci ceva! Dar, n-am venit aici să discutăm despre mine, ci despre leul ăsta care îmi va aduce mulți bani. Te-am lăsat prea mult timp să-l dresezi și rezultatele nu se văd ! Până acum trebuia învățat deja să sară prin cercurile de foc!

La auzul cuvântului „foc”, blana mi s-a zbârlit și m-am ghemuit de spaimă, având încă proaspătă în minte grozava întâmplare pe care o trăisem nu demult.

– Ia te uită! Nu-i place focul! a răs omul cu voce rea. Hm, pisicuței nu-i place focul! a răs el din nou, în timp ce s-a apropiat de mine.

M-am retras instinctiv, mi-am dezvelit colții și am mârâit amenințător. Omul a sărit ca ars, cu o privire tulbure, un amestec de spaimă și ură, imposibil de descris.

– Înapoi, fiară! a urlat el, ca scos din minți. Biciul! Unde mi-e biciul? Dacă l-aș fi avut cu mine, te învățam eu minte!

– Mda, biciul! rosti încet John.

– Ai spus ceva?

– Nu, n-am spus nimic! zise el cu amărăciune. Dar voi spune autorităților în curând! șopti el ca pentru sine.

– Atunci treci la treabă! Ai cinci săptămâni să-l faci să sară prin cercuri.

– Jim, e imposibil! Nimeni nu poate să facă asta într-un timp atât de scurt! Nu l-am învățat încă! Nu știe să sară de pe un suport pe altul, nici prin cercuri goale, darămite prin cercuri cu foc!

– Cinci săptămâni! Altfel, ai să-ți cauți un alt loc de muncă!

În timp ce omul se depărtă, John veni lângă mine, își lipi capul de al meu și, privindu-mă în ochi, zise oftând:

– Ce ne facem noi, băiete? Ce ne facem? Cum să te învăț să faci atâtea lucruri, în așa de puțin timp, cât am la dispoziție?

Instinctiv, aproape fără să-mi dau seama, l-am lins pe mâna cu care mă mângâia și am mârâit ușor. Surprins, John s-a uitat la mine și a rostit:

– Tu chiar înțelegi că mă aflu într-o încurcătură, nu, băiete? Și precis o să faci ceva ca să scăpăm amândoi cu bine din asta! Ai învățat foarte repede până acum tot ceea ce a fost nevoie și sigur vei face așa și în continuare! Hai, să începem să lucrăm chiar de azi, căci nu avem prea mult timp la dispoziție!

În ziua aceea, am făcut un lucru nou: am sărit de pe un suport pe altul, fără să am vreo problemă cu înălțimea, fără să mă tem. Am făcut-o, aș putea spune, chiar cu grația caracteristică nouă, felinelor. Am văzut un zâmbet pe fața lui John și am știut astfel că totul e bine. Apoi m-a mângâiat, m-a bătut ușor pe spate, după ce mi-a dat să mănânc. Era de la sine înțeles că, având atâta încredere în el, aveam să învăț, în zilele următoare, multe alte lucruri noi. Mă temeam însă teribil de cercurile cu foc, despre care vorbise Jim. Nu știam cum arată acestea, dar îmi puteam imagina tot ceea ce era mai rău. Mă gândeam cu groază la clipele când le voi vedea și voi fi nevoit să sar prin ele. Mă bazam însă pe bunătatea celui ce se purtase atât de frumos cu mine și mă gândeam că va găsi el o soluție la această problemă, așa cum găsise și la altele, în diferite împrejurări.

Ceea ce s-a și întâmplat, pentru că, a doua zi de dimineață, după ce John m-a hrănit, m-a dus, așa cum o făcuse zilnic în ultimele săptămâni, în cușca uriașă – cum o numeam eu, fără să știu că, de fapt, aceea era arena circului. Acolo,

surpriză! Așezați pe suporturile pe care și eu exersasem timp de atâtea săptămâni, așteptau cuminți cei cinci lei, pe care îi cunoscusem în prima zi a captivității mele. Părea că nu mai aveau acea privire pe care o remarcasem inițial. De altfel, nici nu mai aveau de ce, căci Jim, omul cu biciul, nu era acolo, ca să îi amenințe. Știam că John nu va striga, nu-i va bate, nu-i va obliga să facă lucruri împotriva voinței lor, nu-i va umili.

Într-adevăr, acesta s-a apropiat de ei fără teamă, dar și fără să pară că vrea să-i domine prin violență. Spre surprinderea mea, după ce fiecare dintre cei cinci a primit câte o bucată de carne, John i-a mângâiat îndelung și cu multă blândețe.

Cei trei adulți păreau puțin mai reticenți, iar rezerva lor era ușor de înțeles, căci fuseseră probabil agresați multă vreme de către Jim. Cei doi pui, care probabil intraseră în trecut doar de câteva ori cu Jim, se adaptaseră mult mai ușor acum și erau foarte relaxați alături de John. Își cuibăreau capul în palmele lui sau îl frecau de gâtul lui, țopăiau și se bucurau în mod evident de prezența acestuia.

Am înțeles atunci că, în acele ultime luni, în care John lucra cu mine dimineața, lucra și cu ei, dar probabil după amiaza. Acesta era motivul pentru care nu îi reîntâlnisem până atunci. Mă întrebam oare cum îl convinsese John pe Jim să-i cedeze leii și să-l lase pe el să-i învețe pe aceștia comenzile. Probabil că era supraaglomerat cu alte lucruri și nu avea timpul necesar sau probabil John își luase angajamentul că dresajul leilor va dura mult mai puțin decât dacă aceștia ar fi lucrat Jim și astfel profitul – singurul lucru care conta pentru acest om – va fi mult mai mare.

John nu a început imediat exercițiile cu mine, ci m-a lăsat să privesc ceea ce făcea cu cei cinci lei. Mai întâi, le-a

cerut, cu o voce blândă, dar fermă, să urce și să coboare de pe suporturi, așa cum îmi ceruse și mie în ultimele luni.

– Hop! și imediat leii s-au urcat pe suporturi.

– Jos! și aceștia au coborât.

Pentru niciunul dintre ei nu a fost nicio problemă. Apoi, John a adus niște cercuri mari pe care le-a așezat pe niște stâlpi. Nu mai văzusem niciodată așa ceva.

– Hop! am auzit din nou vocea lui, dar, de data aceasta, cei trei masculi, pe rând, au sărit prin câte un cerc. Puii, deși mult mai mari decât mine ca vârstă, au fost mai timizi la început, dar apoi au sărit și ei, nu fără o oarecare firească ezitare.

Mi-am dat seama că toate aceste demonstrații erau pentru mine, ca eu să pot înțelege cu ușurință ce mi se cere în continuare să fac și să observ, la confrății mei, cum se procedează.

– Haide, prietene, vino! m-a chemat John. Când m-am apropiat, mi-a aruncat o bucată de carne printr-unul dintre cercurile din fața mea, însoțindu-și gestul de o mișcare a mâinii, prin care îmi indica să sar.

Am ezitat. Acest exercițiu nu prea mă atrăgea.

– Hop! l-am auzit eu din nou. Totul e în regulă! Nu te teme! Nu ți se întâmplă nimic rău! a mai zis el.

Am avut o ultimă ezitare. Privind însă în ochii omului și văzând numai blândețe, mi-am pus toată încrederea în știința lui și am sărit.

– Bravo! Așaaa! Grozav! a zis John, mângâindu-mă îndelung. Niciun alt pui nu a mai sărit până acum prin cercuri, la o vârstă atât de fragedă, ca tine! Bravo!

Am fost cuprins de un sentiment de mândrie. Mi-am dat seama că, deși eram în captivitate, departe de ai mei, de

locurile dragi, iată că puteam să fac și singur lucruri, fără ajutorul adulților.

Din păcate însă, știam că doar până aici îmi puteam împinge limitele. Prin cercuri simple sărisem azi, dar prin cercuri cu foc n-aș fi putut niciodată. Imaginea incendiului din savană nu mă părăsise încă și nici nu cred că urma să mă părăsească prea curând. Și-atunci, dacă nu săream prin acele flăcări, ce avea oare să se întâmple cu mine? Jim avea să vină și să folosească biciul ca să mă convingă?! Sau poate că John avea să găsească o soluție? El mă înțelegea și nu-mi făcuse niciun rău. Sigur avea să mă ajute într-un fel sau altul!

Nici nu știam eu în acel moment cât de aproape de adevăr eram.

CAPITOLUL AL IX-LEA

LIBERTATEA

În seara aceea, s-a petrecut ceva neobișnuit. Am primit de mâncare înainte să se facă întuneric. Dar John nu mi-a zis: „La revedere, băiete! Pe mâine dimineată!”, așa cum o făcea de obicei. M-am mirat, dar mi-am zis că poate a uitat, fiind grăbit sau având probleme dificile de rezolvat. M-am pomenit însă cu el, înapoi în cușca mea, mult mai târziu, când era întuneric. Nu dormeam, atunci când a intrat. Priveam cerul cu stele, care- mi amintea atât de mult de câmpia Serengeti. Era același, doar că eu nu mă aflam acolo unde-mi doream fierbinte să fiu.

– Băiete, a zis John, apropiindu-se. E timpul să pleci. Ai îndurat destul captivitatea. Nu știu cum altfel să fac să-ți fie bine. Nu ai putea niciodată să sari prin cercurile cu flăcări, căci am văzut groaza din privirea ta, când am vorbit despre asta cu Jim. El e un om rău și nu ar pregeta să folosească biciul, atunci când ar vedea că nu execuți comenzile. Nu vreau ca asta să se mai întâmple. Oricum de mâine plec și eu din locul ăsta și îl voi denunța pe Jim autorităților. Trebuia să o fac cu mult timp în urmă, dar m-am temut pentru viața familiei mele. Acum, însă, știu cum să procedez și nu-mi mai este frică, căci am găsit o soluție. Iar ție îți voi reda libertatea. Știu că e riscant, dar mă bazez pe faptul că te vei descurca să pleci departe de locul acesta și că nu vei fi prins.

Nu-mi venea să cred că ceea ce aud e adevărat. Oare visam? Am simțit mângâieri pe cap și o ultimă îmbrățișare, pe care John a prelungit-o, ca și când ar fi știut că nu avea să mă revadă niciodată.

– Băiete, du-te cu bine și să ai grijă! au fost ultimele sale cuvinte.

Ieșind din cușcă, John s-a mai întors o dată spre mine. Apoi, cu pași repezi, s-a îndepărtat, pierzându-se în noapte.

Uimirea nu m-a părăsit minute în șir. Parcă nu înțelegeam ce voise să-mi spună. „Iar ție îți voi reda libertatea!” Ce însemna asta? Cum puteam să fiu liber? Deodată, privirea mi-a căzut pe ușa de fier a cuștii. Un fior m-a cuprins. Ușa nu avea lacăt, ca în alte nopți, ba mai mult decât atât, era larg deschisă....

Am făcut cu teamă primul pas, dar nu am pus piciorul pe pământ, ci am rămas cu laba suspendată în aer. Am stat așa, câteva secunde, fără să mă mișc. Am privit în jur. Nimeni. Am decis să pun piciorul pe pământ. Fie ce-o fi! Nimic rău nu s-a întâmplat. Am mai făcut un pas. Și încă unul. Am privit în jur. În cuștile de fier, toate animalele dormeau. Încotro e oare ieșirea? Am zărit, departe, ceva ce părea a fi o poartă. Am început să alerg înspre ea cu disperare. Până acolo, mi s-a părut că au trecut ani, nu secunde. Aproape că nu mai puteam răsufla de emoție. Aveam vreo șansă să scap din închisoare? Și dacă scăpam, încotro aveam să mă îndrept?

În dreptul porții, am încremenit. Bineînțeles că avea un lacăt mare. Să mă dau acum bătut?! Nici gând. Dar cum să ies? Am privit cu atenție poarta și gardul de fier din stânga și dreapta ei. Într-un loc, parcă gratiile erau puțin mai depărtate una de cealaltă, decât restul. Am încercat să-mi introduc capul printre ele, dar n-am reușit. Am încercat și a doua oară, dar tot nu am izbutit. Acum însă, puterile mi se înzeceau, căci eram prea aproape de libertate ca să renunț. Chiar de-ar fi fost să rod până dimineață gratiile și tot nu abandonam. La fiecare nouă încercare, simțeam o nouă durere, căci capul se

încăpățâna să nu încapă printre gratii decât parțial. Treptat însă, am înțeles că voi izbuti și, după multe, multe eșecuri, în sfârșit, capul a reușit să treacă printre cele două bare. Apoi, mi-a încăput și corpul și, în câteva secunde, am trecut dincolo de poartă.

Am trăit nu doar clipa unui triumf nemaîntâlnit, ci și sentimentul că am scăpat din cea mai mare încercare a vieții mele. Cum puteam să știu câte altele urmau să apară, până să ajung în sfârșit acasă?!

Am luat-o apoi la goană, năuc, dar radiind de fericire. Încotro mă îndreptam? Ce căutam? Nu știu, dar simțeam că trebuie să fug de-acolo, oriunde. Cât mai departe. Am adulmecat mirosurile din jurul meu. Cele mai multe îmi erau necunoscute. Unul semăna cu cel de-acasă și mi-am dat seama că în apropiere se găsea o apă. M-am lăsat condus de instinctul care îmi spunea să mă depărtez de locurile aglomerate, pline de acele ființe pe care învățasem să le numesc oameni. Așa că am început să alerg către locul dinspre care venea mirosul cunoscut, încercând să fac cât mai puțin zgomot cu putință și ascunzându-mă, ca să nu fiu zărit, de câte ori aveam prilejul să întâlnesc tufișuri în calea mea.

În sfârșit, la câțiva metri în față, am zărit lucirea apei. Odată ajuns însă, entuziasmul mi-a pierit brusc. „Și ce aveam eu să fac aici?” m-am întrebat, simțind cum urcă în mine un ghem dureros. Am privit totuși în jur. În curând, avea să se lumineze și riscam să fiu zărit. Unde să mă ascund? Pe apă, aproape de mal, pluteau niște cutii foarte mari și ciudate, cum nu mai văzusem niciodată. Am hotărât ca deocamdată să mă strecur acolo și abia apoi să găsesc soluții pentru rezolvarea problemelor mele. Zis și făcut! Cu greu am reușit să mă cațăr într-una dintre aceste stranii cutii – pe care nu mai târziu de

două zile aveam să învăț să le numesc bărci – și, odată ajuns înăuntru, am încercat să îmi găsesc un loc cât mai ferit. Norocul a făcut să dau peste mai multe lăzi, așezate una peste alta, pline cu felurite lucruri, cărora nu am reușit să le descifrez forma. Erau acoperite cu niște pânze mari, dar, am putut urca într-una dintre ele și, odată ajuns acolo, am răsuflat ușurat. Era întuneric, cald și bine și mă simțeam, în sfârșit, în siguranță. O oboseală cumplită însă a pus stăpânire pe trupul meu și, zdrobit de emoțiile și agitația nopții, am adormit, aproape fără să-mi dau seama.

Nu știu cât timp a durat somnul meu, dar, m-am trezit într-o forfotă grozavă. Auzeam tot felul de pași, de voci, de zgomote nedesluite. N-am îndrăznit să fac nicio mișcare, de teamă să nu fiu găsit și dus înapoi la locul de unde de-abia reușisem să scap. Am simțit o zguduitură și imediat mi-am dat seama că lada în care mă aflam a fost ridicată. Multă vreme am avut senzația că plutesc – ceea ce nu era chiar departe de adevăr – că urc și cobor. (Ceea ce nu știam era că, oamenii care cărau lăzile, urcau și coborau pe niște platforme, pe care așezau aceste lăzi, una peste alta.) Apoi lada, cu mine cu tot, a fost lăsată la sol și vocile pe care le auzisem anterior s-au îndepărtat. Am rămas în continuare ghemuit. Unde fusesem dus oare?!

Răspunsul avea să vină câteva minute mai târziu, odată cu o nouă zguduitură, dar, de data aceasta nu doar a cutiei în care mă aflam, ci a întregii grămezi în mijlocul căreia fusesem pus de către acei oameni. Un șuierat incredibil de puternic s-a auzit și am avut senzația că mă desprind de pământ și cumva alunec, cu tot cu locul unde mă aflu. (Nu eram deloc departe de adevăr, căci, la acel moment nu aveam cum să știu că toate lăzile, împreună cu cea în care mă aflam, fuseseră transportate

pe un vapor, care tocmai plecase din portul unde fusese ancorat, din orașul de la al cărui circ reușisem să evadez). Era oricum prea târziu să mai încerc să ies din ladă, așa că m-am lăsat în voia sortii și, curând, am adormit.

M-am trezit înspăimântat de vacarmul pe care, prin pereții lăzii, îl auzeam de undeva, nu de foarte departe. Voci nelămurite și tot felul de sunete cu totul noi mi-au reținut atenția. Îmi dădeam seama că sunt în mijlocul unor oameni – căci învățasem în scurt timp, în închisoarea mea de la circ, cum vorbesc acele ființe – dar nu știam amănunte despre locul în care mă aflam, împreună cu aceștia. Îmi era teribil de foame, așa că am hotărât să risc și să ies din cutie, pentru a găsi ceva de mâncare. Zis și făcut. Am dat la o parte cu capul pânza care acoperea lada și am ieșit cu grijă. Mă aflam într-un spațiu întunecat, destul de larg, cu foarte multe lăzi în jur. Din fericire, nu era niciun om prin preajmă.

Mai mult decât atât, simțeam un amestec foarte plăcut de mirosuri diverse, unele necunoscute, care îmi spuneau clar că acolo se află hrană. Am găsit imediat și sursa: niște cutii mari, rotunde, care emanau un iz familiar de carne. Nu știam cum să ajung la conținutul lor, cu siguranță gustos, dar m-am folosit de gheare și de colți și, cu chiu cu vai, am spart învelișul destul de dur și am lins, până la ultima picătură, tot ce se afla în interior. Am dat astfel gata vreo patru cutii și mi-am potolit setea cu apa pe care am găsit-o în niște vase mari. Hm! Nu mă descurcam prea rău!

Curiozitatea mea nativă, însă, mă îndemna să părăsesc locul acela întunecat și să explorez împrejurimile. N-o puteam face atâta timp cât se auzea continuu vacarmul ce-mi arăta clar că acolo se află oameni, dar, mai târziu, când zgomotele au încetat, am părăsit locul în care mă aflam, cercetând prudent

împrejurimile. Am zărit undeva o rază de lumină ce pătrundea în încăperea întunecoasă unde mă aflam, așa că m-am apropiat încet de ea, observând sursa de unde aceasta venea: un spațiu destul de îngust, de sub o ușă. Am împins încet și, spre mirarea mea, aceasta s-a deschis. Ce noroc! M-am trezit într-un loc, cu mult mai mare decât cel în care stătusem eu până atunci, plin cu tot felul de obiecte necunoscute și cu vase care degajau un puternic miros de mâncare. Am străbătut încăperea până la capătul unde se zărea lumină și care s-a dovedit a fi ușa deschisă, pe care am putut să ies. Spațiile pe care le-am străbătut în continuare au fost numeroase și, curând, am început să deslușesc voci, semn că trebuie să fiu prudent, căci în apropiere se află oameni.

Deodată, am simțit că, din neatenție, am izbit un obiect cu coada și am auzit un zgomot puternic, ca de vas spart. Speriat, am sărit într-o parte, m-am lovit de ceva și mi-am dat seama că acel ceva era o ființă, abia după ce strigătul acesteia, ascuțit, a lovit aerul:

– Ajutor, săriți, ajutor, un leu!

Am auzit un tropot grăbit, o învâlmășeală grozavă și voci nenumărate:

– Ce?!

– Un leu?

– Cum, un leu?

– Un leu pe vapor? E vorba de o glumă?

Și, imediat, la o distanță respectabilă de mine, s-au strâns nenumărați oameni.

– Hei, nu vedeți? Ne-ați băgat degeaba în sperieți! E doar un pui! Nu vă temeți! a spus cineva.

– Da, e chiar pui! am auzit o altă voce. De ce ne-ați panicat așa?

– Vă rog să vă retrageți în cabinele dumneavoastră, până ce vom rezolva această situație, rosti către cei adunați un om negricios la față, care părea că se află la conducere acolo.

– Atenție, vine căpitanul! Faceți loc pe punte! a zis cineva, în timp ce un om înalt, care impunea respect, s-a apropiat.

– Căpitane, ce facem cu puiul ăsta? i se adresă negriciosul.

– Îl trimitem în Africa, cu primul avion! La clasa I! se auzi o voce din mulțime.

Un hohot general de râs, de pe puntea vaporului, m-a făcut să mă simt umilit și rușinat, fără să am vreo vină.

– Roger, serios, ce vrei să facem cu el? am auzit eu o voce, când hohotele au încetat.

– De unde a venit? Și cine e responsabil că se află pe vaporul meu? întrebă supărat căpitanul.

– Nimeni nu știe, acum l-am descoperit și nu ne putem explica apariția lui aici.

– Așa ceva nu s-a întâmplat niciodată! Nu înțeleg.

– Căpitane, probabil că s-a ascuns în vreuna dintre lăzile noastre, cât timp acestea au fost pe barcă, iar când le-am adus în magazie, l-am transportat și pe el, fără să știm, zise negriciosul. Și totuși, ce facem cu el?

– Nu pot să țin animale pe vapor! E absurd, David! Ești secundul meu pe acest vas de peste zece ani și am luat mereu hotărâri grele împreună, am trecut prin multe, dar o asemenea situație nu am întâlnit niciodată! Nu îl putem păstra, ești și tu de acord, nu?!

– Da, evident! Mâine, când ancorăm, îl vom lăsa la mal. Nu e responsabilitatea noastră să avem în grijă un leu. Și-apoi, ca orice animal sălbatic, e extrem de periculos. Nu pot să-mi

asum o asemenea răspundere, cu peste cinci sute de oameni la bord.

– Căpitane, dacă îmi dai voie... s-a auzit o nouă voce, la auzul căreia am ridicat, intrigat, capul, căci era blândă și melodioasă.

– Doamnă McGillian! i se adresă reverențios căpitanul, unei ființe ce nu semăna prea tare cu cele pe care le cunoșteam deja.

Pe cap, aceasta avea părul altfel decât ceilalți oameni, mult mai lung, așa cum nu mai văzusem până atunci, trăsăturile feței erau foarte fine, mâinile la fel, iar vocea avea o sonoritate înaltă și, totuși, foarte plăcută.

Ceva mă atrăgea către acea ființă și mă făcea să cred că nu este capabilă să-mi facă niciun rău, ci, dimpotrivă, că dorește să mă ajute.

– Căpitane, locul acestui pui de leu nu este într-un port oarecare, de unde sigur va ajunge la o grădină zoologică. El aparține Africii și, de vreme ce noi, printr-o coincidență, chiar într-acolo ne îndreptăm, cred că e foarte potrivit să îl ducem la destinație.

– Glumiți, desigur, doamnă McGillian! răspunse căpitanul zâmbind. Până acolo mai sunt mii de kilometri și, după cum știți, călătoria noastră durează patru săptămâni. Nu am nici cea mai mică intenție de a avea grijă de o sălbăticiune atâta timp!

– Nici nu e nevoie. Această responsabilitate mi-o voi asuma eu! i se adresă calm cea căreia căpitanul îi spunea “doamnă”. Dumneavoastră nu va trebui să faceți nimic în privința asta, nici să aveți vreo grijă!

– Doamnă, cu tot respectul, uitați că eu sunt căpitanul și eu iau hotărârile pe acest vas! Animalul nu poate rămâne! Mâine, la prima oră, când.....

– Evident, voi plăti prețul integral al biletului pentru acest pui, ca pentru oricare alt călător și voi împărți cu el apartamentul meu, îl întrerupse cu blândețe doamna. Vă promit că nu vă va deranja cu nimic pe parcursul călătoriei, nici pe dumneavoastră, nici pe membrii echipajului sau pe pasageri. Poftim banii.

Căpitanul rămăsese cu gura căscată. După câteva secunde, revenindu-și din buimăceală, întinse automat mâna către bani, dar și-i retrase aproape imediat.

– Nu, nu pot, îmi pare rău, rosti el. Știți foarte bine, la fel ca mine, cât de severe sunt legile internaționale în privința transportului animalelor. Și apoi, acesta este un vas cu pasageri, iar pentru a avea animale la bord, am nevoie de peste zece aprobări, de la diferite organizații, din diferitele state pe teritoriul cărora ne deplasăm. De unde și când pot obține eu aceste.....

– Nicio grijă, îl întrerupse din nou doamna, nerăbdătoare. Aceste obligații îmi revin mie. În domeniul meu, cunosc toate legile și regulamentele de pe toate continentele, toate modalitățile de a face rost legal de absolut toate actele. Poimâine veți avea aprobările necesare. Acceptați?

– Vă asumați un risc, știți asta, nu? adăugă căpitanul, privind- o pătrunzător.

– Lucrez, ca cercetător, de peste treizeci de ani. Am stat, în tot acest timp, în preajma animalelor sălbatice, domnule. Și, niciodată nu am avut vreun incident. Știu ce fac și nu m-aș

pune pe mine sau pe cei din jur în primejdie dintr-un capriciu. Credeți-mă, de data aceasta, nu e chiar niciun risc.

– În regulă, doamnă, răspunderea e a dumneavoastră integral.

– Vă mulțumesc, căpitane. Acum, dacă îmi dați voie, voi lua puiul de pe punte, pentru a nu stânjeni activitatea de la bordul navei.

Doamna făcu un semn și doi oameni ridicară cutia în care, încremenit, ascultasem conversația anterioară – fără să înțeleg, evident, mare lucru din ea. Aveam sentimentul că, în sfârșit, lucruri bune mi se întâmplau, după o lungă perioadă de chin.

Am fost dus într-un loc cum nu mai văzusem, care semăna puțin cu cel de la circ, dar nu era înspăimântător ca acela. Părea o cușcă, dar mult, mult mai mare, cu pereții și tavanul opaci și fără gratii. Pe jos, acel ceva moale și plăcut la atingere, care, cu siguranță nu era iarbă, îmi dădea o senzație de liniște, pe care de multă vreme n-o mai trăisem. Înțelegeam, cumva, că acela avea să fie spațiul în care urma să îmi petrec următoarele săptămâni. Nu mă simțeam închis, căci nu se compara cu groaznicul loc de la circ și nici cu lada în care am supraviețuit acelor zile pe barcă. Știam că la capătul unei călătorii mai puțin plăcute, aveam să ajung acolo unde duceau toate drumurile din visele mele, pe continentul de care se amintea în conversația celor de pe vapor: Africa. Pentru mine, el echivala cu „acasă”.

Doamna a părăsit pentru puțin timp acel spațiu, căruia, am aflat, în zilele următoare, că îi dădea mai multe denumiri: „încăperi”, „camere” sau „apartament”. A revenit repede, ținând în mână un vas cu apă și unul cu mâncare. Nu aveam timp de precauții inutile. M-am apropiat și am mirosit ambele

vase, pe care doamna le-a așezat jos cu grijă. Simțeam că nu reprezintă un pericol sau o capcană și că nu trebuie să depind – ca la cercul de unde fugisem – de executarea unor comenzi, pentru a primi mâncare. Acele bucăți de carne, pe care le-am înghițit pe nerăsuflăte, mi s-au părut a fi cele mai gustoase din toată perioada de părăsire prin care am trecut. Îmi eram teribil de recunoscător acelei ființe, care mă salvase, cu siguranță, de la o nouă captivitate și care, mai mult decât atât, mă ducea acasă.

M-am întins apoi puțin pe acel ceva moale de pe jos, epuizat de emoțiile prin care trecusem întreaga zi. Ca de obicei, am adormit.

A fost un somn greu și, când m-am trezit, am zărit-o pe salvatoarea mea, la o mică distanță de mine.

– Ce faci, dragălașule? m-a întrebat ea binevoitoare, îndreptându-se spre mine.

Și, în același timp, fără nicio teamă, a întins blând mâna spre capul meu, mângâindu-mă, fapt ce mi-a făcut o plăcere extraordinară, căci îmi amintea de atingerea atât de caldă a mamei. M-a cuprins, în același timp, un dor nespuse de acasă și am simțit din nou, în stomac, durerea aceea surdă, care nu avea să treacă decât odată cu întoarcerea în sânul familiei.

M-am lipit instinctiv de acea ființă, care mă ocrotise și mă salvase. Ea m-a mângâiat din nou și, în acea clipă, am înțeles că oamenii nu sunt toți așa cum îmi credeam eu: răi și cruzi, ci că există printre ei și unii buni, care nu au intenția de a te răni, ci vor să te ajute. Aveam noroc că întâlnisem o astfel de persoană.

– Am să te numesc Swambe. Înseamnă, într-unul dintre dialectele africane, „lumina răsăritului”. Cred că ți se potrivește perfect.

Nu înțelegeam cu exactitate ce vrea să spună, dar îmi plăcea sonoritatea cuvântului „Swambe”, așa că am urmărit- o în continuare atent.

– Vrei să mergem la plimbare puțin? m-a întrebat doamna și mi-a legat ceva, în jurul gâtului, cu grijă și delicatețe. Apoi, încet, fără să se grăbească, m-a tras după ea, în timp ce se îndrepta spre un fel de poartă, care se numea, de fapt, ușă.

Pășeam cu prudență în urma ei și adulmecam în jur totul, căci nimic nu îmi era cunoscut.

Am trecut prin mai multe încăperi, unele luminate, altele cufundate în întuneric, prin locuri strâmte, în care nu m-am simțit chiar în siguranță, până când, la un moment dat, m-a izbit o răcoare neașteptată și am constatat că am ajuns afară. Eram pe ceea ce se chema puntea vasului și îmi plăcea nespus mirosul acela cu totul nou pentru mine. Deodată, când vasul s-a aplecat puțin, mi-au sărit pe față, în mod evident neplăcut, stropi de apă. M-am lins, să mă curăț și gustul sărat mi-a plăcut tare mult. Făcusem cunoștință cu oceanul.

Nu-l vedeam, căci era întuneric, dar îl simțeam. Mă înspăimânta, totodată, căci nouă, leilor, nu ne place să ne petrecem timpul în apă, mai ales dacă este adâncă. Și, în același timp, simțeam un sentiment nelămurit, de admirație și uimire, față de acele ființe care reușiseră să construiască un astfel de obiect mare, cu care să nu te scufunzi, ci care, dimpotrivă, să te mențină, fără probleme, la suprafață. Trebuie că puterile acestor oameni sunt uriașe, deși ei nu au colți și gheare, nici răget fioros, nici măcar o coamă cu care să impresioneze.

Plimbările mele cu doamna, seara, când nu era nimeni altcineva pe punte, au devenit parte din rutina zilei. Mă

impresiona grija pe care o avea față de mine, dar acest lucru, în același timp, îmi sporea durerea pe care o simțeam când mă gândeam la mama, la tata și surorile mele, la întreaga familie, la cât de departe sunt de ei. Auzeam foarte des cuvântul „Swambe” și, curând, am înțeles că era numele meu – cel puțin atâta timp cât doamna aceea avea să aibă grijă de mine.

Cât am stat pe ceea ce oamenii numeau vapor – neconținând să mă minunez în fiecare zi de modul în care acesta plutea pe apă, fără să se scufunde – nu mi-a lipsit nimic.

Prin bunăvoința doamnei, aveam hrană, apă din belșug, un adăpost, un loc comod de dormit. Seara, când știam că oamenii nu mai ies din cabinele lor, beneficiam mereu de câte o plimbare pe puntea vasului, care era, la acel moment, mereu pustie.

Săptămânile au trecut cu repeziciune și, într-una din zile, am văzut-o pe doamna mai agitată decât de obicei. După ce mai mulți oameni au venit să ia toate lăzile pe care le avea, doamna mi-a pus la gât cureaua, semn că sosise timpul pentru plimbarea de seară.

Dar, când am ieșit, am văzut că era ziuă, iar doamna nu s-a oprit cu mine pe puntea vasului, ci a mers mai departe. Abia atunci am observat că nu ne mai aflam în mijlocul oceanului, ci lângă o bucată de pământ, căci vasul se oprise. În chip uimitor pentru mine, am coborât. Nu-mi venea să cred că am simțit pământ sub picioare! Ce minunată senzație!

– Swambe, ai ajuns acasă! Aici e Africa! a rostit doamna încet către mine.

Acasă! Africa! Aceste două cuvinte magice mi-au provocat un fior de emoție. Oare aveam să-mi revăd părinții și întreaga familie?!... Era, posibil, să se întâmple, în sfârșit, tot

ceea ce sperasem, timp de atâtea luni?!

Drumul până la locul în care aveam să-mi petrec următoarele săptămâni, a fost făcut într-o cutie și mai ciudată decât aceea pe care oamenii o numeau vapor. Această cutie, în care încăpeau 3-4 oameni, aluneca pe pământ, cu ajutorul unor obiecte care se rostogoleau continuu și care, mai târziu, am aflat că se numeau roți. Ca să am loc suficient, am fost pus să stau într-un fel de ladă, care era legată de cutia aceea și în care am călătorit astfel destul de confortabil. Am mers întreaga zi, oprindu-ne doar pentru ca eu să beau apă și să mănânc, atunci când doamna își dădea seama că am nevoie. Când aproape se întuneca, am ajuns la destinație. Nu văzusem niciodată unde dorm oamenii, așa că am fost cuprins de mirare să observ niște adăposturi, acoperite cu ceva asemănător cu iarba, în care aceștia au intrat și au rămas peste noapte. Pe mine, doamna m-a dus într-un țărc, bine îngădit, unde mi-a lăsat apă și carne din belșug.

Nu am închis un ochi, de emoție. Eram atât de fericit că am ajuns acasă, în sfârșit! Respiram aerul acela încărcat de toate mirosurile atât de bine știute, pe care le găseam neschimbate. Ascultam înfiorat sunetele din noapte și mă bucuram de tot ce îmi lipsise atâta vreme. Nu-mi puneam întrebări cu privire la modul cum o să-mi reîntâlnesc familia, nu mă gândeam deloc cât de greu va fi să ajung înapoi la ai mei. Singurele lucruri care îmi veneau în minte erau imaginea mamei, îmbrățișându-mă și mângâierile ei duioase. Și asta îmi era de ajuns.

Chiar de a doua zi, doamna a început cercetările pentru a-mi găsi familia. Sigur că ne aflam în locul potrivit, în câmpia Serengeti, lângă fluviul Zambezi, dar acest loc era casa a mii de animale, iar eu trebuia să-i descopăr pe ai mei printre

acestea. În următoarele săptămâni, doamna și prietenii ei au intrat în alertă și, împreună cu autoritățile locului, au început să caute locurile unde se aflau familii de animale. Rând pe rând, au găsit zeci de familii, dar, unele aveau pui mult prea mici, iar altele mult prea mari, comparativ cu mine, așadar, era evident că niciuna dintre acestea nu era a mea.

Într-o dimineață, doamna a venit la mine, nerăbdătoare și destul de agitată. Am simțit că ceva extraordinar se va întâmpla.

– Swambe, cred că ți-am găsit familia! a zis ea. Dintre toate familiile pe care le-am cercetat, aceasta, descoperită ieri seară, este singura cu alți doi pui de vârsta ta. Presupunem că sunt frații sau surorile tale. Dacă e așa, mama ta e acolo și sunt sigură că în fiecare zi speră să te întorci acasă.

Toți cei din jur au început, imediat, să facă pregătiri de plecare. Am fost urcat din nou, ca la sosire, în aceeași ladă și am pornit la drum.

Bucuria care m-a cuprins nu poate fi descrisă. Sosise clipa revederii atât de mult așteptate! Priveam în jur și recunoșteam peisajul, mângâiat de soarele Africii, locul cel mai frumos de pe Pământ. Totul îmi era atât de familiar, încât parcă ieri plecasem de acolo. Drumul a fost lung – nesfârșit de lung, mi s-a părut mie – și aproape chinuitor, căci nu mă simțeam prea comod să fiu clătinat, într-o parte sau în alta și, în plus, tare mult aș fi vrut să alerg sau, măcar să pășesc pe iarba care mirosea atât de puternic a acasă.

La un moment dat, mașina s-a oprit. Doamna a coborât, a venit la mine și, după ce a deschis ușa de la lada în care stătusem, am coborât și eu, cu nerăbdare. Senzația aceea pe care am avut-o, simțind din nou sub labe amestecul, atât de

familiar, inconfundabil, de pământ și iarbă, a fost indescriptibilă.

– Haide, Swambe, mai avem încă de mers, m-a îndemnat ea. Am urmat-o în tufișurile în care a dispărut.

Am parcurs împreună, prin hățișuri, o bună bucată de drum, ea neobișnuit de tăcută, iar eu, plin de o fericire pe care o simțeam prin toți porii. Adulmecam toate mirosurile din jur, atât de familiare, iar aerul era plin de sunetele după care jinduisem atâta timp. Adia ușor vântul și soarele strălucea cu putere. Ce-mi puteam dori mai mult?! Când am ajuns la marginea tufișurilor, am văzut câmpia întinsă. Priveliștea aceea mi-a tăiat răsuflarea: în depărtare, zebre și antilope gnu, care pășteau liniștite, alături de câteva gazele, girafe și rinoceri. Da, eram, în sfârșit, acasă!

– Eu mă opresc aici, Swambe, căci e timpul să plec! Am auzit-o pe doamna. Te-am adus în locul unde îți vei regăsi familia. Din păcate, nu te voi mai vedea niciodată, dar pentru mine contează mai mult că am putut să fac ceva pentru tine și că te-am redat familiei. Rămas bun!

Am pornit spre câmpia largă, care parcă mă chema și, cu pas lent, am început să mă îndepărtez. Simțeam însă ceva nelămurit în ființa mea, un tremur, o senzație de suferință, pe care nu mi le puteam explica. Acea ființă, pe care tocmai o lăsasem în urmă, nu era din aceeași familie cu mine, nu era nici măcar leu, nici animal și nimic altceva din ceea ce cunoscusem în Serengeti, fiindcă nu aparținea aceluși loc. Cu toate astea, mă simțeam cumva legat de ea, cu fire nevăzute, căci mă salvase de la o soartă crudă, mă ocrotise și se purtase cu mine cu o blândețe neîntâlnită în lumea oamenilor, până la a o cunoaște pe ea. Și acum mă adusese acasă.

Am întors capul, ca s-o privesc pentru ultima oară. Părea tristă și, cu uimire, am văzut că ceva, cum nu mai văzusem încă, un fel de ploaie ciudată, îi curgea din ochi. M-am întors deodată și am început să alerg spre ea. I-am sărit direct în brațe și am lăsat-o să mă mângâie, frecându-mi încet capul de al ei, în timp ce simțeam pe bot ploaia cea sărată. După un timp, am auzit:

– Acum, du-te, Swambe! Nu mai sunt tristă, căci ai venit să-ți iei rămas bun.

Nu prea am înțeles ce a vrut să spună, dar am văzut cum ploaia de pe fața ei a încetat și am bănuțit că acesta este un semn bun. Am plecat, de data aceasta fără să mai privesc în urmă, îndreptându-mă, în grabă, spre ceea ce abia așteptam să numesc ACASĂ.

Mi-am dat imediat seama, după locurile familiare care mă înconjurau, că mă voi întâlni curând cu familia mea. Nu se schimbase nimic. Plouase abundant în lunile ce trecuseră și iarba era de un verde strălucitor. În depărtare se vedeau mulți pui de zebra și de antilope gnu, semn că anul fusese îmbelșugat.

Mergeam cu prudență, încercând să-mi stăpânesc nerăbdarea, căci, după experiența nefastă pe care o trăisem, devenisem mai înțelept și mai atent.

La un moment dat, la umbra baobabului, unde, de obicei, leneveam cu părinții și surorile în timpul zilei, mi-am zărit familia. Nu-mi venea să cred că ceea ce vedeam era adevărat. Câte nopți, închis în cușca de la circ, nu visasem această reîntâlnire! Câte zile, odată ajuns aici, în Africa, privind în depărtarea câmpiei, nu sperasem să se producă acest miracol! Iată că acum eram atât de aproape și, parcă, tot nu puteam

crede că e adevărat.

M-am apropiat cu pași repezi. Cu siguranță că am fost văzut. Deodată, câțiva adulți s-au ridicat, luând poziție de atac, pentru a-și apăra teritoriul în fața unui potențial dușman. Nu mă recunoscuseră încă. În aceste ultime luni, cât lipsisem, crescusem mult. Nu aveam talia unui adult, dar devenisem un leu tânăr și puternic, ceea ce putea constitui o amenințare pentru orice familie.

Din instinct, femelele au pornit spre mine în grup. Tata a luat avânt, probabil cu gând să atace și să îndepărteze pericolul. Deodată, am zărit-o pe mama care, privea către mine, cu mult mai multă atenție decât ceilalți. Într-o clipă a înțeles totul și a fost prima care m-a recunoscut. A simțit că eu nu reprezint niciun pericol, ci că, dimpotrivă, vin să întregesc familia și să contribui la apărarea ei. Apoi, unul câte unul, și ceilalți și-au dat seama cine sunt.

Am început să alerg către mama. Am văzut-o și pe ea venind către mine. Mi s-a părut că îmbrățișarea aceea prelungită și mângâierile ei au durat o veșnicie.

A fost incredibil. Am trăit cea mai frumoasă și mai intensă clipă a vieții mele. Și astăzi, când mi-o reamintesc, mă simt cuprins de aceleași emoții ca atunci.

– Mamă, nu credeam că mă voi mai întoarce vreodată, pentru că am fost atât de departe de voi! Am suferit tare mult, dar acum sunt cel mai fericit din lume! Știu că nu te-am ascultat și că de aceea mi s-au întâmplat toate lucrurile îngrozitoare, dar acum sunt mai înțelept și pricep ce mult contează sfaturile părinților și cât de bine este să le iei în seamă. Nicăieri nu e mai frumos ca acasă și singurul loc de pe pământ unde te simți mereu ocrotit, mereu în siguranță, este

în mijlocul familiei!

Mama a zâmbit și m-a privit cu înduioșare. Am simțit în clipa aceea atâta iubire, încât inima mi-a tresăltat și m-a cuprins un val de recunoștință fierbinte. Știam că niciodată nu mi se va mai întâmpla nimic rău, câtă vreme sunt alături de părinții, surorile, mătușile mele, dornici să mă ajute, să mă protejeze. Știam că locul meu este acolo, alături de ei și că mai am multe, foarte multe lucruri de învățat de la toți, că mai am de trăit experiențe nemaipomenite, care mă vor ajuta să devin un adult, gata să înfrunte curajos viața. Știam că, astfel, voi putea face față tuturor viitoarelor provocări care mi se vor ivi în cale.

Ani mulți au trecut de atunci și viața mea a continuat să curgă liniștită, precum râul Munge și fluviul Zambezi. Am locuit timp îndelungat cu familia mea. Membrilor acesteia le datorez tot ceea ce știu acum ca adult. Am trăit împreună întâmplări nenumărate, ne-am apărat teritoriul, când a fost nevoie, de intruși. Am urmărit cum cresc și învață lucruri noi, alți și alți pui, așa cum am făcut și noi, odinioară.

Iar când a venit timpul să plec și să-mi întemeiez propria familie, am făcut-o fără regrete, conștient că voi păstra mereu în amintire clipele neprețuite pe care cu toții le-am împărtășit. Am primit o moștenire de o valoare inestimabilă, pe care o voi transmite mai departe, urmașilor, așa cum mi-a fost lăsată mie, de către înaintași. Moștenirea noastră, a felinei din Africa, regii și reginele savanei.

CAPITOLUL AL X-LEA

APUNE SOARELE

Africa... Nimeni nu poate iubi acest ținut și nesfârșitele lui câmpii mai mult ca mine. M-a urmărit farmecul său, cu mirosurile, cu ierburile foșnitoare, cu ploile și turmele nesfârșite, până în ultima clipă a vieții mele.

Am ajuns însă la final... Când voi închide ochii, voi zări soarele asfințind într-o mare de flăcări și voi ști, pentru ultima dată, că, dintotdeauna, mingea aceasta uriașă de foc a fost parte din viața mea, mereu dătătoare de lumină, căldură și siguranță.

E timpul să las totul în urmă și să plec departe, mult mai departe de fluviul Zambezi, de câmpia Serengeti, de aceste ținuturi ce m-au adoptat din clipa când am venit pe lume și a căror amintire va trăi veșnic în mine. E timpul să plec puțin – numai puțin – dincolo, pentru a-mi întâlni strămoșii. Și sunt sigur că, acolo, voi găsi tot ținutul acesta, cu întinsele lui câmpii, cu mirosurile, cu ierburile foșnitoare, cu ploile și turmele nesfârșite.

Africa...Ultima clipă... Apune soarele...